

378-1

๑364ก

ธ.2

การศึกษาองค์ประกอบบางประการที่มีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จ
ของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๐๘

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๑ สิงหาคม ๒๕๑๑

๕ 180554

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ได้.

พินิจ วิเศษประจักษ์

อธิการบดี

รองอธิการบดี

๒๓ สิงหาคม ๒๕๑๑

A Study of Some Factors Contributing to Failure and Dropping out of
Students in the College of Education, B.E. 2509 - 2510

Presented in partial fulfilment of the requirements
for the Master of Education degree
at the College of Education
August 1, 1968

Purposes of the study

1. To identify the characteristics of the dropout students.
2. To identify the causes of failure which lead to dropping out.
3. To identify the characteristics that differentiate dropouts from those of non-dropouts.
4. To compare the characteristics of students in each college.
5. To study the relationship among cognitive and non-cognitive variables with the college academic achievement (cummulative grade point average (CGPA) serve as criteria)
 - a. Relationship among non-cognitive variables (internal and external factors) and CGPA.
 - b. Relationship among cognitive variables (entrance examination scores, grade point average each term) and CGPA.
6. To evaluate these findings as a guide for further study and improvement.

Procedure

The subjects of the study were the second year students in the academic year 1966-1967 of the College of Education Prasarnmit, Patoomwan and Bangsaen. The population consisted of 46 dropout students and 249 non-dropout students.

The data were gathered from records and questionnaires, the first questionnaire was open ended. On the basis of the results of the first questionnaire, the second questionnaire was designed using a 5 point rating scale. All of the data from the questionnaire were tested for reliability by means of the coefficient of stability and internal check. The data were analyzed by an IBM 1130 and 360/40 electronic computer.

Major finding

1. Characteristic of dropout students. It was found that more boys than girls had dropped out except in Patoomwan College. The average age of these students was 22 years. Three-fourths of these dropouts came from provinces other than Bangkok and Thornburi. The average monthly allowance of these students was 405 baht at Prasarnmit, 355 baht at Patoomwan and 270 baht at Bangsaen. The major subjects that most of them took were Mathematics, History and Biology at Prasarnmit, Patoomwan and Bangsaen respectively.

Half of the dropouts at Prasarnmit and Bangsaen were in the lower quartile of the entrance examination scores, but the entrance

examination scores of the dropouts at Patoomwan were almost in the form of normalized distribution. Most of them chose the College of Education as their first choice when they applied to study at the higher education level.

2. Causes of failure and dropping out. Although drop-out can be caused both by internal and external factors, the major cause of failure and dropping out was the external factors at the 99% level of confidence.

3. Characteristic that differentiate dropouts from non-dropouts

there was no statistically significant difference between dropouts and non-dropouts except in the area of worrying about grades and about having to drop out.

4. Comparison of the three colleges for the various areas. The rating of the students in these colleges showed statistically significant differences in the area of attention in studying, study habits and techniques in studying, financial, residential, curriculum, facilities for studying, and evaluation. There were no statistically significant differences in the areas of attitude in studying, personal, health, and problems of teachers' teaching methods and evaluation.

5. The relationship among cognitive and non-cognitive variables with the college academic achievement.

a. Relationship among non-cognitive variables and criteria. There is low correlation between non-cognitive variables and the criteria.

b. Relationship among cognitive variables and criteria. The correlation of the grade point average of each term with the criteria is high, the highest being for the 2nd. term for Prasarnmit students ($r = .8701$) and 3rd. term for Patoomwan and Bangsaen students ($r = 0.8124$ and $.7756$) and there is fairly high correlation between the entrance examination scores and the criteria although some tests have very low or no predictive validity.

Recommendations

1. The college of Education should provide a probation period for those who fall below 2.2 ($c = 2$) and experimental research could be designed to compare the academic aptitude, academic achievement, adjustment, curriculum design and method of teaching between the group of students in the rank below 2.2 and the rank above 2.2.

2. The attitude of dropout students toward policy of evaluation, teachers' teaching, curriculum design, facilities for studying that revealed in this research should be considered and should be carefully studied as a guide to improve these areas.

3. The guidance program should be improved and expanded especially in educational guidance.

4. Information from the predictors should be utilized; for example since the data revealed that some entrance examination tests do not have a high predictive validity, the college should improve methods of selecting its students. And since the data revealed that the second and third terms grade point average are the best predictors, we should use this information to warn the students who are in danger of dropping out and to screen students for special counseling.

We should also look more closely into this correlation to study its real meaning.

5. There should be some further research with other groups to check and compare findings before making generalization.

ประกาศคุณประการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ก็ด้วยความช่วยเหลือ และความกรุณาจากบุคคลหลายท่านด้วยกัน อาทิ เช่น ศาสตราจารย์ ดร. พัทธกษ รัชพลเดช ประธานกรรมการที่ปรึกษา ในการทำปริญญานิพนธ์ ผู้ซึ่งกรุณาให้คำแนะนำสิ่งที่มีค่าหลายประการในการเขียนปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อำไพ บุรณฤกษ์ กรรมการที่ปรึกษา ผู้ซึ่งกรุณาตรวจแก้สำนวนของภาษาตลอดจนเนื้อหาบางตอนของปริญญานิพนธ์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และ ดร. พจน์ สะเพียรชัย กรรมการที่ปรึกษา ผู้ซึ่งกรุณาให้คำแนะนำ และตรวจแก้ภาษาและเนื้อหาเกี่ยวกับด้านวิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณด้วยความซาบซึ้งในความกรุณาของอาจารย์ที่ปรึกษาทั้งสามท่านที่ได้ให้กำลังใจ และให้คำแนะนำช่วยเหลือด้วยความเอ็นดูเป็นส่วนตัว มิใช่กระทำตามหน้าที่เท่านั้น

ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณ ท่านอธิการบดีวิทยาลัยวิชาการศึกษา และท่านรองอธิการบดีวิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน และ วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน ที่ได้กรุณาอนุญาตให้ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยในวิทยาลัยด้วยความสะดวก และขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร. สุกใจ เหล่าสุนทร ที่ได้กรุณาให้ความเอาใจใส่ และให้ความช่วยเหลือบางประการ พร้อมกันนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ หัวนหา แผนกทะเบียน และหัวหน้าแผนกสารบัญ ของวิทยาลัยทั้งสามแห่ง รวมทั้ง รองศาสตราจารย์ ดร. มัลลิกา เกาพิจิตร ดร. อภิรมณ์ ณ นคร และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พนัส หันนาคินทร์ อาจารย์ ลมุล รัตตากร ที่ได้กรุณาให้ความร่วมมือแก่ผู้วิจัยในการรวบรวมข้อมูลอย่างดียิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและประทับใจในความกรุณาเป็นพิเศษ ของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พนัส หันนาคินทร์

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเป็นหนี้บุญคุณต่อข้าราชการกรมชลประทาน แผนกการพิมพ์ และแผนกเครื่องคำนวณจักรกล รวมทั้งข้าราชการสำนักงานสถิติแห่งชาติ แผนกเครื่องคำนวณจักรกลทุกท่านที่มีส่วนช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกแก่ผู้วิจัยในการจัดทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณ ส. เชื้อหอม ที่ได้กรุณาเป็นพิเศษในการจัดทำรูปเล่มออกมา พร้อมกันนี้ผู้วิจัยขอขอบคุุณมิตรสหายทุกท่านที่มีส่วนช่วยเหลือในกิจการครั้งนี้ และขอขอบคุณนิสิตปีที่ ๑ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๐๙ ทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดียิ่ง

ที่สุดนี้ บุคคลที่ผู้วิจัย ไม่อาจลืมในความกรุณาของท่านได้ก็คือ ศาสตราจารย์
ดร. หลุยส์ บี เกพนีย์ ผู้ซึ่งให้ความกรุณาผู้วิจัยอย่างล้นเหลือ โดยการให้คำแนะนำ
และช่วยเขียนโปรแกรม คำแนะนำการใช้เครื่อง คอมพิวเตอร์ จนกระทั่งการวิเคราะห์
ข้อมูล สำเร็จลงทุกตอนอย่างเรียบร้อย พร้อมกันนี้ ผู้วิจัยก็ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง
ต่อ ดร. จิน แบร์ ผู้ซึ่งกรุณาสละเวลาอันมีค่าตรวจบทคัดย่อปริญญาโท

ผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณ และขอบคุุณบุคคลต่าง ๆ ที่ไ้เิดกดาวไวแ่ลวขางตน
และผู้ที่มีส่วนช่วยเหลือท่านอื่น ๆ ที่มีจากลวาวนามไว ณ ที่นี้ห้ขมก ดวยความรู้ดีกขบซึ่ง
อย่างจริงใจในพระคุณเป็นอย่างสูง อีกครั้งหนึ่ง หากปราศจากความช่วยเหลือจากท่าน
เหล่านี้แล้ว ปริญญาโทฉบับนี้ก็มิอาจสำเร็จลงได้ดังที่ปรากฏอยู่

อาภา ถนัคขาง

๑ บทนำ

คำนำ	๑
ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย	๕
ความสำคัญของการศึกษาวิจัย	๑๐
ขอตกลงเบี่ยงตน	๑๐
ขอบเขตของการศึกษาวิจัย	๑๐
นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษาวิจัย	๑๑
สรุปประจำบท	๑๔

การศึกษา เอกสารที่เกี่ยวข้อง	
ตอนที่ ๑ ภูมิหลังวิทยาลัย	๑๕
ตอนที่ ๒ เอกสารคนควาวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๒๔
สรุปประจำบท	๓๓

๓ วิธีดำเนินการ

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย	๓๔
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๓๔
การจัดทำแบบสอบถาม และการรวบรวมข้อมูล	๓๔
การหาความเชื่อมั่นของข้อมูล	๔๑
การจัดกระทำกับข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล	๔๓
สัญลักษณ์ และอักษรย่อที่ใช้ในการวิจัย	๔๓
สรุปประจำบท	๔๔

๔ ผลการศึกษาวิจัย

ลักษณะของนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ	๕๐
กรรจำแนกสาเหตุที่มีส่วนทำให้นิสิตไม่สามารถเรียน	๕๔
สำเร็จหลักสูตรปริญญาตรี	
ความแตกต่างระหว่างนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จกับกลุ่ม	๑๐๒
ที่เรียนไม่สำเร็จ	

บทที่	หน้า
การเปรียบเทียบความแตกต่างของนิสิตแต่ละวิทยาลัย	๑๑๕
การหาตัวทำนายความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนของ นิสิต	๑๓๑
๕ บทย่อ สรุปผล และ ข้อเสนอแนะ	๑๔๐
บรรณานุกรม	๑๔๓
ภาคผนวก	๑๕๔
บทคัดย่อปริญานิพนธ์	

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
๑. สถิติจำนวนนิสิตที่ต้องออกจากวิทยาลัยก่อนสำเร็จการศึกษาเนื่องจาก คะแนนเฉลี่ยสะสมในคอนปลายปีที่ ๒ ไม่ถึง ๒.๒	๓
๒. ลักษณะโดยทั่ว ๆ ไป ของนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จของแต่ละวิทยาลัย โดยแยกตาม เพศ อายุ วุฒิการศึกษา ก่อนเข้าเรียนในวิทยาลัย ที่พัก ภูมิลำเนา ค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่ได้รับ และวิชาเอก	๔๐
๓. จำนวนนิสิตในตำแหน่งของคะแนนสอบ เข้า	๔๒
๔. อันดับ ที่ นิสิตสมัคร เข้าเรียนในวิทยาลัยเมื่อตอนสอบ เข้า	๔๓
๕. ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประมาณค่าของนิสิตต่อสาเหตุ ของการเรียนไม่สำเร็จ	๔๕
๖. อันดับความสำคัญของกลุ่มสาเหตุที่มีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต	๑๐๐
๗. การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของสาเหตุทางค่านิวัตินิสิตและ สาเหตุทางค่านวิทยาลัยที่มีส่วนต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต	๑๐๑
๘. ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t ของน้ำหนักการประมาณค่า ตัวเองในแต่ละข้อ ของนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จกับนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่ สำเร็จ	๑๐๒
๙. ปัญหาที่นิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จและกลุ่มที่เรียนสำเร็จประสบ	๑๑๒
๑๐. เหตุผลที่นิสิตเข้าเรียนที่วิทยาลัยวิชาการศึกษา	๑๑๔
๑๑. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเอาใจใส่ในการเรียนของ นิสิต วศ.ประสานมิตร วศ.ปทุมวัน และวศ.บางแสน	๑๑๕
๑๒. ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าแปรปรวนของคะแนนความเอาใจ ใส่ในการเรียนของนิสิตแต่ละวิทยาลัย	๑๑๖
๑๓. การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยด้านความเอาใจใส่ ในการเรียนของนิสิตในวิทยาลัยแต่ละคู่	๑๑๖
๑๔. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนค่านิสัยในการเรียน และวิชา เรียนของนิสิต วศ.ประสานมิตร วศ.ปทุมวัน และวศ. บางแสน	๑๑๗

ตาราง	หน้า
๑๕. ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความแปรปรวนของคะแนน ค่านิสัยในการเรียน และวิธีเรียนของนิสิตในแต่ละวิทยาลัย	๑๑๓
๑๖. การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยค่านิสัยในการ เรียนและวิธีเรียน ของนิสิตวิทยาลัยแต่ละคู่	๑๑๔
๑๗. การวิเคราะห์ความแปรปรวน ของคะแนนทัศนคติ และกำลังใจในการ เรียนของนิสิต วศ.ประสานมิตร วศ.ปทุมวัน และ วศ.บางแสน	๑๑๕
๑๘. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาส่วนตัวของนิสิต วศ. ประสานมิตร วศ.ปทุมวัน และวศ.บางแสน	๑๑๕
๑๙. การวิเคราะห์ความแปรปรวน ของคะแนนทางการเงินของนิสิต วศ. ประสานมิตร วศ. ปทุมวัน และวศ.บางแสน	๑๒๐
๒๐. ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความแปรปรวนของคะแนนทาง การเงินของนิสิตแต่ละวิทยาลัย	๑๒๐
๒๑. การทดสอบนัยสำคัญ ของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยทางการเงินของ นิสิตในวิทยาลัยแต่ละคู่	๑๒๑
๒๒. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนน สุขภาพของนิสิต วศ. ประสานมิตร วศ.ปทุมวัน และ วศ.บางแสน	๑๒๑
๒๓. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนน ทัศนคติที่อยู่อาศัยของ นิสิต วศ.ประสานมิตร วศ.ปทุมวัน และวศ.บางแสน	๑๒๒
๒๔. ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความแปรปรวนของคะแนน ปัญหาทางทัศนคติที่อยู่อาศัย ของนิสิตในแต่ละวิทยาลัย	๑๒๒
๒๕. การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยทางทัศนคติ อาศัยของนิสิตในวิทยาลัยแต่ละคู่	๑๒๓
๒๖. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนที่ เกี่ยวกับหลักสูตรของนิสิต วศ.ประสานมิตร วศ.ปทุมวัน และวศ.บางแสน	๑๒๔
๒๗. ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความแปรปรวน ของคะแนน ที่เกี่ยวกับหลักสูตรของนิสิตในแต่ละวิทยาลัย	๑๒๔

๒๕.	การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยอันดับที่เกี่ยวกับ กับหลักสูตรของนิสิตในวิทยาลัยแต่ละคู่	๑๒๕
๒๖.	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนที่เกี่ยวกับระเบียบการวัด ผลและประเมินผลของนิสิต วศ.ประสานมิตร วศ. ปทุมวัน และ วศ.บางแสน	๑๒๖
๓๐.	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความแปรปรวนของคะแนน เกี่ยวกับระเบียบการวัดผล และประเมินผลของนิสิตในแต่ละวิทยา- -ลัย	๑๒๖
๓๑.	การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับระเบียบ การวัดผลและประเมินผลของนิสิตในวิทยาลัยแต่ละคู่	๑๒๗
๓๒.	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ ของนิสิตในวิทยาลัยวิชาการศึกษาระดับปริญญาตรี วศ.ปทุมวัน และ วศ.บางแสน	๑๒๘
๓๓.	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนที่เกี่ยวกับปัจจัยอื่น ๆ ทาง วิทยาลัยที่อำนวยความสะดวกสบายในการเรียนของนิสิต วศ.ประ- -สานมิตร วศ.ปทุมวัน และวศ.บางแสน	๑๒๙
๓๔.	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความแปรปรวนของคะแนน ที่เกี่ยวกับปัจจัยอื่น ๆ ทางวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวกสบายในการ เรียนของนิสิตแต่ละวิทยาลัย	๑๒๙
๓๕.	การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนน เกี่ยวกับปัจจัยสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ทางวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวก สบายในการเรียนของนิสิตในวิทยาลัยแต่ละคู่	๑๓๐
๓๖.	ค่าสหสัมพันธ์ ระหว่างตัวทำนายที่ไม่ใช่ค่าสัมบูรณ์กับเกณฑ์ความสำเร็จความ ล้มเหลวในการเรียนของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา	๑๓๖
๓๗.	ค่าสหสัมพันธ์และ ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ ระหว่างตัวทำนายค่าสัมบูรณ์กับคะแนน เฉลี่ยสะสมของนิสิต วศ.ประสานมิตร	๑๓๗
๓๘.	ค่าสหสัมพันธ์และค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ ระหว่างตัวทำนายค่าสัมบูรณ์กับคะแนน	๑๓๘

เฉลยสะสมของนิสิต วศ.ปทุมวัน และ วศ.บางแสนที่สมัครสอบเข้า
ประเทวิทยศาสตร์

๓๕. คาสหสัมพันธ์ และคาสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวห้ำนาคานสมองกับคะแนน ๑๓๕
เฉลยสะสมของนิสิต วศ.ปทุมวัน และวศ.บางแสนที่สมัครสอบเข้า
ประเทอักษรศาสตร์

บทที่ ๑

บทนำ

จาก วิชา...
338-1
0.

คำนำ

จากแนวความคิดทางเศรษฐกิจในอันที่จะพัฒนา และใช้ทรัพยากรแห่งบุคคล ให้เป็นประโยชน์ให้มากที่สุด และจากแนวความคิดทางจิตวิทยาการศึกษาในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล รวมทั้งการนับถือคุณค่า ของมนุษย์ตามหลักแห่งประชาธิปไตย ทำให้เป้าหมายของการศึกษาในปัจจุบันมุ่งไปในด้านการพัฒนาบุคคลให้เจริญไปตามทิศทางแห่งความถนัด และอัตราแห่งสมรรถภาพของบุคคลนั้น ๆ เพื่อให้บุคคลได้บรรลุถึงศักยภาพของตนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ อันจะทำให้ประเทศได้ใช้ทรัพยากรแห่งบุคคลได้อย่างเต็มที่

ดังนั้นหน้าที่ของสถาบัน จึงควรหาทางที่จะพัฒนาและสนองความต้องการของ ผู้เรียนให้ได้ประสบความสำเร็จในการเรียนอย่างเต็มที่ ที่ควรจะเป็นไปได้ ดังที่ ไทเลอร์ ได้กล่าวไว้ว่า

ในระบบการศึกษาที่ใดวางเป้าหมาย และหลักการไว้นั่นแล้ว ควรจะได้นิยาม เป้าหมายนั้นในรูปของความเจริญงอกงาม ของวุฒิภาวะและคุณภาพส่วนบุคคล ภายในตัวผู้เรียน และในทางปฏิบัติควรจะได้นั้นในค่านักเรียนเป็นรายบุคคลและคุณภาพของประสบการณ์ที่นักเรียนจะได้รับ และควรจะพยายามจัดสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา ซึ่งจะเป็นไปได้สำหรับเอื้ออำนวยบุคคลที่จะพบวิถีทางของตนเองไปสู่การพัฒนาอย่างเต็มที่

และในการประชุมสัมมนานักการศึกษาเครือประเทศอเมริกัน เมื่อปี พ.ศ. ๑๙๕๔ ได้มีบท นิยามสำหรับการวางแผนการศึกษา โดยทั่วไป ไว้ตอนหนึ่งว่า

๑ Taylor , Harold, " The Philosophical Foundation of General Education " in the Fifty - First Yearbook of the National Society for the Study of Education, Part I, pp. 36 - 37 .

การวางแผนการศึกษามุ่งที่จะกำเนิการศึกษาให้เหมาะสมและเพียงพอกับความต้องการของประชาชน โดยต้องกำหนดความมุ่งหมายอันรัดแน่นไว้ ต้องกำหนดแนวปฏิบัติในวงต่าง ๆ ตามลำดับขั้นไว้อย่างแน่นอน และจะต้องมีการจัดอำนวยการ เพื่อให้ทุกคนมีโอกาสที่จะพัฒนาความสามารถ หรือศักยภาพในด้านต่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม วัฒนธรรม และการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศด้วย

จะเห็นได้ว่าแนวการศึกษาในปัจจุบันมีจุดมุ่งหมายที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ ถ้าจะแปลออกในรูปที่เห็นได้ชัดก็คือ ผู้เรียนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนตามระดับแห่งความสามารถของเขา และไม่ควรจะบังเกิดความล้มเหลวในการเรียนโดยการสอบตก หรือการออกกลางคันก่อนสำเร็จการศึกษา

ดังนั้นการที่ปรากฏว่ายังมีอัตราการสอบตกและต้องออกกลางคันของผู้เรียนในระดับต่าง ๆ สูงอยู่เสมอ นั้น จึงนับเป็นปัญหาสำคัญปัญหาหนึ่งของการศึกษา ที่ควรจะนำมาศึกษาเพื่อหาวิธีแก้ไขปรับปรุง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษา ซึ่งได้มีการคัดเลือกผู้เรียนอย่างเข้มงวด ไม่น่าจะมีปัญหาเช่นนี้เกิดขึ้น ดังเช่น ดร.ชวาล แพร์ตกุล กล่าววาท

ถ้าจะกล่าวกันอย่างอุดมคติแล้ว บุคคลที่ผ่านการสอบคัดเลือกของสถาบันใด ๆ ได้แล้วนั้น ก็ควรจะสำเร็จการศึกษาในสถาบันนั้นสำเร็จตลอดรอดฝั่งด้วยจึงจะถูกตอง เพราะทางมหาวิทยาลัยเป็นผู้นำในการสอบคัดเลือกเข้เข้ามาเอง และมีสิทธิ์ที่จะพร้อมทุกประการที่จะรับหรือไม่รับนั้นก็ได้ โดยนักเรียนเป็นแต่เพียงฝ่ายเสนอตัวเข้ามาให้สถาบันเป็นผู้วินิจฉัยตนเองเท่านั้น

แต่ความเป็นจริงที่มหาวิทยาลัย ก็ยังมีการศูนย์เปล่าในทางการศึกษา อันใดแกนนีตสอบตกซ้ำชั้น และอื่น ๆ อยู่มากพอสมควร...

^๒ ศึกษาธิการ, กระทรวง สำนักงานแผนการศึกษา สาระสำคัญของการวางแผนการศึกษา หน้า ๓๖

^๓ ชวาล แพร์ตกุล, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. "การสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย" ใน พัฒนาการวัดผล ฉบับที่ ๓ หน้า ๓ - ๔

วิทยาลัยวิชาการศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่งที่ประสบปัญหาการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต นับเป็นเวลาหลายปีมาแล้ว แต่ก็ยังมิได้มีการค้นคว้าเพื่อหาสาเหตุแห่งการเรียนไม่สำเร็จในชั้นปริญญาตรีของนิสิต ซึ่งมีจำนวนไม่น้อยในปีหนึ่ง ๆ คือนับตั้งแต่ได้มีการยกเลิกหลักสูตร อ.กศ. มีแต่หลักสูตร กศ.บ. เป็นหลักสูตรชั้นต่ำ เมื่อปีการศึกษา ๒๕๐๕ แล้ว ก็ปรากฏว่ามีนิสิตที่ไม่สามารถเรียนสำเร็จตามหลักสูตรปริญญาตรี เนื่องจากคะแนนเฉลี่ยสะสมในตอนปลาย ปีที่ ๒ ไม่ถึง ๒.๒ มีอัตราสูงถึงร้อยละ ๒๓.๖๕ สำหรับ วศ. ประสานมิตร ร้อยละ ๑๗.๘๓ สำหรับ วศ. ปทุมวัน และ ร้อยละ ๑๐ สำหรับ วศ. บางแสน ซึ่งปรากฏรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๑ สถิติจำนวนนิสิตที่ต้องออกจากวิทยาลัยก่อนสำเร็จการศึกษาเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยสะสมในตอนปลายปีที่ ๒ ไม่ถึง ๒.๒^๕

ปีการศึกษา	วศ. ประสานมิตร		วศ. ปทุมวัน		วศ. บางแสน	
	จำนวนนิสิตปีที่ ๒ ทั้งหมด	จำนวนนิสิตที่ไม่มีสิทธิเรียนปีที่ ๓	จำนวนนิสิตปีที่ ๒ ทั้งหมด	จำนวนนิสิตที่ไม่มีสิทธิเรียนปีที่ ๓	จำนวนนิสิตปีที่ ๒ ทั้งหมด	จำนวนนิสิตที่ไม่มีสิทธิเรียนปีที่ ๓
๒๕๐๕	๑๑๕	๑๘	๕๐	๑๘	๑๐๘	๕
๒๕๐๖	๑๓๔	๔๕	๑๐๐	๑๐	๕๑	๗
๒๕๐๗	๑๑๓	๓๓	๑๔๕	๑๔	๕๑	๑๒
๒๕๐๘	๙๖	๒๑	๑๔๕	๓๖	๑๕๐	๑๖
๒๕๐๙	๕๗	๖	๑๔๘	๓๑	๕๐	๕
รวม	๕๒๐	๑๒๓	๖๒๘	๑๐๙	๕๓๐	๕๓
คิดเป็นร้อยละ	$\frac{๑๒๓}{๕๒๐} \times ๑๐๐ = ๒๓.๖๕$		$\frac{๑๐๙}{๖๒๘} \times ๑๐๐ = ๑๗.๔๓$		$\frac{๕๓}{๕๓๐} \times ๑๐๐ = ๑๐$	

สำหรับในปีการศึกษา ๒๕๐๙ จำนวนนิสิตที่ไม่มีสิทธิเรียนต่อปีที่ ๓ ทำให้ไม่สามารถเรียนสำเร็จในชั้นปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๕๓ ใน วศ. ประสานมิตร ร้อยละ ๒๐.๕๕ ใน วศ. ปทุมวัน และ ร้อยละ ๑๐ ใน วศ. บางแสน

^๕ วิทยาลัยวิชาการศึกษา, คู่มือนิสิตและอาจารย์วิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๖

นิสิตรุ่นนี้ (นิสิตปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๐๔) เป็นผู้ที่ได้รับการคัดเลือกจาก ๙ % ของบรรดาผู้สมัครสอบทั้งหมด คือในบรรดาผู้สมัครสอบคัดเลือกเข้าศึกษาใน วศ. ปทุมวัน และบางแสน ๓๔๔๑ คน สอบเข้าได้เพียง ๒๔๙ คน และในบรรดาผู้สมัครสอบคัดเลือกเข้า วศ. ประสานมิตร ๔๕๒ คน สอบเข้าได้เพียง ๕๙ คน ^๖

จะเห็นได้ว่าแม้ว่านิสิตเหล่านี้จะได้ผ่านการคัดเลือกอย่างเข้มงวด โดย รับผิดชอบที่สามารถทำคะแนนได้สูงใน ๙ % แรกของการสอบคัดเลือกก็ตาม แต่ก็มีได้เป็นเครื่องประกันว่านิสิตเหล่านี้ จะสามารถเรียนสำเร็จในชั้นปริญญาตรีทุกคน ซึ่งถ้าพิจารณาตามตัวเลขแล้วน่าจะถือว่า นิสิตเหล่านี้มีความสามารถพอที่จะเรียนสำเร็จในชั้นปริญญาตรีได้ ฉะนั้นจึงควรที่จะได้มีการค้นคว้าหาสาเหตุว่า เหตุไฉนนิสิตเหล่านี้จึงไม่สามารถเรียนสำเร็จทั้ง ๆ ที่ได้ผ่านการคัดเลือกมาแล้ว เพราะการที่นิสิตต้องออกจากวิทยาลัยก่อนจบการศึกษาเป็นอัตราสูงถึงขนาดนั้น นับเป็นผลเสียอย่างยิ่ง ทั้งทางด้านการวางแผนทางการศึกษา ทางด้านเศรษฐกิจ ทางด้านวิทยาลัย และทางด้านตัวผู้เรียนเอง

ผลเสียทางด้านการศึกษา ปัจจุบันนี้ ประเทศไทยกำลังอยู่ในระยะการพัฒนาประเทศทุก ๆ ด้าน และการศึกษาจะเป็นกุญแจสำคัญในการผลิตกำลังคน เพื่อการพัฒนาประเทศ แต่การศึกษาของประเทศจะก้าวหน้าได้ก็ต้องอาศัย การเพิ่มจำนวนครูอีกเป็นจำนวนมาก จึงจะสามารถสนองความต้องการของผู้เรียนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วได้ ดังที่นาย ฮันเตอร์ ได้กล่าวไว้ในวิทยานิพนธ์เสนอต่อองค์การยูเนสโกว่า " ใน ๑๐ ปีข้างหน้า คือตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๑๙๖๒ - ๑๙๗๒ การพัฒนาการผลิตครูอาจารย์นับเป็นกุญแจสำคัญในความก้าวหน้าทางการศึกษาในภูมิภาค ตะวันออกเฉียงใต้ และ "ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ควรใช้ความพยายามส่วนใหญ่ไปในการเพิ่มการผลิตครูในระดับปริญญาตรี" ^๘

^๖ สภาการศึกษา, สำนักงาน, รายงานการสอบรวมเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๐๔ - ๒๕๐๕,

^๗ สถิติจากแผนกทะเบียน วศ. ประสานมิตร

^๘ Howard, hayden, Higher Education and Development in South East Asia Vol 1, p 128

^๘ Hunter, Guy, Higher Education and Development in South-East Asia, Vol 3, p 25

และเขายังได้กล่าวต่อไปว่า " ประเทศไทยยังขาดครูเป็นอันมาก ดังนั้นความจำเป็นในการผลิตครูจึงมีมาก แต่อย่างไรก็ตาม นอกจากจะต้องเพิ่มจำนวนครูแล้ว จะต้องเพิ่มคุณภาพด้วย โดยการปรับปรุงการฝึกอบรมครูในระดับสูง " ๑๐

จากแผนการผลิตครูที่กระทำโดยยูเนสโก ได้ระบุว่าจำนวนครูปริญญาที่ต้องการในปี ค.ศ. ๑๙๗๐ สำหรับประเทศไทยนั้นมีถึง ๑๐,๔๕๐ คน ซึ่งจะต้องมีอัตราเพิ่มครูถึง ๑,๐๔๐ คนต่อ ๑ ปี ^{๑๑} และจากแผนการพัฒนการศึกษาในปีการศึกษา ๒๕๑๐ - ๒๕๑๔ ซึ่งกำหนดให้ในระดับมหาวิทยาลัยมีอัตราการเลื่อนชั้น ร้อยละ ๔๕ นั้น ได้มีการระบอัตรานผลิตครูปริญญา ในปีต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ระดับการศึกษา	๒๕๑๐		๒๕๑๑		๒๕๑๒		๒๕๑๓		๒๕๑๔	
	จ.น รวม	จะสำเร็จ	จ.น รวม	จะสำเร็จ	จ.น รวม	จะสำเร็จ	จ.น รวม	จะสำเร็จ	จ.น รวม	จะสำเร็จ
ครูปริญญา ๒ *	๔๔๐	๔๔๒	๑๒๐๖	๑๐๒๕	๑๔๔๔	๑๒๗๔	๑๗๗๖	๑๕๑๐	๒๐๓๗	๑๗๓๑

จากสถิติความต้องการครูที่แสดงโดยกองวางแผนการศึกษา และยูเนสโกนี้ แสดงให้เห็นว่า ประเทศไทยยังต้องการครูปริญญาอีกเป็นจำนวนมาก เพื่อให้ได้สัดส่วนกับการขยายปริมาณการศึกษา ระดับอื่น ๆ ฉะนั้น วิทยาลัยวิชาการศึกษาในฐานะที่เป็นแหล่งสำคัญ แหล่งหนึ่งในการผลิตครูปริญญา จึงจำเป็นที่จะต้องมีการปรับปรุงปริมาณ เทา กับคุณภาพในการผลิตครูปริญญา วิธีหนึ่งในการปรับปรุงดังกล่าวนี้ (นอกจากจะมีการเพิ่มปริมาณการรับนิสิตเข้าเรียน) ก็คือการลดอัตราการสูญเสียนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ เพราะจากสถิติการเรียนไม่สำเร็จของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา เทาที่เป็นมาแล้ว และกำลังเป็นอยู่นั้น มีอัตราเกินกว่าอัตราที่กองวางแผนการศึกษาได้กำหนดไว้ (คือตามแผนนี้ กำหนดให้มีจำนวนผู้เรียนไม่สำเร็จไม่เกิน ร้อยละ ๑๕) ซึ่งถ้าหากยังปล่อยให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอีกเรื่อย ๆ ไป ก็จะมีผลกระทบกระเทือนต่องานระดับอื่น ๆ ของแผน เหตุนี้เอง คร. ธนู แสงวงศ์ก็ จึงได้กล่าวว่า

^{๑๐} Ibid p. 75

^{๑๑} Ibid, p. 76

* นิสิตปีที่ ๔ ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา

การที่นักเรียนขาดหายไปกลางคัน (dropout) จึงเป็นปัญหาทั้งทางด้านคุณภาพ และปริมาณ เพราะเราลงทุนและจัดที่ให้นักเรียน(ไว้แล้ว) แต่นักเรียนต้องออกจากวิทยาลัยไปก่อนสำเร็จการศึกษานั้นย่อมจะทำให้คิดเป้าหมายที่กำหนดไว้ เช่น ต้องการครูปีละ ๑๐๐ คน เรียนไปได้ครึ่งทางก็ต้องออกไป ๒๐ คน ภายหลังเราก็ต้องรับนักเรียน ๑๒๐ คน เพื่อให้ได้จำนวนเพียง ๑๐๐ คน ย่อม ทำให้ผลการศึกษาต่ำไปจากลงทุน . . .

ผลเสียทางด้านเศรษฐกิจ การที่นักเรียนไม่สามารถเรียนสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรได้นั้น ถือว่าเป็นความสูญเสียทางการศึกษา และเป็นการสูญเสียกำลังคนที่มี คุณค่ายิ่ง^{๑๕} ซึ่งนับเป็นการสูญเสียที่กระทบกระเทือนทางด้านเศรษฐกิจ ทั้งนี้เพราะทำให้ประเทศขาดกำลังคนที่ควรจะได้เพิ่มขึ้นในการพัฒนาประเทศ อนึ่ง ผลผลิตที่ได้จากการ ลงทุนในการศึกษาก็ไม่ได้เต็มตามที่ควรจะเป็น ฉะนั้น จากการประชุมที่ปารีสเมื่อเดือน ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๕๕ เกี่ยวกับการวางแผนการศึกษาในคาบสมุทรไอบีเรีย การพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคม อันเนื่องมาแต่การศึกษา ได้เห็นพ้องกันว่า

^{๑๖} ธนู แสงศักดิ์, คร. , "ประสิทธิผลทางการศึกษา" ใน อนุกรณเนื่องใน งานพระราชทานเพลิงศพรองอำมาตย์โท ขุนสารีรวิจิตร หน้า ๒๔

^{๑๗} Unesco, " A Review of Studies on Educational Wastage and Stagnation " in Technical Seminar on Educational Wastage and School Dropout. p.2

^{๑๘} Williams, Vernon, " The College Dropout: Qualities of this Environment," Personal and Guidance Journal 45 : 878, 1967,

ในประเทศด้อยพัฒนา ควรจะใส่ใจในเรื่องความสูญเสียด้านต่าง ๆ ในการจัด
 คำนึงการศึกษาของประเทศจำเป็นต้องถ่วงในการที่จะป้องกัน และขจัดปัญหา
 ที่จะตามมา นักสังคมวิทยา จะช่วยศึกษาคนควาสาเหตุแห่งความสูญเสียในการ
 ศึกษา นักเศรษฐกรก็มีหน้าที่คำนวณปริมาณความเสียหายด้านต่าง ๆ และนักการ
 ศึกษาจะต้องแสวงหาหนทางที่จะปรับปรุงสถานการณ์นั้น ๆ ให้ดีขึ้น แต่บุคคลทั้ง
 ๑๕
 กลารต้องทำงานรวมกันเป็นคณะมาแทน

ผลเสียทางค่านิยมวิทยาลัย การที่นิสิตเรียนไม่สำเร็จนั้น น่าจะใช้เป็นเครื่อง
 พิจารณาถึงประสิทธิภาพของวิทยาลัยได้อย่างหนึ่งว่า สามารถที่จะหาทางส่งเสริมให้ผูเรียน
 ได้มีการพัฒนาตามที่เขาควรจะได้รับหรือไม่ เพราะนิสิตเหล่านี้ได้ผ่านการคัดเลือกมาจาก
 ๘ % แรกของผู้เข้าสอบทั้งหมด ซึ่งถ้าหากมีการยอมรับว่า การสอบคัดเลือกนั้นมีประสิทธิภาพ
 ที่จะถือเป็นเกณฑ์ ในการรับผู้ที่มีความสามารถเข้าเรียน นิสิตที่ผ่านการคัดเลือกนั้นก็อาจถือ
 ได้ว่า คงมีความสามารถที่จะเรียนในวิทยาลัยจนสำเร็จ ดังที่ นายบุญดิน อัครถากร ได้
 กล่าววว่า "พวกที่คัดเลือกให้เขามาเรียนคือที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ไม่ควร
 สอบตกเลย เพราะว่าเป็นผู้ที่ได้รับการเลือกเฟ้นมาแล้ว" ๑๖

ผลเสียทางค่านิยมตัวผู้เรียน ประสิทธิภาพแห่งความล้มเหลวนี้เป็นประสพการณ์
 ที่น่าเจ็บปวดสำหรับผู้ประสบ นิสิตที่ไม่สามารถเรียนสำเร็จตามหลักสูตรตามที่ตนปรารถนา
 ย่อมจะบังเกิดความรู้สึก ผิดหวัง ห่อเหี่ยว รู้สึกว่าตนไม่มีความสามารถ ซึ่งความรู้
 สึกเช่นนี้อาจไปขัดขวางความเจริญเติบโตด้านอื่น ๆ ของนิสิต นอกจากนั้นถ้าหากนิสิตมีความกังวล
 ใจมากเกินไปเกี่ยวกับการเรียน เช่นกลัวว่าตนจะเรียนไม่สำเร็จ ความรู้สึกเช่นนี้อาจจะ
 ทำลายสมาธิและกำลังใจในการศึกษาเล่าเรียนอย่างเต็มที่ ตามที่ควรจะเป็นก็ได้

๑๕ ศึกษาธิการ, กระทรวง ล.ค หน้า ๑๕๔

๑๖ บุญดิน อัครถากร, อธิบดี, ข้อคิดบางประการเกี่ยวกับเศรษฐกิจการศึกษา

ดังนั้น การแก้ไขปัญหานี้ จึงเป็นสิ่งที่ควรกระทำเป็นอย่างยิ่ง ดังที่สถาบัน
ค้นคว้าเกี่ยวกับเด็ก แห่งวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ได้เสนอต่อยูเนสโกว่า "ถ้า-
หากได้มีความพยายามที่จะมีการเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับสาเหตุของความสูญเสียไปทางการ
ศึกษาในรูปของการออกจากโรงเรียนกลางคัน (dropout) ก็จะก่อให้เกิดผลที่เป็นประ-
โยชน์อย่างยิ่ง" ๑๘

สำหรับการแก้ปัญหานี้ สมิท^{๑๙} ได้กล่าวว่า การแนะนำมีบทบาทอย่างยิ่ง
ในการณรงค์เพื่อแก้ปัญหาออกจากกลางคัน ก่อนสำเร็จการศึกษาของนักเรียน เพราะไม่เพียง
แต่ช่วยนักเรียนให้มีการปรับตัวอย่างฉลาดทั้งทางคานส่วนตัว การเรียน และการเลือกอาชีพ
เท่านั้น แต่ยังช่วยจำแนกผู้ที่มีท่าทีว่าจะต้องออกจากสถานศึกษากลางคัน (Potential
Dropout) อย่างเนิ่น ๆ อีกด้วย เพื่อจะได้หาทางป้องกันแก้ไขหรือช่วยเหลือได้ทันเวลาที่

ดร. ธนู แสงศักดิ์ ก็เป็นผู้หนึ่งที่สนับสนุนให้ใช้วิธีการแนะนำในการแก้ปัญหา
ทางคานนี้ ดังที่ท่านกล่าวว่า "การแนะนำการศึกษานี้ว่าเป็นความสำคัญอย่างหนึ่งที่จะ
ช่วยให้ประสิทธิภาพการศึกษามีอัตราสูง ผู้บริหารการศึกษาจะต้องหาทางให้นักเรียนได้เรียน
อยู่กับนิสัย ความสามารถ และสติปัญญา ป้องกันไม่ให้เด็กเรียนวิชาที่ผิด ต้องสอบตกหรือ
ออกกลางคัน"^{๒๐} และ ซอว์เวย์^{๒๑} ก็มีความเห็นเช่นเดียวกันว่าการให้คำปรึกษาทางการเรียน
แก่นักเรียน อาจป้องกันความล้มเหลวทางการเรียน และช่วยในการพัฒนานิสัยการปรับตัวที่
ไม่สู้ดีอีกด้วย

^{๑๘} The Bangkok Institute for child Study, " Research Design
and other Methodological Considerations in Studying Educational Wastage"
in Technical Seminar on Educational Wastage and School Dropouts p.4

^{๑๙} Smith, Hyrann M., and Miller, Leonard M., " Door were
opened A Commentary on the 1963 Dropout Campaign " in Selected Reports
and Statistics on School Dropouts p.9

^{๒๐} ธนู แสงศักดิ์ กร., น.ค

^{๒๑} Sawey, Jame M., Loc. cit.

ความมุ่งหมายในการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้

๑. เพื่อจำแนกลักษณะของนิสิตที่ไม่สามารถเรียนสำเร็จตามหลักสูตรในชั้นปริญญาตรี

ก. ลักษณะทั่วไป

๑) เพศ

๒) อายุ

๓) วุฒิก่อนเข้าศึกษาในวิทยาลัย

๔) ที่พักอาศัย

๕) ภูมิลำเนา

๖) ค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่ได้รับใน ๑ เดือน

๗) วิชาเอก

ข. อันค้ำพิในการสอบเข้า

๑. เพื่อทราบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อสาเหตุการเรียนไม่สำเร็จ

๓. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จกับกลุ่มที่เรียน

ไม่สำเร็จ

๔. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของนิสิตแต่ละวิทยาลัย ในแต่ละหมวด

คำถาม

๕. เพื่อหาตัวทำนายความสำเร็จ และความล้มเหลว ในการเรียนโดยมีคะแนนเฉลี่ยสะสมปลายปีที่ ๒ ของการศึกษาก่อนเป็นเกณฑ์

ก. หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ที่ไม่ใช่ค่านิยม กับเกณฑ์

ข. หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรค่านิยม กับเกณฑ์

๖. เพื่อเสนอแนะสำหรับการวิจัยและการปรับปรุงแก้ไข

ความสำคัญของการศึกษาวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ดังต่อไปนี้

๑. ถ้าหากได้ทราบถึงสาเหตุของการเรียนไม่สำเร็จของนิสิตก็จะได้เป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่วิทยาลัย ตลอดจนตัวนิสิต ที่จะได้มีการหาทางปรับปรุงแก้ไขปัญหา

การศึกษาปัญหาการออกจากวิทยาลัยก่อนจบ การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาตรี
ของนิสิตนี้ จะถือศึกษาเฉพาะผู้ที่ออกไปเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยสะสมตอนปลายปีที่ ๒ ไม่ถึง ๒.๒
อันทำให้ไม่มีสิทธิ์จะเรียนต่อในปีที่ ๓ - ๔ เพื่อให้สำเร็จตามหลักสูตรปริญญาตรี

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

- ๑ "องค์ประกอบ" หมายถึง องค์ประกอบหรือตัวแปรทางด้านสมอง
และ องค์ประกอบที่ไม่ใช่ด้านสมอง
- ๒ "องค์ประกอบหรือตัวแปรทางด้านสมอง" หมายถึง องค์ประกอบที่ประกอบด้วย
 ๑. คะแนนสอบเข้า ซึ่งประกอบด้วย
 - ก. คะแนนวิชาภาษาอังกฤษ
 - ข. คะแนนวิชาภาษาไทย
 - ค. คะแนนวิชาสังคม
 - ง. คะแนนวิชาวิทยาศาสตร์
 - จ. คะแนนวิชาคณิตศาสตร์
 - ฉ. คะแนนรวมของวิชาตั้งแต่ ข้อ ก. ถึง ข้อ จ.
 ๒. คะแนนเฉลี่ย แต่ละภาคเรียน ซึ่งมี ๒ ภาคเรียน
- ๓ "องค์ประกอบหรือตัวแปรที่ไม่ใช่ด้านสมอง" หมายถึง องค์ประกอบที่ประกอบด้วย
 ๑. องค์ประกอบทางด้านนิสัย ซึ่งได้แก่
 - ก. ทางด้านการเรียน
 - ๑) ความเอาใจใส่ในการเรียน
 - ๒) นิสัยในการเรียนและวิธีเรียน
 - ๓) ทักษะคิดและกำลังใจในการเรียน
 - ข. ทางอารมณ์ และสังคม
 - ค. ทางด้านการเงิน
 - ง. ทางความสุขภาพ
 - จ. ทางด้านที่อยู่อาศัย

๒. องค์ประกอบทางค่านิยมวิทยาลัย ไคแก

- ก. เกี่ยวกับค่านิยมหลักสูตร
- ข. เกี่ยวกับค่านิยมระเบียบการประเมินและวัดผล
- ค. เกี่ยวกับค่านิยมการสอนของอาจารย์
- ง. เกี่ยวกับค่านิยมปัจจัยอื่น ๆ ในวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวก

สมายในการเรียน

๔. "ปัญหา" หมายถึงประสบการณ์ (ความรู้สึกรหรือพฤติกรรม) ของนิสิตที่แสดงออกจากการประมาณค่าในแต่ละข้อคำถามในแบบสอบถามค่า
๕. "วิทยาลัย" หมายถึง วิทยาลัยวิชาการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน
๖. "นิสิต" หมายถึง ผู้เรียนเต็มวันซึ่งเรียนอยู่ในปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๐๔ ของวิทยาลัย
๗. "นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ" หมายถึง นิสิตที่ทำคะแนนเฉลี่ยสะสมปลายปีการศึกษาที่ ๒ ไม่ถึง ๒.๒ อันทำให้ไม่มีสิทธิเรียนต่อในปีที่ ๓ - ๔ เพื่อให้สำเร็จตามหลักสูตรปริญญาตรี
๘. "นิสิตที่เรียนสำเร็จ" หมายถึงนิสิตที่ทำคะแนนเฉลี่ยสะสมปลายปีการศึกษาที่ ๒ ตั้งแต่ ๒.๒ ขึ้นไป อันทำให้มีสิทธิเรียนต่อในปีที่ ๓ - ๔ เพื่อให้สำเร็จตามหลักสูตรปริญญาตรี
๙. "ปีการศึกษาที่ ๑" คือปีการศึกษา ๒๕๐๔ ซึ่ง เริ่มตั้งแต่ วันที่ ๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๔ จนถึงวันที่ ๒๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๕
- "ปีการศึกษาที่ ๒" คือปีการศึกษา ๒๕๐๕ ซึ่ง เริ่มตั้งแต่ วันที่ ๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๕ จนถึงวันที่ ๒๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๐
- "เทอมที่ ๑" คือภาคต้นปีการศึกษา ๒๕๐๔ นับตั้งแต่วันที่ ๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๔ - ๑ ก.ย. ๒๕๐๔
- "เทอมที่ ๒" คือภาคกลางปีการศึกษา ๒๕๐๔ นับตั้งแต่วันที่ ๑๑ ก.ย. ๒๕๐๔ - ๑๐ ธ.ค. ๒๕๐๔

"เทอมที่ ๓ คือ ภาคปลายปีการศึกษา ๒๕๐๘ นับตั้งแต่วันที่ ๒๐ ธ.ค. ๒๕๐๘ -
๒๖ มี.ค. ๒๕๐๙

"เทอมที่ ๔ คือ ภาคต้น ปีการศึกษา ๒๕๐๙ นับตั้งแต่วันที่ ๓ มี.ย. ๒๕๐๙ -
๑ ก.ย. ๒๕๐๙

"เทอมที่ ๕ คือ ภาคกลาง ปีการศึกษา ๒๕๐๙ นับตั้งแต่วันที่ ๑๑ ก.ย. ๒๕๐๙ -
๑๐ ธ.ค. ๒๕๐๙

"เทอมที่ ๖ คือ ภาคปลาย ปีการศึกษา ๒๕๐๙ นับตั้งแต่วันที่ ๒๐ ธ.ค. ๒๕๐๙ -
๒๖ มี.ค. ๒๕๑๐

สรุปประจำวัน

การที่นิสิตไม่สามารถเรียนสำเร็จการศึกษา ตามหลักสูตรในระดับนั้น ๆ ถือได้ว่าเป็น ปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่ง ทางการศึกษา ทั้งนี้เพราะทำให้เกิดผลเสีย ทั้งทางด้าน ตัวผู้เรียน สถานศึกษา และประเทศชาติ ปัญหาเช่นนี้ได้เกิดขึ้นกับวิทยาลัยวิชาการศึกษา เป็นเวลานานแล้ว และยังมีได้มีการศึกษาคนควาเพื่อทราบสาเหตุแห่งการที่นิสิตไม่สามารถ เรียนสำเร็จต้องออกจากวิทยาลัยก่อนสำเร็จหลักสูตร การศึกษาในระดับปริญญาตรี ซึ่งมี จำนวนไม่น้อยในปีหนึ่ง ๆ ฉะนั้น การศึกษาวิจัยอันนี้ จะเป็นการศึกษาเพื่อจะได้ทราบ สาเหตุ และจะได้หาทาง เสนอแนะวิธีแก้ไขที่จะเป็นไปได้

ความมุ่งหมายในการศึกษาคนควาใดกระทำในแง่ใหญ่ ๓ ประการคือ ประการ แรก เกี่ยวกับการศึกษาวิจัย ลักษณะของนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ ประการที่ ๒ ศึกษาหาความ แตกต่าง ระหว่างนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จกับกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ และประการที่ ๓ เป็น การหาตัวทำนายความสำเร็จ และความล้มเหลวในการเรียนของนิสิต

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุง ตัวนิสิตแต่ละวิทยาลัย เพื่อ ให้นิสิตประสบความสำเร็จทางการเรียนตามที่บรรณนา

บทที่ ๒

วิทยาลัยวิชาการศึกษา เป็นสถาบันการศึกษาซึ่งมุ่งหมายที่จะส่งเสริมวิชาชีพ และวิทยฐานะของครูอาจารย์ และเจ้าหน้าที่บริหารการศึกษาในระดับต่าง ๆ เริ่มตั้งขึ้นเมื่อ ปี พ.ศ. ๒๔๘๒ มีชื่อว่า โรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง ถนนประสานมิตร โดยความเห็นชอบของ กระทรวงศึกษาธิการ ต่อมาได้ปรับปรุง เชิงฐานะเป็นวิทยาลัยวิชาการศึกษา เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๖ มีอำนาจให้การศึกษาถึงชั้นปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยวิชา การศึกษา พ.ศ. ๒๔๘๗

เพื่อเป็นการขยายกิจการให้กว้างขวางออกไป ทั้งพระนครและต่างจังหวัด ในอัน ที่จะเพิ่มการผลิตครูปริญญา จึงได้เปิดให้วิทยาลัยวิชาการศึกษาเพิ่มขึ้น ได้แก่วิทยาลัยวิชาการ ศึกษาปทุมวัน วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน ทั้งสองแห่งนี้เปิดขึ้นเมื่อปีการศึกษา ๒๔๘๘ วิทยาลัยวิชาการศึกษาพิษณุโลก เปิดขึ้นเมื่อปีการศึกษา ๒๔๙๐ และวิทยาลัยวิชาการศึกษา มหาสารคาม เปิดขึ้นในปีการศึกษา ๒๔๙๑ ทั้งนี้ โดยมีวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร เป็นศูนย์กลางในการบริหาร

วิทยาลัยวิชาการศึกษา แบ่งออกเป็นสำนักงานอธิการวิทยาลัย และคณะวิชา ๔ คณะ คือ คณะวิชาการศึกษา คณะวิชาวิจัยการศึกษา คณะวิชามนุษยธรรมศึกษาและสังคมศาสตร์ คณะ วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์

ปัจจุบันนี้ วิทยาลัยวิชาการศึกษาได้เปิดสอนหลักสูตร ๔ ปี ในชั้นปริญญาตรี ๕ สาขา คือ สาขาประถมศึกษา สาขามัธยมศึกษา สาขาอาชีวศึกษา สาขาบริหารการศึกษา และสาขาศึกษา ชนบท ส่วนในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรี ก็มีหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูง วิชาเฉพาะ ซึ่งใช้เวลา เรียน ๑ ปี และหลักสูตรปริญญาโท ซึ่งใช้เวลาเรียนอย่างน้อย ๒ ปี

นอกจากจะ เปิดสอนนิสิตในภาคกลางวันตามปกติแล้ว วิทยาลัยวิชาการศึกษายังได้เปิดสอน นักศึกษาภาคค่ำในระดับปริญญาตรีด้วย วิทยาลัยวิชาการศึกษาได้ผลิตบัณฑิตในชั้นปริญญาตรี ประกาศ นียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะ และปริญญาโทไปแล้วรวมทั้งสิ้น ๖,๔๑๔ คน

๒. ความหมายของวิทยาลัย

วิทยาลัยวิชาการศึกษา มีจุดมุ่งหมาย ในการเปิดสอนหลักสูตร ปริญญาการศึกษา บัณฑิตดังต่อไปนี้คือ ๒

ความหมายพื้นฐาน

๑ เพื่อให้ิสิตนักศึกษาได้สร้างคุณค่า (Values) ในด้านจริยธรรม คีลธรรม ปรชญา และวัฒนธรรม ขึ้นสำหรับตัวเองอย่างพอเพียง จนเป็นผู้มีความประพฤติดี มี คีลธรรมสูง สมเป็นครู

๒ เพื่อให้ิสิตนักศึกษา ได้เป็นผู้มีสมรรถภาพ และวิทยาการอย่างสูงสมเป็น ครู

ความหมายเฉพาะ

๑ เพื่อให้ิสิตนักศึกษา ได้มีความรู้ เป็นอย่างดี ในวิชาอันเป็นองค์สาม สำหรับผู้ที่จะเป็นครูคือ.

ก. วิชาสามัญทั่วไป (General education)

ข. วิชาสามัญเอกโท (specialized education)

ค. วิชาการศึกษา (professional education)

๒ เพื่อให้ิสิตนักศึกษาได้มี "สมรรถภาพในการเป็นครู" (Teachers' competencies) ดังต่อไปนี้:-

ก. สามารถทำการสอนได้อย่างดี

ข. สามารถอบรมแนะแนว และปกครองได้เป็นอย่างดี

ค. สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี

ง. สามารถสร้างสัมพันธ์ภาพอันดี และร่วมมือกับชุมชนเป็นอย่างดี

จ. สามารถเป็นครูชั้นอาชีพ

๓. หลักสูตร

ตามที่สภาวิทยาลัยวิชาการศึกษา ได้อนุมัติให้ใช้หลักสูตร ปริญญาการศึกษา บัณฑิตฉบับปรับปรุงใหม่ เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๕ หลักสูตรฉบับนี้ยึดถือหลักการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ^๓

อัตราส่วนระหว่างวิชาสามัญ กับวิชาการศึกษา

โดยทั่ว ๆ ไปให้อัตราส่วน วิชาสามัญประมาณ ๘๕ % และวิชาการศึกษา ประมาณ ๒๕ % แต่ในสาขาวิชาการมัธยมศึกษา นั้น ให้ให้อัตราส่วน วิชาสามัญ ๘๔ % และวิชาการศึกษา ๒๑ %

การกำหนดจำนวนหน่วยกิต และรายวิชาที่เรียน

จำนวนหน่วยกิตที่นิสิตต้องเรียนในหลักสูตร ๔ ปีนั้น มีทั้งหมด ๒๑๐ หน่วยกิต เป็นอย่างน้อย ซึ่งแบ่งออกตามระดับชั้น ดังนี้

ชั้นปีที่ ๑	จัดสอนเป็นจำนวน	๖๐	หน่วยกิต	เป็นอย่างน้อย
ชั้นปีที่ ๒	จัดสอนเป็นจำนวน	๕๔	หน่วยกิต	เป็นอย่างน้อย
ชั้นปีที่ ๓	จัดสอนเป็นจำนวน	๕๑	หน่วยกิต	เป็นอย่างน้อย
ชั้นปีที่ ๔	จัดสอนเป็นจำนวน	๔๕	หน่วยกิต	เป็นอย่างน้อย

แผนการเรียนใน ๒ ปีแรก มีดังนี้

แผนการเรียนปีที่ ๑ ให้เรียน ๖๐ หน่วยกิต เป็นอย่างน้อย โดยแบ่งเป็น ภาคละ ๓๐ หน่วยกิต และให้ได้ปริมาณรายวิชา ดังนี้

- ก. วิชาสามัญทั่วไป ประมาณ ๕๗ หน่วยกิต
- ข. วิชาการศึกษา ประมาณ ๓ หน่วยกิต

^๓ ค หน้า ๑ - ๕

^๔ เนื่องจากปฏิญานิพนธ์ ฉบับนี้ มีจุดประสงค์ที่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับนิสิต ซึ่งผ่านการเรียนสองปีแรกของการศึกษาในวิทยาลัย ฉะนั้น จึงเสนอหลักสูตรเฉพาะปีที่ ๑ และปีที่ ๒ เท่านั้น

แผนการเรียนในปีที่ ๒ ให้เรียน ๕๔ หน่วยกิต เป็นอย่างน้อย โดยแบ่งเป็นภาคเรียนละ ๑๘ หน่วยกิต และให้ได้ปริมาณรายวิชาดังนี้

ก. วิชาสามัญทั่วไป	ประมาณ	๓๑	หน่วยกิต
ข. วิชาสามัญเอก	"	๑๒	"
ค. วิชาสามัญเลือก	"	๓	"
ง. วิชาการศึกษา	"	๘	"

หมวดวิชาบังคับที่นักศึกษาทุกคนต้องเรียนกันหมดในปีที่ ๑ - ๒ มีจำนวนหน่วยกิตดังต่อไปนี้

วิชาวิทยาศาสตร์	ไคแก้ววิชา	ชีววิทยา	เคมี	ฟิสิกส์	รวมทั้งสิ้น	๒๐	หน่วยกิต
วิชาคณิตศาสตร์	รวมทั้งสิ้น	๔	หน่วยกิต				
วิชาสังคมศาสตร์	ซึ่งรวมไปถึงวิชา	ภูมิศาสตร์	ประวัติศาสตร์	เศรษฐศาสตร์	รวมทั้งสิ้น	๑๘	หน่วยกิต
วิชาภาษาอังกฤษ	รวมทั้งสิ้น	๑๖	หน่วยกิต				
วิชา ภาษาไทย	รวมทั้งสิ้น	๑๒	หน่วยกิต				
วิชา การศึกษา	รวมทั้งสิ้น	๑๑	หน่วยกิต				
และวิชาอื่น	เช่น ศิลป	พลานามัย	ฯลฯ		รวมทั้งสิ้น	๑๗	หน่วยกิต

๔. ระเบียบการวัดผลและประเมินผลของวิทยาลัย

วิทยาลัยวิชาการศึกษาได้มีการประเมินผลการเรียนแบบหน่วยกิต โดยแบ่งเป็นชั้น ๆ ดังนี้ คือ

ชั้น A	หมายความว่า	ดีมาก	มีค่า	๔	หน่วยกิต
ชั้น B	"	ดี	"	๓	หน่วยกิต
ชั้น C	"	พอใช้	"	๒	หน่วยกิต
ชั้น D	"	อ่อน	"	๑	หน่วยกิต
ชั้น E	"	อ่อนมาก	"	๐	หน่วยกิต

ถ้ามีความจำเป็นอาจให้แบ่งชั้นเหล่านี้จะเอียงลงไปอีก เช่น B^+ , B , B^- เป็นต้น โดยให้กำหนดหน่วยกิต สำหรับแต่ละชั้นดังกล่าวนี้ตามสมควร (แต่ในทางปฏิบัติ มิได้คิดค่าเครื่องหมายบวกลบ)

การให้เกรด A B C D E ดังกล่าวนี้ วิทยาลัยสนับสนุน ให้ใช้วิธีการแบบ T- score^๖

นอกจากนั้น วิทยาลัยมีนโยบายในการให้เกรดอย่างเข้มงวด โดยการกำชับ มีให้อาจารย์ให้เกรด A B แก่นิสิตฟุ่มเฟือย โดยถือว่าเกรด A และ B นั้น ควรจะให้กับผู้ที่มีความสามารถในการเรียนสูงจริง ๆ^๗

นิสิตที่เรียนสำเร็จตามหลักสูตรปริญญาตรี นั้น จะต้องมีความสมบูรณ์ทางการเรียน ดังต่อไปนี้ครบ

๑. จะต้องได้คะแนนเฉลี่ยสะสมในแต่ละปีการศึกษา ไม่ต่ำกว่า ๑.๕
๒. จะต้องได้คะแนนเฉลี่ย สะสมในปลายปีที่ ๒ ไม่ต่ำกว่า ๒.๒๐ ถ้าหากได้คะแนนเฉลี่ย สะสมต่ำกว่า ๒.๒ จะไม่มีสิทธิเรียนต่อในปีที่ ๓^๘
๓. จะต้องได้คะแนนเฉลี่ยสะสมในปลายปีที่ ๔ ไม่ต่ำกว่า ๒.๐๐^๙ และไม่ตกค้างในวิชาใด ๆ

ฉะนั้น ผู้ที่ขาดคุณสมบัติทางการเรียนข้อหนึ่งข้อใดใน ๓ ข้อนี้ จะต้องออกจากวิทยาลัยไปโดยถือว่าไม่สำเร็จ ชั้นปริญญาตรี แต่สำหรับการวิจัยซึ่งกระทำในปริญญาโทฉบับนี้ จะวิจัยเฉพาะนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จและออกจากวิทยาลัยในกรณีที่ขาดคุณสมบัติข้อที่ ๒ เท่านั้น

^๖ ประกาศวิทยาลัยวิชาการศึกษาลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๕,

^๗ วิทยาลัยวิชาการศึกษา คู่มืออาจารย์วิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๒, หน้า ๒๑ - ๒๒

^๘ วิทยาลัยวิชาการศึกษา คู่มือนิสิต นักศึกษา และอาจารย์วิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๕, หน้า ๔๐

^๙ วิทยาลัยวิชาการศึกษา คู่มือนิสิต นักศึกษาและอาจารย์วิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๕, หน้า ๔๐

^{๑๐} วิทยาลัยวิชาการศึกษา คู่มือนิสิต นักศึกษาและอาจารย์วิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๔, หน้า ๒๔

๖ สภาพการณ์ของวิทยาลัยในปัจจุบัน^{๑๑}

ก. รายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่	วศ. ประสานมิตร	วศ. ปทุมวัน	วศ. บางแสน
เนื้อที่ของวิทยาลัย ประมาณ	๘๐	-	๓๕ ไร่
จำนวนอาคารเรียน	๕	๓	๔ หลัง
จำนวนห้องเรียน	๓๖	๑๔	๒๔ หลัง
อัตราส่วนจำนวนห้องเรียน :			
จำนวนนิสิต	๑ : ๒๔	๑ : ๓๕	๑ : ๑๓

ข. รายละเอียดเกี่ยวกับตัวบุคคล			
จำนวนนิสิตทั้งหมดในปีการศึกษา			
๒๕๐๘	๘๔๒	๕๔๘	๔๑๘ คน
จำนวนอาจารย์ทั้งหมดในปีการศึกษา ๒๕๐๘	๑๗๒	๒๒	๖๗ คน
อัตราส่วนจำนวนอาจารย์ :			
จำนวนนิสิต	๑ : ๕	๑ : ๘	๑ : ๖

ค. จำนวนวัสดุและเอกสารในห้องสมุด			
หนังสือภาษาไทย	๒๑,๑๒๕	๑๐,๐๕๔	๑๑,๕๗๒ เล่ม
หนังสือภาษาอังกฤษ	๒๘,๕๗๖	๑๑,๗๐๓	๑๑,๓๐๕ เล่ม
นิตยสารภาษาไทย	๑๑๐	๕๗	๖๓ ฉบับ
นิตยสารภาษาอังกฤษ	๔๐๐	๒๘	๗๔ ฉบับ
แผนที่	๖๕๐	๒๒๑	๑๑๒ แผ่น
ภาพนิ่ง	๑๙๐๗	๓๔๐	๔๑๔ ม้วน
แผ่นเสียง	๕๐๓	-	- แผ่น
แถบอัดเสียง	๔๖๐	-	- ม้วน
ภาพยนตร์	๔๓๑	-	- ม้วน
ไมโครฟิล์ม	๘๘	-	- ม้วน
ห้องสมุดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๕๗๖	๑๐๐	๒๕๐ คน

^{๑๑} สถิติ ในปีการศึกษา ๒๕๐๘ ซึ่งรวบรวมจากแผนกสารบัญและแผนกทะเบียนของวิทยาลัย

* ไม่มีที่ดินของตนเอง ปัจจุบัน อาศัยสถานที่ของโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา พญาไท

ง. บริการนิสิต

๑) บริการหอพัก วศ. ปทุมวันไม่มีหอพักให้นิสิต สำหรับ วศ. ประสานมิตร มีจำนวนที่มีจำกัด คือ สามารถรับนิสิตชายอยู่กินประจำได้เพียง ๑๐๑ คน ส่วน วศ. บางแสน จัดบริการหอพักให้นิสิตทุกคน โดยมีที่พักสำหรับนิสิตหญิงซึ่งสามารถรับนิสิตได้ ๓๔๔ คน และ ที่พักสำหรับนิสิตชาย ซึ่งจุ ๒๔๖ คน ทั้งนี้ นิสิตจะต้องเสียค่ากินอยู่ในอัตราปีละ ๒๐๐๐ บาท

๒) บริการอาหาร วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสนมีบริการอาหาร ๓ มื้อ แก่นิสิตทุกคน ส่วนวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร นอกจากมีอาหาร ๓ มื้อ บริการแก่นิสิตที่กินอยู่ประจำแล้ว วิทยาลัยยังจัดบริการอาหารกลางวันสำหรับนิสิตทั่วไปด้วย (สำหรับ วศ. ปทุมวัน เอกชนเป็นผู้จำหน่ายอาหารมาขาย และวิทยาลัยมีบริการช่วยเหลือค่าอาหารกลางวัน แก่นิสิตที่ขาดทุนทรัพย์)

๓) บริการสุขภาพ วิทยาลัยทั้ง ๓ แห่ง มีบริการสุขภาพ แก่นิสิตทุกคน เริ่มตั้งแต่การตรวจโรค เอกซเรย์ปอด ก่อนจะรับนิสิตเข้าเรียน นอกจากนั้นยังมีพยาบาล สำหรับให้บริการประจำคานี้

๔) บริการแนะแนว

ก) บริการรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล มีการจัดทำระเบียบสะสม

ข) บริการสนเทศ วิทยาลัยได้ให้บริการสนเทศ โดยการปฐมนิเทศ และปัจฉิมนิเทศแก่นิสิต แจกคู่มือ นิสิต นักศึกษา ฯลฯ

ค) บริการให้คำปรึกษาหารือ สำหรับบริการนี้วิทยาลัยมิได้จัดทำอย่างจริงจังตามแบบฉบับ แต่ได้จัดให้มีอาจารย์ที่ปรึกษา ไว้คอยดูแลนิสิตเป็นกลุ่ม

ง) บริการจัดวางตัวบุคคล ได้แก่การให้ทุนการศึกษาแก่นิสิต ทั้งนี้ โดยความร่วมมือขององค์การหรือหน่วยงานต่าง ๆ สำหรับวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร มีการจัดหางานให้นิสิตทำนอกเวลา เพื่อเป็นรายได้พิเศษอีกด้วย

จ. กิจกรรมนิสิต

เพื่อให้ นิสิต ได้มีประสบการณ์อย่างกว้างขวาง ของชีวิตในวิทยาลัย วิทยาลัย จึงได้จัดให้มีกิจกรรมนิสิตขึ้น หน่วยงาน ที่ทำหน้าที่จัดกิจกรรมของนิสิตก็คือ องค์การนิสิต การปฏิบัติงานขององค์การ จะเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ ^{๑๒}

- ๑) เพื่อส่งเสริมสวัสดิภาพ และพละนามัยของนิสิต
- ๒) เพื่อส่งเสริมการสังคมของนิสิต
- ๓) เพื่อเผยแพร่ชื่อเสียง และเกียรติคุณ ของวิทยาลัย
- ๔) เพื่อส่งเสริม กิจกรรมต่าง ๆ ของนิสิต
- ๕) เพื่อส่งเสริมชนบประเพณีไทย

องค์การนิสิตของแต่ละวิทยาลัย ประกอบด้วยผู้แทนที่คัดเลือกโดยนิสิต เป็นผู้ บริหาร และเป็นผู้จัดกิจกรรม ทั้งนี้ การทำภายใต้การดูแลของอาจารย์บรรยาเวช

^{๑๒} ข้อบังคับขององค์การนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไข
เพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๐๓

ตอนที่ ๒

เอกสารการค้นคว้าวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๑. ความสนใจในการค้นคว้าปัญหาการเรียนไม่สำเร็จของผู้เรียนโดยกว้าง ๆ

การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความล้มเหลวในการเรียน และการเรียนไม่สำเร็จ ต่อก่อจากสถานศึกษากลางคันของผู้เรียนนี้ ได้มีผู้สนใจค้นคว้ากันมากมายหลายระดับ และ แต่ละระดับก็ได้มีการค้นคว้าเฉพาะด้านต่าง ๆ แตกต่างกันไป ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

ประเทศอเมริกา ได้เริ่มมีความสนใจ ศึกษาปัญหาการออกกลางคันก่อนจบการศึกษาของนักเรียน เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๓^{๑๓} โดยการกระตุ้นของประธานาธิบดี-เคนเนดี ซึ่งทำให้สถานศึกษาทุกระดับเกิดการเคลื่อนไหวในอันที่จะปรับปรุงเพื่อแก้ปัญหาด้-กลางคัน และในการนี้ HEA และสำนักงานการศึกษาของอเมริกัน ได้ร่วมมือกันเพื่อสร้างแนวทางในการวิจัยปัญหานี้^{๑๔}

ยูเนสโก เป็นสถาบันแห่งหนึ่งที่มีความสนใจในการศึกษาปัญหาการออกกลาง-คันของนักเรียน จะเห็นได้จากการประชุมสัมมนาที่จัดขึ้นที่ กรุงเทพฯ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๖ ผลของการสัมมนาได้สรุปสาเหตุสำคัญของการที่เด็กนักเรียนออกจากโรงเรียนกลางคันใน-ระดับประถมศึกษาในภูมิภาค เอเชียอาคเนย์ คือ ความยากจน การศึกษาที่ไม่มีประสิทธิ-ภาพ สุขภาพไม่ดี และขาดการส่งเสริมจากครอบครัว ส่วนการสำรวจปัญหาการออก-กลางคันของเด็กนักเรียนมัธยมในอเมริกา ได้แสดงให้เห็นว่า สาเหตุสำคัญมาจากการ-มีความถนัดทางการเรียนต่ำ ความไม่สนใจในการศึกษาของพ่อแม่ และความล่าช้าทางวุฒิ-ภาวะทางอารมณ์และพัฒนาการทางสังคม^{๑๕}

^{๑๓} Baylay, Monica, "A Reviewed Effort to Solve the Problem of Dropout" in Selected Reports and Statistics on School Dropout , ๓.2

^{๑๔} Unesco , " A Review of Studied on Educational Wastage and Stagnation " in Technical Seminer on Educational and School Dropouts p. 16.

ปัญหาการเรียนไม่สำเร็จ หรือการออกกลางคันก่อนสำเร็จ การศึกษาของนิสิตในมหาวิทยาลัยนับเป็นหัวข้อที่ได้รับความสนใจ จากนักศึกษาในการนำมาวิจัย เพื่อเขียนวิทยานิพนธ์ ในระดับปริญญาเอก ซึ่งพอจะยกตัวอย่างวิธี และผลของการวิจัยของนักวิจัยในชั้นปริญญาเอกบางคนได้ ดังต่อไปนี้

กรอบเปิด^{๑๖} ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบลักษณะทางการเรียนและทางด้านส่วนตัวของนิสิตปีที่ ๑ ของมหาวิทยาลัย ไมอามี ในปี ค.ศ. ๑๙๕๐ ซึ่งออกจากวิทยาลัยก่อนสำเร็จการศึกษา โดยเปรียบเทียบในด้าน อายุ เพศ คะแนนสอบเข้า กับพวกที่ยังคงเรียนไปจนจบในปี ค.ศ. ๑๙๕๔ ข้อมูลต่าง ๆ ได้จากแบบสอบถาม การสัมภาษณ์จากแฟ้มทะเบียน และ จากสำนักงานแนะแนว สุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษา คิดเป็นร้อยละ ๑๕ ของจำนวนนิสิตที่ออกไป ซึ่งมีนับเป็นจำนวน ๔๔๔ คน และพวกที่ยังคงเรียนต่อไปจนสำเร็จ ซึ่งมีนับเป็นจำนวน ๔๔๖ คน ผลของการศึกษา สรุปได้ดังนี้.

๑. จากคะแนนสอบเข้า แสดงให้เห็นว่านิสิตที่เข้าใหม่ในปี ๑๙๕๐ นี้ เป็นนิสิตในระดับปกติ
๒. น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของพวกที่ออกจากวิทยาลัย ก่อนจบการศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยสะสม ๒.๐ (C = ๒)
๓. เหตุผลในการออกกลางคันส่วนใหญ่ของนิสิตหญิงก็คือการแต่งงาน ส่วนนิสิตชาย ก็คือ ภาวะเป็นทหาร
๔. นิสิตที่อยู่ในกลุ่ม ๒๕ % สูง ของชั้นมัธยม จะได้คะแนนในวิทยาลัยสูงกว่าพวกที่มาจากกลุ่ม ๒๕ % ต่ำของชั้นมัธยม
๕. พวกที่เรียนต่อไปจนสำเร็จมีส่วนร่วม ในกิจกรรมของวิทยาลัยมากกว่าพวกออกกลางคัน
๖. พวกที่เรียนสำเร็จ รายงานว่า การเรียนในวิทยาลัยมีคุณค่าแก่ตนมากกว่า การรายงานจากนิสิตที่ออกกลางคัน แต่ก็นิสิตที่ออกกลางคันส่วนมาก ก็รู้สึกว่าการเรียนในวิทยาลัย ได้ช่วยเขาในบางด้าน

^{๑๖} Groble, Robert Irvin , " A Study of the Student Dropout Problem at Miami University " in Dissertation Abstracts 17 : 61, 1957 .

๓. นิสิตที่ออกกลางคันมีสัมพันธภาพอันเป็นที่ต้องการกับอาจารย์ที่ปรึกษาน้อยกว่า นิสิตที่เรียนสำเร็จ
๔. จากการแสดงความคิดเห็นปรากฏว่าการที่ อาจารย์ที่ปรึกษามีนิสิต ที่ต้องดูแลมากเกินไป ย่อมชี้ให้เห็นถึงความล้มเหลว ของระบบปัจจุบัน ในอันที่จะให้ความช่วยเหลือแก่นิสิตเป็นรายบุคคลได้อย่างทั่วถึงเพียงพอ
๕. ไม่ปรากฏความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างการเรียนสำเร็จ กับ อายุ ในขณะที่สอบเข้า ชนิดของที่พักอาศัย หรือความต้องการอยากทำงาน เพื่อหารายได้สำหรับการศึกษา

✓ เอกเวรวิทย์ ไศ่ทำการค้นคว้าเพื่อจำแนก และวิเคราะห์สาเหตุที่มีผลต่อการออกกลางคันของนิสิตที่ มหาวิทยาลัย เซาท์เทิร์น อิลลินอยส์ และเพื่อประเมินผลการค้นคว้า อันเป็นแนวทางในการปรับปรุง การคัดเลือกคนเข้าเรียน การให้บริการแนะแนว การจัดหลักสูตรนโยบายบริหารโดยส่วนรวม และการสอน

ขบวนการของการค้นคว้าก็คือ การส่งแบบสอบถามไปยังนิสิต ๖๕๒ คน ซึ่งลงทะเบียนเข้าเรียนเป็นนิสิต ปีที่ ๑ ปีการศึกษา ค.ศ. ๑๙๕๕ และออกจากวิทยาลัย ก่อนสำเร็จการศึกษา รวมทั้งการรวบรวมรายละเอียดต่าง ๆ จาก ระเบียบของมหาวิทยาลัย ผลการค้นคว้าสรุปได้ดังนี้

๑. จำนวนนิสิตที่ออกจากมหาวิทยาลัย ก่อนสำเร็จการศึกษา ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๔๖ ถึง ค.ศ. ๑๙๕๒ เฉลี่ยแล้ว นิสิตออกจากมหาวิทยาลัยในระหว่างปีที่ ๑ ร้อยละ ๒๕.๔ ในระหว่างปีที่ ๒ ร้อยละ ๒๑.๕ ในระหว่างปีที่ ๓ ร้อยละ ๑๑.๗ และในระหว่างปีที่ ๔ ร้อยละ ๑.๔

๒. จำนวนนิสิตที่สมัครเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเป็นชายมากกว่าหญิง และจำนวนเปอร์เซ็นต์การออกจากมหาวิทยาลัยก่อนสำเร็จการศึกษาของนิสิตชายมีมากกว่าของ นิสิตหญิง

^{๑๓} Edward, Troy W., " Student Dropouts at Southern Illinois University " in Thesis Abstract Series, School of Education, Indiana University 6 - 7 : 39, 1954 .

๓. เหตุผลสำคัญสำหรับถว้ออกกลางคัน ก็คือ ภาระหน้าที่ทางคานทหาร เหตุผลอื่น ๆ ก็ได้แก่ การเงินไม่พอ ย้ายที่เรียน มีโอกาสได้ทำงาน แต่งงาน ซาคความสนใจ ไม่พอใจรายวิชาที่เรียน เหตุผลต่าง ๆ จากผู้ตอบเองนี้ไม่ค่อยตามระเบียบของมหาวิทยาลัย และเหตุผลที่ผู้ตอบตอบในการเข้าเรียน และในการออกกลางคันไม่สอดคล้องกัน

๔. ผู้ที่อยู่หอพักเอกชนออกกลางคันเพื่อย้ายมหาวิทยาลัย ส่วนพวกที่อยู่ประจำในมหาวิทยาลัยออกเพราะขาดเงิน ผู้ยู่บ้านออกเพราะขาดความสนใจและไม่ชอบรายวิชา

๕. การทดสอบความสามารถในการแบ่งเวลาเรียน เป็นปัญหาทางการเรียนที่สำคัญที่สุด และการขาดความสนใจในวิชาใดวิชาหนึ่ง โดยเฉพาะ เป็นปัญหาสำคัญรองลงมา และปัญหาทางการอ่านเป็นปัญหาจ้อยอยู่ในอันดับที่ ๓

๖. ร้อยละ ๔๕.๕ ของพวกออกกลางคันเป็นชาวอิสลินอยส์เอง และร้อยละ ๔๙.๖ เป็นพวกที่จบจากชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในปีนั้น นอกนั้นจบจากชั้นมัธยมก่อนหน้านั้น

๗. อายุของนิสิตที่ออกกลางคัน มีดังนี้ อายุ ๑๘ ปี ร้อยละ ๑๕ อายุ ๑๙ ปี ร้อยละ ๓๐.๕ อายุ ๒๐ ปี ร้อยละ ๒๔.๖

๘. พวกที่ออกจากมหาวิทยาลัยก่อนสำเร็จการศึกษานั้น ไม่เป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเลือกวิชา การเรียนเสียร้อยละ ๔๑.๖ ส่วนที่เหลือ คือร้อยละ ๕๘.๔ เป็นผู้ที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเลือกวิชา ซึ่งอาจสอบตกตั้งแต่ ๑ วิชาไปจนถึง ๘ วิชา

๙. ประมาณร้อยละ ๒๒ ของพวกที่ออกกลางคัน ไม่รวมกิจกรรมนอกหลักสูตร

๑๐. ความคิดเห็นของนิสิตในการปรับปรุงมหาวิทยาลัยก็คือ ให้นิสิตได้มีอิสระในการเลือกวิชามากขึ้น มีวิชาบังคับน้อยลง มีวิชาเลือกมากขึ้น และต้องการการแนะนำในการเลือกวิชา ต้องการการสอนที่กระตุ้นให้ชวนเรียนมากขึ้น ต้องการการมีสัมพันธภาพที่เป็นกันเอง และเป็นส่วนตัวกับคณะอาจารย์มากขึ้น ต้องการการแนะนำอาชีพมากขึ้น และต้องการสัมพันธระหว่างวิชาชีวิตประจำวันมากขึ้น ต้องการการแนะนำทางปัญหส่วนตัวและอารมณ์มากขึ้น

๑๑. หนึ่งในสามของนิสิตที่ออกจากมหาวิทยาลัยก่อนสำเร็จการศึกษา แสดงความคิดเห็นว่าพื้นความรู้ของพวกเขามีไม่เพียงพอในการที่จะช่วยให้เขาประสบความสำเร็จในการเรียนชั้นมหาวิทยาลัย และร้อยละ ๔๐ เสนอว่าควรมีการติดต่อกันมากขึ้นระหว่าง-

มหาวิทยาลัยกับโรงเรียนมัธยม และนิสิตเหล่านี้ส่วนมากคือประมาณร้อยละ ๕๘.๓ คิดว่าโรงเรียนมัธยมตอนปลาย ควรจะยกมาตรฐานสูงขึ้น

โคม^{๑๘} ได้ทำการศึกษาค้นคว้ากับกลุ่มตัวอย่างร้อยละ ๓๐ ของนิสิตที่เข้าศึกษาใน มหาวิทยาลัย ดิลลาร์ด ในเดือนกันยายน ปี ค.ศ. ๑๙๕๖ ถึงเดือน กันยายน ปี ค.ศ. ๑๙๕๖ และออกจากมหาวิทยาลัยก่อนสำเร็จการศึกษา ซึ่งสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

- ๑ ร้อยละ ๕๐ ของนิสิตที่ออกกลางคัน ไม่เคยรวมกิจกรรมนอกหลักสูตรในมหาวิทยาลัยเลย
- ๒ ร้อยละ ๔๐ ของนิสิตที่ออกกลางคันทันนั้นออกไป โดยไม่มีเหตุผล
- * ๓ บริการแนะแนวเป็นสิ่งทีนิสิตต้องการมากในขณะที่เรียนปีที่ ๑
- ๔ ร้อยละ ๘ ของบิดาของนิสิตที่ออกกลางคัน มีอาชีพระดับวิชาชีพ

* วิทเมอร์^{๑๙} ได้ค้นคว้าสาเหตุทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา ที่มีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต โดยการทำการค้นคว้ากับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสำเร็จหลักสูตรการศึกษา ๓๐๘ คน ใน ๔ สถาบัน และกลุ่มตัวอย่าง ๑๕๖ คน ที่เรียนไม่สำเร็จในสถาบันเดียวกัน วิชาการศึกษาใช้แบบทดสอบกับการสัมภาษณ์ ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้คือ

จากแบบสอบถามปรากฏว่า มีความแตกต่างกันเล็กน้อยทางภูมิหลังด้านครอบครัวและประสบการณ์ทางอาชีพ ระหว่างพวกที่เรียนสำเร็จกับพวกที่เรียนไม่สำเร็จ และนิสิตที่เรียนต่อไปจนสำเร็จแตกต่างจากนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จในด้านที่มีความโน้มเอียงที่จะแต่งงาน มีทัศนคติที่ดีต่ออาจารย์ที่ปรึกษา

^{๑๘} Cope , Jr, William , " A Study of Selected Characteristics of the Drop - outs at Dillard University, " in Thesis Abstract Series, School of Education, Indiana University, pp. 99 - 106, 1958 - 1959 . .

^{๑๙} Whitmer , Carks, " Nonintellectual Causes of Dropout in Selected Montana Teacher Education Programs," in Dessertation Abstract 24 : 5228 , 1964 .

สาเหตุใหญ่ของการเรียนไม่สำเร็จ ก็คือ การเปลี่ยนแปลงความสนใจ ในอาชีพ การมีปฏิภิรยาในทางลบต่อการเรียนครู และการมีปัญหาทางการเงิน

๒๐ เอกแลนด์ ได้ทำการสำรวจปัญหาการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต โดยการ ติดตามทางด้านการเรียนและสังคม ของนิสิต ปีที่ ๑ เป็นระยะเวลา ๑๐ ปี กลุ่มตัวอย่าง ประกอบควยนิสิตชาย ๑๓๗๒ คน ซึ่งสอบเข้าเรียนในชั้นปีที่ ๑ ของมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ ในเดือน กันยายน ปี ค.ศ. ๑๙๕๒ จนถึง ปี ค.ศ. ๑๙๖๒ ข้อมูลได้จากแบบสอบถามและ ระเบียบของมหาวิทยาลัย ผลการค้นคว้าสรุปได้ดังนี้

๑. ร้อยละ ๒๗ สำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาตรีในระยะ ๔ ปี และร้อยละ ๕๐ สำเร็จการศึกษาในระยะ ๑๐ ปี และร้อยละ ๗๑ ได้รับปริญญาตรี ตามหลักสูตร ๔ ปี จากมหาวิทยาลัยอื่น และพวกที่เรียนไม่สำเร็จ ส่วนมากมักจะกลับเข้ามาเรียนใหม่และ สำเร็จการศึกษาในที่สุด

๒. ในการวิเคราะห์ ได้แยกนิสิตที่เรียนสำเร็จ และพวกที่เรียนไม่สำเร็จ ด้วยตัวแปร ๑๖ ตัวแปร ซึ่งพบว่า ความสามารถในการทำนาย การออกจากวิทยาลัย กลางคันในระยะตน ๆ จะมีความแตกต่างกันอย่างมาก กับความสามารถในการทำนาย การเรียนสำเร็จในที่สุด และเหตุผลของการออกจากวิทยาลัยกลางคันของนิสิตแต่ละคนมี ความคล้ายคลึงกัน และจากการค้นคว้าครั้งนี้แสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า ชนทางสังคม มีส่วนสำคัญต่อการเรียนสำเร็จในวิทยาลัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ผู้เข้าเรียนซึ่งเป็นนักเรียน ระดับปกติในชั้นมัธยม

การศึกษาปัญหาการออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันก่อนสำเร็จการศึกษาของนิสิต ในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ ซึ่งกระทำโดยนักศึกษาชั้นปริญญาเอก ดังกล่าวแล้วนั้น เป็น การศึกษาเพื่อหาสาเหตุ ของการออกกลางคันอย่างกว้าง ๆ ซึ่งการศึกษาเหล่านี้แสดงให้เห็นนิสิตส่วนมาก ออกกลางคัน เพราะเหตุผลส่วนตัวมากกว่าระเบียบข้อบังคับของวิทยาลัย เกี่ยวกับผลการเรียน

๒๐ Eckland , Brace Kent, " A Study of College Dropouts and Graduates Ten Years After Matriculation , with Special Reference to Social Origins and Intergenerational Mobility," in Dissertation Abstract 25 : 6307 , 1965 .

จากการศึกษา^{๒๑}ปัญหาการออกกลางคันของนิสิตในมหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. ๑๙๕๔ โดยสำนักงานการศึกษาของประเทศอเมริกา ได้พบว่า มากกว่าครึ่งหนึ่งของผู้ที่สามารถเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยได้ ออกจากวิทยาลัยก่อนจบการศึกษา และได้มีการศึกษาถึงระยะเวลาที่นิสิตออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน เทียบกับการศึกษาถึงเหตุผลของการออกกลางคัน

จากการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่ นิสิตจะออกกลางคันในปีแรกมากที่สุด^{๒๒} และจากการศึกษาของ อีฟเฟอร์ท^{๒๒} เวินเทรอป (Weintraub) และ แซลลี่^{๒๓} พบว่าการออกกลางคันในปีที่ ๑ นั้น ส่วนใหญ่สาเหตุเนื่องมาจากการเรียนอ่อน และนิสิตที่ออกกลางคันในปีที่ ๑ นั้น มักจะเป็นคนชอบชดชื่น มากกว่าปกติและเป็นคนที่ไม่สามารถจะปรับตัวเข้ากับบรรยากาศในการเรียนของวิทยาลัยได้ ส่วนนิสิตปีที่ ๒ เป็นพวกที่ขยันขันแข็ง (industrious) และมีความกระตือรือร้นในการเรียน ทั้งนี้เพราะมีการเกี่ยวข้องกับการเลือกเรียนวิชาเอก การออกกลางคันในปีที่ ๒ มักมีเหตุผลมาจากความไม่ตั้งใจที่จะปรับตัวให้เข้ากับการเรียนที่ยากขึ้นและนิสิตที่ออกกลางคันกันในปีที่ ๒ มักจะเป็นคนที่มีความพอใจชอบการสังคม สำหรับปีที่ ๓ ในวิทยาลัยนั้นเป็นปีที่มีความพอใจกันมากที่สุดในสังคม ในวิทยาลัย ซึ่งมีการสังคมพร้อม ๆ กับการเรียนนิสิตที่เบี่ยงเบนไปจากคนอื่น ๆ มาก(deviant) มักจะออกกลางคันในปีนี้ ส่วนในปีที่ ๔ การออกกลางคันจะมีน้อยที่สุด และอาจจะถือเป็นกฎได้ว่า ปัญหา การปรับตัวในระยะนี้ ไม่ใช่เกี่ยวกับการเรียน เพราะตอนนี้ ส่วนใหญ่กำลังตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคต

สำหรับประเทศไทย ผู้ที่สนใจในการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนไม่สำเร็จของนิสิตในมหาวิทยาลัยก็ได้แก่ ภิญโญ สารธร^{๒๔} ซึ่งได้ทำการวิจัยออกมาว่าในระหว่างปี ค.ศ. ๒๔๙๔-๒๕๐๓ นิสิตในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยต้องออกจากมหาวิทยาลัยก่อนจบการศึกษา โดยไม่ได้วุฒิปริญญา เป็นอัตราเฉลี่ยสูงถึง ๒๕.๔๐ % ซึ่งทำให้ต้องสูญเสียค่าใช้จ่าย โดยไร้ประโยชน์ประมาณ ๑ ล้านบาท ต่อปี

^{๒๑} Edward, Loc. cit.

^{๒๒} Iffort, E., "The Student Retention and Withdrawal Study," College and University 30 : 406 - 411, 1955

^{๒๓} Weintraub, R. G., and Sally, R.E., "Graduation Prospects of Entering Freshman," Journal of Educational Research 39 : 116-126, 1945.

^{๒๔} ภิญโญ สารธร, ความสำเร็จในการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยเปรียบเทียบกับการศึกษาชั้นเตรียมอุดมศึกษาของนิสิตระดับปริญญาตรีที่ออกจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๔๙๔ - ๒๕๐๓ หน้า ๔๔ - ๔๕

จากการศึกษาของชูแมน^{๒๕} ระบุว่า การออกกลางคันของนิสิตนั้นอาจจะ
 ทำนายได้ด้วยการพิจารณาการดังต่อไปนี้คือ การขาดเรียนบ่อย ๆ และมีคะแนนต่ำ
 การไม่พิถีพิถันในการทำงาน (haphazard work) การมีทัศนคติที่ไม่แยแสในสิ่งต่าง ๆ
 (indifferent attitudes) และการไม่ยอมเข้าสังคมหรือไม่ก็เป็นพวกที่สังคมจัด
 ในขณะที่ การเรียนอ่อนเป็นสาเหตุใหญ่ของการเรียนไม่สำเร็จ ก็ได้มีการ
 ค้นพบองค์ประกอบอื่น ๆ อีกมากมาย ที่มีส่วนส่งผลการเรียนอ่อนนั้น ๒๖.๒๗

ปกติแล้วการเรียนไม่สำเร็จของนิสิตในมหาวิทยาลัยนั้น ย่อมมีสาเหตุมาจาก
 องค์ประกอบหลาย ๆ ด้าน มิใช่มีสาเหตุมาจากด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ ฉะนั้น ตลอด
 ระยะเวลา ๒๕ ปี ที่ผ่านมา จึงได้มีผู้สนใจศึกษาค้นคว้า เพื่อหาสาเหตุ และตัวทำนาย
 ความล้มเหลวในการเรียนรวมทั้งการหาวิธีป้องกันแก้ไข การเรียนไม่สำเร็จเหล่านั้น
 อย่างมาก^{๒๘} และโดยทั่ว ๆ ไปแล้วนักวิจัยส่วนมากมักจะศึกษาองค์ประกอบของการเรียน
 ไม่สำเร็จในเฉพาะด้าน จากผลการวิจัยเหล่านี้ พอสรุปได้ว่า สาเหตุการเรียนไม่สำเร็จ
 ของนิสิตมาจากองค์ประกอบใหญ่ ๆ ๒ ด้าน คือ องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา กับองค์ประกอบ
 ที่ไม่ใช่ด้านสติปัญญา ซึ่งจะได้อีกกล่าวผลการวิจัยในองค์ประกอบแต่ละด้านที่ส่งผลการ
 เรียนต่อไป การศึกษามาถึงองค์ประกอบทั้งสองด้านนี้ เวทเจน^{๒๘} กล่าวว่า จะช่วยใน
 การทำนายปัญหาในด้านการเรียนได้ และทำให้ครูในโรงเรียนสามารถหาทางป้องกันซึ่งเป็น
 โอกาสดีกว่าที่จะคอยหาทางแก้ไข

^{๒๕} Shuman , R.B. , " College Dropouts : An Over view , " Journal of Educational Sociology 29 : 374 - 350 , 1956

^{๒๖} Bryant, G.T. , " Why Our Students Leave School , " Junior College Journal 21 : 271 - 220 , 1950 .

^{๒๗} Quarles , B. , " Student Separations From School : Overview , " Association American College Bulletin 35 : 404 - 409 , 1949.

^{๒๘} Sexton , Virginia Stuaadt , " Factors Contributing to Attrition in College Poppulation : Twenty Five Year Research , " the Journal of General Psychology 72 : 301 - 326 , 1965.

^{๒๘} Waetjen, Walter B. , " The Prevention of Failure , " NEA Journal 55 : 37 - 40 , 1966.

มาร์ค^{๓๐} ได้กระทำการศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญา บุคคลิกภาพ และผลการเรียนกับนิสิตที่ ๖ ในมหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ได้ผลออกมาว่า นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จส่วนมากยอมรับว่าสาเหตุที่ทำให้ นิสิตออกจากวิทยาลัย ก่อนจบการศึกษา มาจากองค์ประกอบภายนอก เช่น ไม่ได้เตรียมตัวมาดีพอ ขาดเงินทุน และคณะวิชาที่เขาเรียนในปัจจุบันไม่ใช่คณะที่เขาเลือกเรียนในอันดับแรก และนิสิตคนอื่นๆ ที่ยังคงเรียนต่อไปในวิทยาลัย ลงความเห็นว่า สาเหตุที่ทำให้ นิสิตเรียนไม่สำเร็จ มาจากความอ่อนแอทางบุคคลิกภาพ เช่น การไม่มีวุฒิภาวะการปรับตัวไม่ดี และการขาดวินัยในตนเอง และจากการทดสอบปรากฏผลอย่างชัดเจนว่า นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จเหล่านี้ ขาดความสามารถในการเรียน นิสัยในการเรียนไม่ดี ไม่มีสมาธิในการเรียน การเตรียมตัวจากโรงเรียนเดิมไม่ดี และ ความเกียจคร้าน นอกจากนั้น นิสิตเหล่านี้ยังขาดแรงจูงใจในการเรียน เช่น ไม่มีเป้าหมายทางอาชีพ ไม่เห็นความจำเป็นในการที่จะเรียนอยู่ในวิทยาลัยต่อไป รวมทั้งการไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคม และการเรียนได้

นิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จแตกต่างจากนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จอย่างมีนัยสำคัญ ในด้านที่ไคคะแนน SAT สูงกว่า ไคคะแนนในโรงเรียนมัธยมและคะแนนเทอมแรกสูงกว่า และมีระดับความปรารถนาและทัศนคติของบิดามารดาสูงกว่า ซึ่งในทางตรงข้ามนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ จะมีความกลัวความล้มเหลวมากกว่า

^{๓๐} Mark, Edmond, " Student Perception of College Persistence, and their Intellective , Personality and Performance Correlates," Journal of Educational Psychology 58 : 210 - 221 , 1967.

๒ องค์ประกอบทางด้านสติปัญญาต่อการเรียน

ได้มีการศึกษาองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาที่มีผลต่อการเรียน โดยพยายามหาตัวทำนายความสำเร็จของการเรียนในวิทยาลัย ตัวทำนายที่นิยมใช้กันทั่วไป ก็คือ ผลการเรียนในโรงเรียนมัธยม และคะแนน จากแบบทดสอบความถนัด^{๓๑}

ผลการเรียนในชั้นมัธยมและคะแนนเทอมแรก

จากการศึกษาของ มาร์ค^{๓๒} แสดงให้เห็นว่า นิสิตที่เรียนสำเร็จได้คะแนนในชั้นมัธยมและคะแนนในเทอมแรกสูงกว่านิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ และมีบุคคลหลายคน เช่น ชาลส์^{๓๓} เอ็มม^{๓๔} และรูท^{๓๕} รู้สึกว่า อันดับแรกที่นักเรียนสอบได้ในโรงเรียนมัธยมเป็นเกณฑ์ในการทำนายคะแนนเรียนในวิทยาลัยได้ดีที่สุด นอกจากนั้น กิสตี (Giusti)^{๓๖} เอลตัน^{๓๗} แกดเซเลีย และเบนทัล^{๓๘} ก็ได้ทำการศึกษาและชี้ออกมาว่า แหล่งของข้อมูลอันเดียวที่ดีที่สุด สำหรับการทำนายความสำเร็จในวิทยาลัยก็คือ คะแนนจากโรงเรียนมัธยม ซึ่งแสดงให้เห็นว่า แนวนโยบายในการให้คะแนนของแต่ละโรงเรียน จะแตกต่างกันออกไปก็ตาม แต่ระเบียบที่ได้จากโรงเรียนมัธยมย่อมถือว่าเป็นตัวครรชนที่สำคัญต่อการเรียนในวิทยาลัย

^{๓๑} Manger, Paul, " Student Persistence in College," Personal and Guidance Journal 35 : 241 - 243 , 1956.

^{๓๒}

Mark, Edmond, Ibid.

^{๓๓}

Charles, D.C., " College Performance of Top - Quarter High School Graduates," Journal of Educational Psychology, 39:82 - 91, 1948.

^{๓๔}

Emme , E. E., " Predicting College Success," Journal of Higher Education 13 : 263 - 267, 1942 .

^{๓๕}

Root, A. R., " College Achievement, " Journal of Higher Education 7 : 387 - 388, 1936.

^{๓๖} Giusti, J.P., "High School Average As a Predictor in College Success: A Survey of the Literature," College and University, 39:200-209, 1964

^{๓๗} Elton, Charles E., "Three-year High School Average as a Prediction of College Success," College and University 40:165-167, 1965

^{๓๘}

GadZelia, Bernadette M., and Bentall Grace, " Differences in High School Academic Achievements and Mental Abilities of College Graduates and College Dropouts," College and University, 42:351-356, 1967

ภิญโญ^{๓๙} ได้ทำการวิจัยในปี พ.ศ. ๒๕๐๔ เกี่ยวกับการศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กับการศึกษาชั้นเตรียมอุดมศึกษาของนักเรียน พบว่ามีค่าสหสัมพันธ์พอควรระหว่างคะแนนรวมชั้นเตรียมอุดมศึกษา กับคะแนนเฉลี่ยทุกวิชาทุกปี ของการศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ควาเยอร์^{๔๐} (Dwyer) พบว่าสำหรับนิสิตที่ได้เกรด A และ B ในโรงเรียนมัธยม สามารถจะนำเกรดนั้นมาใช้เป็นค่าทำนายเกรดในเทอมแรกของการเรียนในวิทยาลัยได้ดีที่สุด แต่ค่าทำนายนี้จะลดลง สำหรับนิสิตที่ได้เกรดชั้นมัธยม ตั้งแต่ C ลงมา

สำหรับการทำนายจากคะแนนวิชาใดวิชาหนึ่ง โดยเฉพาะในโรงเรียนมัธยม ที่มึ่ต่อความสำเร็จในการเรียนในวิทยาลัยนั้น ได้มีการเน้นโดยแกรฟ^{๔๑}

แมควารี^{๔๒} ได้สังเกตเห็นว่า พวกที่มีผลการเรียนต่ำกว่าความสามารถ (Underachiever) มักจะไ้คะแนนต่ำในวิชาวิทยาศาสตร์ในชั้นมัธยม

^{๓๙} ภิญโญ สาขาร , ล.ก

^{๔๐} Dwyer, P.S., " The Use of Subcorrelation in Determining the Predictive Power of High School Grades, " Journal of Educational Psychology 28 : 673 - 680 , 1938.

^{๔๑} Garrett, H. L., " Predicting College Success Upon the Basis of High School Record Peabody, " Journal of Education 11 : 194 - 201 , 1934 .

^{๔๒} Mc Quary, J .P., " Some Differences Between Under - and Over Schievers in College, " Education Administration and Supervision 40 : 117 - 120 , 1954.

แอสมอร์^{๔๓} ยืนยันว่า วิชาในโรงเรียนมัธยมบางวิชา สามารถทำนายความสำเร็จในวิชาเฉพาะอย่างในวิทยาลัยได้อย่างมีนัยสำคัญ คะแนนภาษาอังกฤษและวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนมัธยม ถือว่าเป็นตัวทำนายที่ดีที่สุด ต่อคะแนนภาษาอังกฤษและวิทยาศาสตร์ในวิทยาลัย และคามความคิดของแอสมอร์ ระเบียบจากโรงเรียนมัธยม สามารถทำนายคะแนนในปีแรกของการเรียนในวิทยาลัยได้ดีกว่าคะแนนในเทอมแรกในวิทยาลัย ทำนายคะแนนในเทอมถัดไป แต่ มังเกอร์^{๔๔} พบว่าคะแนนในเทอมแรกสามารถทำนายความสำเร็จในวิทยาลัยได้ดี และในการศึกษาบางชิ้นก็ไม่สามารถจะแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างแบบแผนของคะแนนในโรงเรียนมัธยมและความสำเร็จในวิทยาลัยได้ เมื่อความถนัดทางการเรียนเท่ากัน

แมลลอย^{๔๕} เน้นวาระเป็นทางการเรียน อาจจะถูกบิดเบือนไป โดยความจริงที่ผู้เรียนน้อยกว่าความสามารถที่แท้จริงนั้น (underachiever) มักจะขยันในวิชาที่ชอบและไคคะแนนดี แต่ในวิชาอื่น ๆ ที่ตนไม่ชอบจะไคคะแนนไม่ดี แม้ว่าตนจะมีความสามารถ

จากการพบทวนระเบียบของนิสิตที่ออก จากวิทยาลัยก่อนสำเร็จการศึกษาใน ๒ ปีแรก เบอร์แทรนด์^{๔๖} พบว่า คะแนนที่ไคต่ำ จากโรงเรียนมัธยมจะมีความสัมพันธ์อย่างสูง

^{๔๓} Ashmore , B., " High School Marks as Indicators of College Success," Journal of American Association , Collegiate Registers 21 : 219 - 230 , 1946.

^{๔๔} Munger , Paul F, " Factor Related to Persistence in College of Student who Ranked in the Lower Third of Their High School Class, " Journal of Counseling Psychology 1 : 132 - 136 - 1954 .

^{๔๕} Malloy, J., " An Investigation of Scholastic over-and Under- Achievement Among Female College Freshmen, " Journal of Counseling Psychology 1: 260 - 263, 1954.

^{๔๖} Bertrand, J.R., " Relation Between High School Average Grade and Academic Achievement of Agricultural Students, Agricultural and Mechanical College of Texas , " College and University 30:166-181, 1955

ความไม่สำเร็จทางการเรียนในวิทยาลัย นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จส่วนมาก ได้คะแนนจากโรงเรียนมัธยมและคะแนนจากการ ทดสอบสติปัญญาต่ำกว่าระดับเฉลี่ย ซึ่งคล้ายกับการศึกษาของลินส์ และ พิต^{๔๗} ที่พบว่านิสิตที่ได้คะแนนสติปัญญา (A C E) ต่ำ และคะแนนในโรงเรียนมัธยมต่ำ จะมีโอกาสน้อยในการที่จะสามารถเรียนในปีที่ ๑ ได้สำเร็จ

แนวาระเบียนจากโรงเรียนมัธยมแสดงให้เห็นว่าเป็นตัวพิจารณาความสำเร็จในวิทยาลัยได้อย่างมีนัยสำคัญ แต่ก็มีได้มีการอนุมัติให้ใช้คะแนนจากโรงเรียนมัธยม เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกนิสิตเข้ามหาวิทยาลัยกันอย่างกว้างขวาง โบเลนบอร์ (Bolen baugh) และ พรอคเตอร์^{๔๘} แนะนำควรจะใช้คะแนนจากมัธยมร่วมกับคะแนนจากการทดสอบสติปัญญาในการคัดเลือกนิสิตเข้ามหาวิทยาลัย ทั้งนี้เพราะคะแนนจากการทดสอบสติปัญญาจะเป็นกรณีของศักยภาพทางสมองได้อย่างชัดเจนในขณะที่คะแนนในชั้นมัธยม เป็นกรณีของความล้มเหลว

นอกจากนั้น คะแนนในเทอมแรก ก็ยังเป็นเครื่องชี้วัดสำคัญในความสำเร็จทางการเรียนในวิทยาลัย จากการศึกษาของ อาร์นโฮลเตอร์ (Arnholter)^{๔๙} พบว่าเป็นไปได้ที่จะคาดหวังว่านิสิตคนไหนจะสามารถเรียนสำเร็จหรือไม่ จากคะแนนเทอมแรก

^{๔๗}Lins, L.J., and Pitt, H, " Staying Power and Rate of Progress of University of Wisconsin Fresh-man, " College and University 29 : 86 - 99 , 1953.

^{๔๘}Bolenbaugh , L., and Proctor, W.M., " Relation of Subjects taken in High School To Success in College," Journal of Educational Research 15 : 87 - 92 , 1927.

^{๔๙}Arnholter, Ethelwyne G., " School Persistence and Personality Factors, " The Personnel and Guidance Journal 35 : 107 - 109, 1956.

คะแนนสอบเข้า

ปัญหาการคัดเลือกได้เพิ่มความสำคัญยิ่งขึ้นทั้งนี้เพราะ ผู้ที่ตองการเรียนในสถานอุดมศึกษามีมากขึ้น แต่สถานที่เรียนมีจำกัด และแม้ว่าทางมหาวิทยาลัยจะพยายามสร้างเกณฑ์ในการคัดเลือกอย่างไรก็ตาม แต่ความสัมพันธ์ระหว่างการทำนายที่ได้จากการคำนวณและความสามารถในการประสบความสำเร็จในวิทยาลัยก็ยังน้อยกว่าที่ควรจะเป็น^{๕๐} ทั้งนี้เพราะมีองค์ประกอบหลายประการที่ทำให้สถิติจากการคัดเลือกและถือได้ว่ามีความสามารถที่จะเรียนในมหาวิทยาลัยใดนั้นไม่สามารถเรียนสำเร็จได้ในที่สุด

นัยสำคัญของการสอบคัดเลือกในด้านที่สัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตในวิทยาลัย ได้เป็นที่ศึกษากันอย่างกว้างขวาง เช่น การศึกษาที่กระทำโดย ครอบฟอร์ด และเบอนแฮม^{๕๑} ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๓๓ - ๑๙๓๔ ที่มหาวิทยาลัยเยล โดยใช้เทคนิคของการหาค่าสัมพันธ์ พบว่าคะแนนสอบเข้ามักจะมีคุณค่าเพียงเล็กน้อยในการทำนายความสำเร็จทางการเรียนในวิทยาลัย และเขาได้แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบเข้ากับคะแนนเฉลี่ยในการศึกษาปีแรกของนิสิต มีค่าเท่ากับ $.๔๗ \pm .๐๑$ ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์ต่ำกว่าที่ได้จากการหาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนในโรงเรียนมัธยม และแบบทดสอบความถนัด กับคะแนนเฉลี่ยในปีที่ ๑ ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์ เท่ากับ $.๖๕$
แต่จากการศึกษาของ คาร์ก^{๕๒} แสดงให้เห็นว่านิสิตที่เรียนอ่อนจะมีคะแนนสอบเข้าต่ำ

^{๕๐} Hill, G.E., " College Proneness, A Guidance Problem," the Personel and Guidance Journal 33 : 70 - 73 , 1954.

^{๕๑} Crawford, A.B., and Burnham, P.S, " Entrance Examination and College Achievement, " School and Society 36 : 349 - 352, 1932.

^{๕๒} Clark, David Derrix, " An Evaluation of Response to Procedures Used in Working with Mid - semester Failing Students," in Dissertation Abstract 25 : 4490. 1965.

จากการสำรวจของมาร์ติน^{๕๓} โดยใช้ตัวแปร ๓๐ ตัว เป็นตัวทำนายความสำเร็จในการเรียนของนิสิตในวิทยาลัยครูแห่งรัฐเทรนต์ นิวเจอร์ซีย์ องค์ประกอบ ๔ ตัว ในบรรดาตัวแปรเหล่านี้ใช้เป็นตัวพิจารณาในการคัดเลือกเข้าเรียนในวิทยาลัย พบว่าสหสัมพันธ์พหุคูณ ของคะแนนปีที่ ๔ กับตัวแปร ๔ ตัว ซึ่งใช้เป็นเกณฑ์ในการสอบเข้า อันได้แก่ ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การประมาณค่าทางบุคคลิกภาพในโรงเรียนมัธยม คณิตศาสตร์ คะแนนจากโรงเรียนมัธยม แบบทดสอบปรนัยภาษาอังกฤษ เขียนอังกฤษ พูด-อังกฤษ การสัมภาษณ์ มีค่าเท่ากับ .๖๕ และในบรรดาตัวแปรทั้งหมดนี้ ข้อสอบประวัติศาสตร์ มีค่าการทำนายมากที่สุด และเมื่อนำคะแนนเฉลี่ยสะสมในเทอมแรก คะแนนจากแบบทดสอบ Teacher College Personnel Association test, American Council Psychological Examination เข้ามารวมกับตัวแปร ๔ ตัวนี้แล้ว ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณจะสูงขึ้นถึง .๘๖๓๔ ซึ่งนำหนักสูงสุดตกอยู่ที่คะแนนเฉลี่ยเทอมแรก และค่าสหสัมพันธ์สูงสุดก็คือ .๘๒๔๕ ซึ่งเป็นค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนปีที่ ๔ กับคะแนนปีที่ ๒ แบบทดสอบประวัติศาสตร์ แบบทดสอบวิทยาศาสตร์ ค่าประมาณทางบุคคลิกภาพในโรงเรียนมัธยม การรวมกิจกรรมนอกหลักสูตรในวิทยาลัย และการสัมภาษณ์ก่อนรับนิสิตเข้าเรียน และผู้สำรวจได้สรุปว่า ตัวทำนายที่ดีที่สุดในการใช้เป็นข้อพิจารณาคัดเลือกนิสิตเข้าเรียน ก็คือการเขียนภาษาอังกฤษ ข้อสอบปรนัยภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ การประมาณค่าทางบุคคลิกภาพในโรงเรียนมัธยม ประวัติศาสตร์ อันคัมทีในโรงเรียนมัธยม และคณิตศาสตร์ อิมเมลเวท และ ซัมเมอร์ฟีลด์^{๕๔} ได้ ทำการศึกษาที่มหาวิทยาลัยลอนดอน ประเทศอังกฤษ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๑ โดยใช้คะแนนเทอมสุดท้ายเป็นเกณฑ์ และคะแนน-

^{๕๓}Martin , L.C., The Prediction of Success for Student in Teacher Education , pp.1-95

^{๕๔}Him melweit , H.T., and Summerfield, Arthur, " Student Selection on Experimental Investigation," The British Journal of Sociology 2: 59 - 75 , 1951.

สอบเข้าเป็นหัวหน้า นาย ปรากฏว่า คาสหสัมพันธ์ พหุคูณระหว่างหัวหน้าและเกณฑ์ที่มีค่าเท่ากับ .๕๕๐ เขาสรุปว่าโดยส่วนรวมแล้ว คาสหสัมพันธ์ที่ได้นี้ยังต่ำอยู่ ฉะนั้นการให้นายที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งไม่ควรจะอาศัยแบบทดสอบอันเดียว และเขาชี้ให้เห็นควาว่า แบบทดสอบทางจิตวิทยา สามารถทำนายผลการสอบครั้งสุดท้าย ดีกว่าคะแนนสอบเข้า ซึ่งไม่มีคาสหสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญ ไม่ว่ากับคะแนนสอบกลางปีหรือปลายปี

จากการศึกษาของ ดร. พจน์ สะเพียรชัย^{๕๕} เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบเข้ากับความสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตปีที่ ๑ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร พบว่า โดยการใช้คะแนนเฉลี่ยแต่ละเทอม และคะแนนเฉลี่ยสะสมในปลายปี การศึกษาแรก เป็นเกณฑ์นั้น คะแนนสอบเข้ามีความสัมพันธ์ต่อเกณฑ์ความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ และในบรรดาคะแนนสอบเข้าทั้งหมด คะแนนจากการทดสอบวิทยาศาสตร์ มีคาสหสัมพันธ์สูงที่สุดกับเกณฑ์ ดังนั้นจึงเป็นหัวหน้าที่ดีที่สุด และคะแนนเฉลี่ยในเทอมต้น เป็นหัวหน้าที่ดีที่สุดของคะแนนเฉลี่ยสะสมตอนปลายปีการศึกษาแรก เมื่อรวมคะแนนสอบเข้า ๕ ฉบับ มาหาคาสหสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสม ปรากฏว่าได้คาสหสัมพันธ์ ปานกลาง ($r = .๕๐๘ - .๕๙๓$) และสรุปได้ว่าการใช้ตัวแปร ของการทำนายหลายตัวรวมกัน ดีกว่าการใช้หัวหน้าตัวใดตัวหนึ่งเพียงตัวเดียว ในการทำนายความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

และ ดร. พจน์ สะเพียรชัย^{๕๖} ได้สรุปผลการศึกษจากเอกสารวิจัยมากมายที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบ ในการทำนายความสำเร็จทางการเรียนของนิสิตในมหาวิทยาลัยว่า คาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบ และความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ยังไม่ไคยล้นสมบูรณ์ และยังไม่มีตัวแปรตัวใดตัวหนึ่งเพียงตัวเดียวที่จะแสดงให้เห็นกรณีของการทำนาย ความสำเร็จทางเรียนในมหาวิทยาลัยสูงพอที่จะนำมาใช้เป็นหัวหน้า

^{๕๕} Sapianchaiy , Poj, The Predictive Efficiency of the Entrance Examination at the College of Education Bangkok, Thailand Doctor's Thesis, School of Education , Indiana University , 1963.

^{๕๖} Ibid.

โดยลำพังอย่างมีความเชื่อมั่น และโดยทั่วไปแล้ว ยังไม่มีเทคนิคอันใดเห็นอกว่าเทคนิคอื่น ๆ เพราะแต่ละเทคนิคตอบคำถามที่ต่างกัน และจากการเปรียบเทียบผลการเรียนระหว่างชายและหญิงก็ยังขัดแย้งกันอยู่ แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตสามารถทำนายได้แน่นอนกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตชาย

และแม้ว่า จะได้มีการปรับปรุงวิธีการในการคัดเลือกนิสิตเข้าเรียนแล้วก็ตาม ตัวเลขของการออกกลางคันก่อนสำเร็จการศึกษาของนิสิตในมหาวิทยาลัยก็ยังคงสูงอยู่อย่างน่าตกใจ และได้มีการเน้นความรับผิดชอบของวิทยาลัยในการลดอัตรา การเรียนไม่สำเร็จของนิสิต โดยผู้ (authorities) หลายท่านด้วยกัน เช่น เบลิสส์ บุคเคอร์ แบรกก์ และ จอห์นสัน ผู้ซึ่งได้กระตุ้นให้มีการพัฒนาเทคนิคในการจำแนกผู้ที่มีท่าทีว่าจะเรียนไม่สำเร็จ (potential dropouts) และการที่จะปรับปรุงให้นิสิตสามารถเรียนต่อไปในวิทยาลัยจนสำเร็จนั้น จะกระทำโดยควมการมีโปรแกรมแนะแนวที่มีประสิทธิภาพในระยะแรก ๆ ที่นิสิตเริ่มเข้าเรียน

นอกจากคะแนนในโรงเรียนมัธยม คะแนนสอบเข้า และคะแนนเทอมแรกในวิทยาลัยจะถือว่าเป็นตัวทำนายทางสถิติที่สำคัญต่อความสำเร็จของการเรียนในมหาวิทยาลัยแล้ว ก็ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ช่วยในการพิจารณาความสำเร็จในการเรียนในวิทยาลัยอีก เช่น องค์ประกอบทางจิตนาการศึกษา อายุในตอนสอบเข้า

^{๕๗} Bayliss Z.B., " A Study of the Factors Contributing to the Unsatisfactory Scholastic Attainment of First Year Woman Students," Journal of Educational Research 27 : 687 - 697, 1934.

^{๕๘} Booker, L.A., " Reducing Withdrawals," Journal of Higher Education 4 : 249 - 254 , 1933.

^{๕๙} Bragg, E.W., " A Study of Student Withdrawal at W.V.," Journal of Educational Psychology 47 : 199 - 202 , 1956.

^{๖๐} Johnson, G.B., " A Proposed Technique for the Analysis of Drop-outs at a State College," Journal of Educational Research 47 : 381 - 387, 1954.

องค์ประกอบทางด้านการศึกษา

ก. ชั่วโมงเรียน (academic load.) ได้มีการวิเคราะห์เกี่ยวกับจำนวน ชั่วโมงและวิชาที่จัดไว้ในเทอมหนึ่ง ๆ นั้น จะมีผลต่อความสำเร็จ ความล้มเหลวในการเรียนหรือไม่ โดยแอนดรู^{๖๑} ซึ่งพบว่ามีค่าสหสัมพันธ์ในทางบวกเพียงเล็กน้อย ระหว่าง จำนวน วิชาที่เรียนไปแล้วกับความสำเร็จทางด้านการเรียน และระหว่างจำนวนชั่วโมงที่เรียนในชั้นกับความสำเร็จทางการเรียน

ข. นิสัยในการเรียน แมว่าบุคคลบางคน เช่น บราวน์^{๖๒} เกธแมน^{๖๓} จะไม่พบความแตกต่างอย่างเด่นชัดในด้านนิสัยทางการเรียนระหว่างนิสิตที่เรียนสำเร็จกับ นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ แต่จากการศึกษาของคนอื่น ๆ เช่น มาร์ค^{๖๔} ได้อ้างว่าความ ล้มเหลวทางด้านการเรียนของนิสิตนั้นเนื่องมาจากนิสัยในการเรียนไม่ดี และตามที่โจนส์^{๖๕} ได้ค้นคว้า พบว่านิสิตที่เรียนดีกว่าใช้วิธีการเรียนต่าง ๆ กัน และมีวิธีการจดคำบรรยาย และการทบทวนตำรา เพื่อสอบดีกว่า และในการเปรียบเทียบนิสิตที่เรียนดีและเรียนอ่อน เวน^{๖๖} พบว่าผู้ที่โคะแนนทางคณิตปัญญาคำแต่เรียนดี ใช้เวลาในการเรียนอย่างเหมาะสม กว่า ส่วนผู้ที่มิสติปัญญาสูงแต่ผลการเรียนต่ำ มีนิสัยในการเรียนที่ไม่ดี การฝึกอบรม และประสบการณ์ในการเรียนก่อนเข้าวิทยาลัยของนิสิตมีนัยสำคัญกว่าการที่เพิ่งจะได้รับการ ฝึกอบรมในวิทยาลัยโดยการเรียนวิชา "จะเรียนอย่างไรให้ได้ดี" เพราะส่วนมากนิสิตไม่ได้

^{๖๑} Andrew, D.C., " Relationship Between Academic load and Scholastic Success of Deficient Student," Personnel and Guidance Journal 34: 268 - 270, 1956.

^{๖๒} Brown, C.W., " The Study Habits of Failing and Successful Students in the First 2 Years of College," Journal of Experimental Education 9 : 205 - 208, 1941.

^{๖๓} Gehmen, W.S., " Problems of College Sophomores with Serious Scholastic Defficulties," Journal of Counseling Psychology 2:137-141, 1955

^{๖๔} Mark , Edmond, Loc. cit.

^{๖๕} Jones, E.S., " The Probation Student : What He is Like and What Can be Done About It ," Journal of Educational Research 49:93-103,1955

^{๖๖} Wrenn, C.G., " Aiding the Fit," Journal of Higher Education 6 ; 357 - 363 , 1935.

นำสวามญนมาไซ

จำนวนเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าได้เป็นหัวข้อในการสำรวจ หัวข้อหนึ่ง โดย
สกอต^{๖๔} พบว่านิสิตที่ประสบผลสำเร็จใช้เวลาในการศึกษาค้นคว้าประมาณ ๒๕ ชั่วโมงหรือ
มากกว่าในสัปดาห์หนึ่งในขณะที่เรียนในชั้นมัธยม แต่นิสิตที่เรียนอ่อนใช้เวลาในการศึกษา
ค้นคว้าเพียง ๒๔ ชั่วโมง

ในการสำรวจนิสัยในการเรียนที่วิทยาลัย^{๖๕} นิสิตที่ประสบผลสำเร็จในการเรียน
ไม่เพียงแต่รายงานว่าตนทำงานหนักกว่านิสิตปกติ แต่ตนยังทำงานมากกว่าที่ตนประมาณว่า
นิสิตปกติควรจะทำอีกด้วย และนิสิตที่ประสบผลสำเร็จ จะปรับตัวให้เข้ากับจำนวนของงาน
ที่เขาพิจารณาว่าจำเป็นสำหรับความสำเร็จ ในขณะที่นิสิตที่มีผลการเรียนต่ำไม่ได้ทำเช่นนั้น
นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มักจะอุทิศเวลาส่วนมากในการศึกษาค้นคว้า ในขณะที่
นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่า จะใช้เวลาส่วนมาก ในการอ่านหนังสือที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน และ
ทำกิจกรรมเกี่ยวกับงานในหอพัก^{๖๖} และในบรรดานิสิตที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับสูง ตาม
ที่โจนส์^{๖๗} โดยบรรยายนั้นปรากฏว่าร้อยละ ๓๕ ที่ใช้เวลาศึกษาค้นคว้า ๒ ชั่วโมงต่อ ๑
หน่วยกิตของวิชาที่เรียนอย่างเป็นนิสัย และร้อยละ ๔ ที่ใช้เวลาศึกษาในอัตรานี้ เป็นจำนวน
บ่อยครั้งในขณะที่นิสิต ที่มีผลการเรียนคาบเส้น (Probationary Student) ร้อยละ ๑๕
ที่ใช้เวลาศึกษาค้นคว้าอย่างน้อย ๒ ชั่วโมงต่อ ๒ หน่วยกิตของวิชาที่เรียน และร้อยละ ๔๖
ที่ใช้เวลาศึกษาในอัตราน้อยๆ นอกจากนั้นโจนส์^{๖๘} ยังได้พบวานิสิตที่ออกจากวิทยาลัย

^{๖๔} Eckert, R.E., and Jones, E.S., " Long-Time Effects of Training College Students How to Study, " School and Society 42 : 685-688, 1935.

^{๖๕} Scott, C.M., " Back ground and Personal Data as Factors in the Prediction of Scholastic Success in College," Journal of Applied Psychology 22 : 42-49, 1938.

^{๖๖} Weigand, G., " Adaptiveness and the Role of Parents in Academic Success, " Personal and Guidance Journal 35 : 518 - 522 , 1957.

^{๖๗} Gerberich, J.R., " Factors Related to the College Achievement of High Aptitude Students Who Fail of Expectation and Low - Aptitude Students who Exceed Expectation," Journal of Educational Psychology 32 : 253 - 265 , 1941.

^{๖๘} Jones, E. S., Loc . cit.

^{๖๙} Jones, J.B., " Some Personal Factors Contributing to Academic Failure at Texas Southern University in Personality Factors on College Campus Austin, Texas . Hogg Foundation For Mental Health," p135, 1962. cited by L.M. Mash, " College Dropouts-a Review, " Personal and Guidance Journal 44 : 475-481, 1966

กลางคัน เอาใจใส่ต่องานของตนน้อยกว่านิสิตที่ประสบความสำเร็จในการเรียนในวิทยาลัย
บอร์โรว^{๗๓} ได้ให้ข้อควรสังเกตว่า เทคนิค ทักษะ นิสัย และทัศนคติ ซึ่ง
นิสิตนำมาใช้ในการศึกษา มีนัยสำคัญกว่าจำนวนของชั่วโมงที่ใช้ในการศึกษา และการมี
ตารางทำงานอย่างเป็นระบบ เป็นลักษณะการศึกษาของนิสิตที่มีผลการเรียนดี

ค. สถานที่สำหรับการศึกษาค้นคว้า

สถานที่ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า นับว่ามีผลต่อการเรียนของนิสิตประการหนึ่ง
นิสิตที่สอบตกมักจะบ่นว่าตนไม่มีสถานที่สำหรับการศึกษามากเพียงพอเหมาะสม ขณะเดียวกัน
กับนิสิตที่เรียนดีมีสถานที่สำหรับศึกษามาก^{๗๔} อย่างไรก็ตามนิสิตที่ประสบความสำเร็จในการ
เรียนที่เสียเปรียบในด้านสถานที่ที่ใช้ในการศึกษานั้น จะเพิ่มความพยายามที่จะเอาชนะปัญหา
อันนี้ เช่น การออกไปหาสถานที่สำหรับอ่านหนังสือนอกบ้าน ในขณะที่นิสิตที่ไม่ประสบความสำเร็จ
สำเร็จทางการเรียนทำเช่นนั้นน้อยมาก

ง. ทัศนคติในการเรียน

การมีทัศนคติที่ไม่ดี ต่องานที่อาจารย์มอบหมายให้ทำ เป็นสาเหตุอันหนึ่งที่
นำไปสู่ความล้มเหลวในการเรียนวิชานั้น เพราะทัศนคติ บางประการเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับ
ความสำเร็จในการเรียน นิสิตที่มีผลการเรียนในระดับสูง ใฝ่ใญ่รายงานว่าตนชอบชั้นเรียน
และครูสอน และรู้สึกว่าการได้รู้สิ่งต่าง ๆ เพิ่มขึ้น^{๗๕} เรมเมอร์ ไทเลอร์ และคินท์เนอร์^{๗๖}
ได้พบความสัมพันธ์เป็นบวกระหว่างคะแนนทัศนคติ กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ในวิชาพื้นฐานของนิสิต
ปีที่ ๑ และทัศนคติต่อครูสอนจะแตกต่างกันไปอย่างมีนัยสำคัญ^{๗๗}

^{๗๓} Borow, H., "Current Problems in the Prediction of College Performance," Journal of American Association Collegiate Registrars 22 : 14-26, 1946.

^{๗๔} Reian Hardt, E., "Freshman Difficulties," Journal of Higher Education 4: 307-309, 1933.

^{๗๕} Gerberich, J.R., Loc. cit

^{๗๖} Saltzer, C.C., "Academic Success in College of Public and Private School Students : Freshman Year at Harvard," Journal of Psychology 25:- 419 - 431, 1948.

^{๗๗} Gerberich, J.R., Loc. cit X

^{๗๘} Remmers, H.H., Taylor, A.D. and Kintner, K.E., "Student Attitude Toward Basic Freshman College Subjects and Their Relation to Other Variables," Bulletin of Peudue University 37: 145-176, 1936.

^{๗๙} Knaak, N.K., "A Study of the Characteristics of Academically Successful and Unsuccessful Freshman Women Who Entered Northwestern University in the Fall of 1954," in Dissertation Abstract 17:304-305, 1959

จากการวิจัยของไรท์แฮนด์^{๔๐} ซึ่งกระทำกับนิสิตในสถาบันเทคนิค แห่งมลรัฐคอนเนคติกัต โดยใช้แบบทดสอบต่าง ๆ ปรากฏว่าคะแนนจากแบบสำรวจ นิสัยและทัศนคติในการเรียน (SSHA) และคะแนนคณิตศาสตร์ จากแบบทดสอบ BPSAT-M เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุดของการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต

แต่จากการศึกษาค้นคว้าของไอร์วิน^{๔๑} พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติทางการเรียนและความสามารถทางการเรียนมีค่าน้อย ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทัศนคติที่มีต่อตนเอง จะมีค่าสหสัมพันธ์เป็นบวกสูงกว่า

อายุในตอนสอบเข้า

อายุในตอนสอบเข้าที่ได้รับการพิจารณาเป็นตัวทำนายความสำเร็จทางการเรียนอย่างหนึ่ง^{๔๒} ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างอายุ และสติปัญญาได้มีการรายงานโดยทรอนโคค^{๔๓} ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์อย่างเดียวกับที่ได้รับระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบสติปัญญาต่าง ๆ ดังนั้นจึงไม่เป็นที่น่าสงสัยเลยว่านิสิตที่อายุอ่อนกว่ามักจะมีความสามารถและความสัมฤทธิ์ผลสูงกว่า

ในปี ค.ศ. ๑๙๓๙ ควเยอร์^{๔๔} ได้แสดงให้เห็นถึงการลดลงของคะแนนเฉลี่ยสำหรับนิสิตที่มีอายุ ๑๕ - ๒๑ ปี และการเพิ่มขึ้นของคะแนนเฉลี่ยสำหรับนิสิตอายุ ๒๑-๒๕ ปี ทั้งนี้ บางทีการที่มีอายุเพิ่มขึ้นอาจจะทำให้มีการซาบซึ้งในคุณค่าของอุดมศึกษามากขึ้น และมีเป้าหมายที่แน่วแน่ขึ้น สามารถที่จะผ่านอุปสรรค เช่น ความยุ่งยากทางการเรียน การไม่มีสมาธิ และมีการรับผิดชอบในชีวิตมากขึ้น

^{๔๐} Righthand, Herbert, "Identifying Technical Institute Dropouts," The Personnel and Guidance Journal XLIV :68-72, 1965.

^{๔๑} Irwin, Floyd S., "Sentence - Completion Responses and Scholastic Success or Failure," Journal of Counseling Psychology 14:269-271, 1967.

^{๔๒} Dwyer, P.S., "The Correlation Between Age at Entrance and Success in College," Journal of Educational Psychology 30:251-264, 1939

^{๔๓} Thorndike, E.L., "The Validity of Age at Entrance to College as a Measure of Intelligence," Journal of Educational Psychology 33:605 - 607, 1942.

^{๔๔} Scott, C.M, Loc.cit.

^{๔๕} Strable, E., "What About Warned Students ?," School and Society 42:581 - 584, 1935.

จากการศึกษาเปรียบเทียบ^{๔๖} ของนิสิตในกลุ่มอายุ ตั้งแต่ ๑๔ ปีลงมา อายุ ๑๔ - ๒๑ ปี, อายุ ๒๒ - ๒๔ ปี และ อายุตั้งแต่ ๒๕ ปีขึ้นไป ตั้งแต่ ๒๕ ปีขึ้นไป พบว่า พวกที่มีอายุตั้งแต่ ๑๔ ปีลงมา จะมีความสัมฤทธิ์ในอันคืบหนึ่ง ในขณะที่ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ ๒๕ ปีขึ้นไป มีความสัมฤทธิ์เป็นอันคืบสอง แต่โดยทั่ว ๆ ไปแล้วนิสิตที่เข้าวิทยาลัยในระดับอายุ ปกติหรือต่ำกว่ามีแนวโน้มที่จะเรียนได้ดีที่สุด

๓ องค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา

การรวมกิจกรรมนอกหลักสูตร

✓ จากการศึกษากอง กรอบเปิด^{๔๗} พบว่านิสิตที่เรียนสำเร็จรวมกิจกรรมนอกหลักสูตรมากกว่านิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ และจากการศึกษาของเอคเวอร์ค^{๔๘} พบว่าร้อยละ ๒๒ ของนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ ไม่เคยรวมกิจกรรมนอกหลักสูตร และเช่นเดียวกัน โคป^{๔๙} รายงานว่าร้อยละ ๕๐ ของนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ ไม่เคยรวมกิจกรรมนอกหลักสูตรในมหาวิทยาลัยเลย และการศึกษาของบุคคลหลายคน^{๕๐ ๕๑ ๕๒} ก็ได้ผลสรุปเป็นอย่างเดียวกันว่า นิสิตที่ประสบความสำเร็จในการเรียนรายงานวาทนใดเขารวมกิจกรรมมากกว่า และเป็นผู้มีหน้าที่สำคัญ และมีความรับผิดชอบในงานของวิทยาลัย ส่วนนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมักจะเขารวมในกิจกรรมและมีหน้าที่ในการช่วยงานของวิทยาลัยน้อยกว่าหรือไม่รวมเลย และจากการศึกษาของแมคเนลลี^{๕๓} พบว่าพวกที่มีผลการเรียนต่ำกว่าที่ควร (Under-achiever) จะเลือกเข้าชุมนุมต่าง ๆ น้อยกว่า เบลล์^{๕๔} ก็ศึกษาได้ผลเช่นเดียวกัน คือพวกที่ออกกลางคันไม่ค่อยรวมกิจกรรมนอกหลักสูตร

^{๔๖} Pierson, R.R., " Age Versus Academic Success in College Students," School and Society 68: 94-95, 1948 .

^{๔๗}

Groble, Robert Irwin, Loc. cit.

^{๔๘} Edward, Troy W., Loc. cit.

^{๔๙} Cope, Jr. William., Loc. cit.

^{๕๐}

Asher, E.J., and Gray, F.E., " Relation of Personal History Data to College Success ,"Journal of Educational Psychology 31:517-526, 1940

^{๕๑}

Myers, R.C., "Biographical Factors and Academic Achievement. An Experimental Investigation,"Educational and Psychological Measurement 12:415 - 426, 1952.

^{๕๒}

Williamson, E.G., "The Significance for Educational Guidance of Personal Histories,"School Review 44:41 - 49, 1936.

^{๕๓}

Mc Neely, J.H., "College Student Mortality," U.S Office of Educational Bulletin No. 11, 1937.

^{๕๔}

Bell, James W., "A Comparison of Dropouts and Nondropouts on Participation in School Activities,"Journal of Educational Research 60:248-251, 1967

ความแตกต่างทางเพศในการเข้าร่วมกิจกรรมก็ได้มีการค้นคว้ากัน และพบว่า
 คาสหสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมกับความสำเร็จในวิทยาลัย มีค่าเป็นบวกสำหรับ
 นิสิตทั่วไป แต่สำหรับนิสิตหญิงคาสหสัมพันธ์จะสูงมาก^{๘๕} ในการค้นคว้าอื่น ๆ จำนวนเฉลี่ย
 ของความสนใจในกิจกรรมนอกหลักสูตรของพวกนิสิตที่เรียนเก่งกับนิสิตที่เรียนคาบเส้นมีความ
 เหมือนกันอยู่มาก ส่วนพวกที่เรียนค่อมก็มีความสนใจในกิจกรรมนอกหลักสูตรน้อยหรือไม่
 มีเลย

ชนิดของกิจกรรมก็ถือว่ามีความสำคัญ นิสิตที่ออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันมัก
 จะมีความสนใจอย่างมาก ในการละคร ดนตรี และสุนทรีภาพ นิสิตที่เรียนเก่งมีแนวโน้ม
 ที่จะอุทิศตัวเองให้แก่ ชุมนุมวัฒนธรรม ชุมนุมวิชาการ และการจัดพิมพ์หนังสือของโรงเรียน^{๘๖}
 ตามกฎแล้วนิสิตที่ไม่ประสบผลสำเร็จทางการเรียน และออกกลางคันนั้น จะรวมกิจกรรมใน
 วิทยาลัยน้อยกว่า และการขาดการรวมกิจกรรมนี้ อาจจะถือเป็นหลักฐานของการขาดความ
 สมบูรณ์ของบูรณาการในทุกระดับของชีวิตในวิทยาลัยของนิสิตเหล่านี้^{๘๗}

สุขภาพทางกาย

จากการศึกษาของบุคคลหลายท่าน^{๑๐๐, ๑๐๑, ๑๐๒} พบว่าสุขภาพเป็นเหตุผล
 ประการหนึ่งของการเรียนไม่สำเร็จหรือการเรียนค่อมของนิสิต แม้ว่าสุขภาพก็มีแนวโน้ม
 ที่จะไปด้วยกันกับคะแนนที่คิดวาระดับเฉลี่ย แต่ความสัมพันธ์ไม่ชัดเจนลงไปทีเดียว^{๑๐๓, ๑๐๔}

^{๘๕}Stright, I.L., "Some Factors Affecting College Success," Journal of Educational Psychology 38:232 - 240, 1947

^{๘๖}Janes, E.S., Loc. cit.

^{๘๗}Koelsche, C.L., "A Study of the Student Drop-out Problem at Indiana University," Journal of Educational Research 49:357 - 364, 1956.

^{๘๘}Borow, H., Loc. cit.

^{๘๙}Goble, R.I., Loc. cit.

^{๑๐๐}Koelsche, C.L., Loc. cit.

^{๑๐๑}Quarles, B., Loc. cit.

^{๑๐๒}Snyder, L.M., "Why do They Leave?," Journal of Higher Education 11: 26 - 32, 1940.

^{๑๐๓}Borow, H., Loc. cit.

^{๑๐๔}Chartes, W.W., "Editorial Comments : High School Seniors," Journal of Higher Education 7:501-502, 1937.

ทั้งนี้เพราะนิสิตที่มีสุขภาพแข็งแรง อาจจะใช้พลังงานไปในด้านที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนก็ได้ และในทางตรงข้ามนิสิตที่มีสุขภาพไม่ดี อาจจะชดเชยความไม่แข็งแรงของตนโดยการเพิ่มความพยายาม และอุทิศตนให้กับการเรียน ดังนั้น สุขภาพที่ดีหรือไม่ดีนั้น อาจจะทำให้การเรียนดีขึ้นหรือคอยไปได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบุคคลแต่ละคน

องค์ประกอบทางค่านิยมบุคลิกภาพและทางอารมณ์

แม้ว่า สติปัญญาจะมีความสัมพันธ์ต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิตอย่างเด่นชัด และได้มีการวัดทางสติปัญญาเพื่อใช้เป็นตัวทำนายความสัมพันธ์ในการเรียนในวิทยาลัยอย่างกว้างขวาง แต่อย่างไรก็ตาม ก็มีเหตุผลที่จะเชื่อได้ว่า องค์ประกอบทางบุคลิกภาพ ส่งผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญ^{๑๐๕} และในระยะ ๑๕ - ๑๖ ปี ที่ผ่านมาก็ได้มีการค้นคว้าวิจัยเพิ่มขึ้นในอันที่จะชี้ให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ผลในวิทยาลัยขึ้นอยู่กับ บางสิ่งบางอย่างมากกว่าสติปัญญาซึ่งจะเห็นได้จากการศึกษาของ ฟรีด^{๑๐๖} สโตนส์และกานัง^{๑๐๗} และ บราวน์ และคูเปียส^{๑๐๘} และมาร์ค^{๑๐๙}

^{๑๐๕} Heilbrun, Alfrech B., " Personality Factors in College Dropout," Journal of Applied Psychology 49: 1-7, 1965.

^{๑๐๖} Frick, J.W., " Improving the Prediction of Academic Achievement by the Use of the MMPI, " Journal of Applied Psychology 39:49-52, 1955.

^{๑๐๗} Stone, D.R., and Ganung, G.R., " A Study of Scholastic Achievement Related to Personality Measured by the MMPI, " Journal of Educational Research 50: 155 - 156, 1956

^{๑๐๘} Brown, F.G., and Dubois, T.E., " Correlates of Academic Success for High - Ability Freshman Men, " The Personnel and Guidance Journal 42:603 - 607 , 1964 .

^{๑๐๙} Mark, Edmond, Loc. cit.

ฉะนั้นองค์ประกอบทางบุคลิกภาพย่อมมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางสมอง และความสัมฤทธิ์ผลในวิทยาลัยอย่างแยกกันไม่ออก ถึงแม้ว่าความสามารถทางสติปัญญา จะสูงเพียงไร ก็ไม่สามารถประกันได้ว่าบุคคลจะประสบความสำเร็จ เพื่อสามารถจะมีการ ปรับตัวทางบุคลิกภาพที่ดีได้ ^{๑๑๐} องค์ประกอบทางบุคลิกภาพดูเหมือนจะมีอิทธิพลต่อบุคคล ในอันที่จะใช้ความสามารถทางสติปัญญาของเขาสร้างพื้นฐานอันสำคัญของความสำเร็จ อย่างไรก็ตามหลักที่ไดจากการค้นคว้าต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และ ความสำเร็จ ความล้มเหลวทางการเรียนก็ยังไม่เป็นที่ยึด

✓ จากการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีการปรับตัวดี และนิสิตที่มีการปรับตัว ไม่ดีของ แอสซัม และเลวี ^{๑๑๑} ปรากฏว่านิสิตที่ปรับตัวไม่ดีเรียนค้อยกว่า และในบรรดา ผู้ที่สอบตกออกกลางคัน หรือย้ายไปเรียนที่อื่นนั้น เบอร์เกอร์ และ ชัทเคอร์ ^{๑๑๒} พบว่านิสิต เหล่านี้มีการปรับตัวที่เหมาะสมในสถานต่าง ๆ น้อยกว่า ~~✓~~ จากการศึกษานี้ของ โอเวนส์ และ จอห์นสัน ^{๑๑๓} กับกรงซาม เชาพบว่า พวกที่เรียนค้อยกว่าก็ควรมีการปรับตัวที่ต่ำกว่า หรือ มีการตอบสนองที่ชอบแสดงออก (extraverted) มากกว่าพวกที่เรียนดีในระดับปกติหรือ พวกที่เรียนดีกว่าที่ควร และพวกที่เรียนอ่อนกว่าที่ควรนี้ มักจะลังเล กังวล ^{๑๑๔} ไคบันทิกไวว่าในระหว่างพวกนิสิตชายเข้าใหม่ พวกนิสิตที่เรียนเก่งไม่ได้ปรับตัวดีไปกว่า นิสิตที่เรียนอ่อนกว่า และจากการศึกษาของ วูกเฮน ^{๑๑๕} สรุปได้ว่า พวกที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนที่วิทยาลัย มักจะแตกต่างไปจากกลุ่มที่เรียนสำเร็จ ในด้านเหล่านี้ คือ มีการแสดงออกมากเกินไป หมกมุ่นกับกิจกรรมมากเกินไป ประสบความล้มเหลวในการ เรียนรู้จากประสบการณ์ และไม่คอยมีความรับผิดชอบต่องาน

^{๑๑๐}Tiebout, H.M., "The Misnamed Lazy Student," The Educational Record 24: 113 - 129, 1943.

^{๑๑๑}Assum, A.I., and Levy, S.J., "A Comparative Study of the Academic Ability and Achievement of two Groups of College Students," Journal of Educational Psychology 38: 307 - 301, 1947

^{๑๑๒}Berger, I., and Sutker, A.R., "The Relationship of Emotional Adjustment and Intellectual Capacity to Academic Achievement of College Students," The Mental Hygiene 40: 65 - 77, 1956.

^{๑๑๓}Owens, W., and Johnson, W.C., "Some Measured Personality Traits of Collegiate Under-Achievers," Journal of Educational Psychology 40: 41 - 46, 1949.

^{๑๑๔}Griffiths, G.R., "The Relationship Between Scholastic Achievement and Personality Adjustment of Men College Students," Journal of Applied Psychology 29: 360 - 367, 1945.

^{๑๑๕}Vaughan, Richard p., "Academic Achievement, Ability, and The MMPI Scales," The Personnel and Guidance Journal 46: 156 - 159, 1967.

จากหลักฐานซึ่งขัดแย้งกันเช่นนี้ แสดงเนอร^{๑๑๖} ก็ได้อธิบายโดยสรุปว่า บุคคลิก-
ภาพมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์โดยทางอ้อม

แม้ว่าผลการคนควาจะไม่ตรงกัน แต่ลักษณะที่สามารถจำแนกเป็นองค์ประกอบ
ในความล้มเหลวของการเรียนอย่างชัดเจน ก็ได้แก่ ความไม่มีวิริยะทางทัศนคติ การ
ทำงานและทัศนในการมองสิ่งต่าง ๆ ความไม่มีวิริยะอาจจะแสดงออกให้เห็นเด่นชัดจาก
ความต้องการให้มีคนคอยนำหรือคอยอุ้มชูอยู่ตลอดเวลา และมักมีความกังวลใจและความ
กระวนกระวายใจมากเกินไป ซึ่งจริงอยู่ แม้ว่าทุกคนจะมีความรู้สึกเช่นนี้ แต่นิสิตที่มีวิ
ริยะจะเรียนรู้ที่จะควบคุมความกระวนกระวายใจ และความกังวลใจ เพื่อจะได้ไม่ไปเป็น
เครื่องชักขวางอย่างรุนแรงต่อความสัมพันธ์ และนิสิตที่มีวิริยะจะพยายามลดความ
กังวลใจในอนาคต และควบคุมความกังวลใจนั้นได้

วัลเลย์^{๑๑๗} ได้ทำการศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวส่วนบุคคล
กับการทำนาย ความสัมพันธ์ทางการเรียน กับนิสิตปีที่ ๑ ในวิทยาลัยธุรกิจ แห่งมหาวิทยาลัย
เคนเวอร์ ในปีการศึกษา ๑๙๕๔ - ๑๙๕๕ การทำนายพิจารณาจากคาสสัมพันธ์ระหว่าง
คะแนนจากแบบทดสอบความถนัด และคะแนนจากเทอมแรก และปีแรก ส่วนการปรับตัว
นั้นพิจารณาจากผลการสำรวจที่ได้จาก Guilford-Zimmerman Temperament Survey
จากการเปรียบเทียบชี้ให้เห็นว่ากลุ่มที่มีการปรับตัวดีได้คะแนนสูงกว่าพวกที่ปรับตัวไม่ดี อย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ การศึกษานี้ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การปรับตัวมีความสัมพันธ์ต่อ
ระดับของความสำเร็จ

^{๑๑๖} Stagner, R., "The Relation of Personality to Academic
Aptitude and Achievement, " Journal of Educational Research 26: 648-655,
1933

^{๑๑๗} Watley, J Donovan, "Personal Adjustment and Prediction
of Academic Achievement, " Journal of Applied Psychology 49:20 - 23, 1965

และจากการศึกษาของเฮลบริน^{๑๑๔} ในเรื่ององค์ประกอบทางค่านิยมบุคลิกภาพของนิสิตที่ออกจากวิทยาลัยก่อนสำเร็จการศึกษา โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนิสิตปีที่ ๑ จำนวน ๒๑๙ คน ที่มหาวิทยาลัยไอโอวา วิธีการศึกษาใช้การทดสอบบุคลิกภาพ และความสามารถทางสติปัญญาก่อนเข้าเรียนในปีแรก จากนั้นเมื่อครบ ๑๓ เดือน ก็สามารถจะทราบได้ว่าใครบางเป็นพวกที่ออกจากชั้นก่อนจบการศึกษา โดยอาศัยรากฐานการตั้งสมมุติฐานในค่านิยมในการปฏิบัติคล้อยตามคนอื่น ก็สามารถทำนายได้ว่า พวกออกจากชั้นนี้มี ทัศนคติมากกว่า และมีความรู้ในการทำงานน้อยกว่า การเปรียบเทียบตัวแปรของบุคลิกภาพระหว่างนิสิตที่ออกจากชั้นกับนิสิตที่ยังคงเรียนต่อไปในวิทยาลัย ปรากฏว่า นิสิตที่ออกจากวิทยาลัยกลางคัน มีการโอนเลื่อม คล้อยผู้อื่น การยอมรับความกระตุน ความเห็นอกเห็นใจ และความรักจากผู้อื่น การรู้สึกผิดเมื่อทำผิด ความสัมพันธ์ทางค่านิยมสังคมและงานส่วนตัว ความเป็นระเบียบ ความมุ่งหมายในการทำงาน น้อยกว่านิสิตที่ยังคงเรียนต่อไปในวิทยาลัย และในขณะเดียวกันนิสิตที่ออกจากชั้นนี้จะมีความเป็นอิสระแก่ตนเอง การดึงดูดความสนใจจากคนอื่นโดยการแต่งกายและความประพฤติ การชมคนอื่น ความก้าวร้าว และการชอบความเปลี่ยนแปลงไม่ชอบอยู่ในกรอบ มากกว่านิสิตที่ยังคงเรียนต่อไปในวิทยาลัย

และจากการสำรวจของ แมลลอย^{๑๑๕} กับนิสิตหญิงปีที่ ๑ พบว่าเพื่อน สัมพันธภาพในครอบครัว ประสิทธิภาพในโรงเรียน ทัศนคติต่อการศึกษาและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเอง มีส่วนส่งผลการเรียนดีหรือเรียนค้อยกว่าที่ควร (over and underachievement) พวกที่เรียนดีมักจะมีเพื่อนที่เรียนดีเช่นกัน ทั้งได้รับการเลี้ยงดูอย่างอิสระ ครอบครัวไม่ได้ให้รางวัลพิเศษในการเรียน และพวกที่เรียนดีกว่าที่ควรนี้รายงานว่าตนมีวินัยน้อยกว่าเพื่อน ๆ รู้สึกว่าบิดาเข้าใจตน และมองบิดาของตนในฐานะพ่อแม่และนักธุรกิจที่ดี และนิสิตกลุ่มนี้ชอบการเรียน และมีความพอใจที่จะได้รับการประเมินผลในการเรียน จากสิ่งนี้เกี่ยวข้องกับตนเองของนิสิตกลุ่มนี้ ชี้ให้เห็นว่านิสิตเรียนดีกว่าที่ควร เป็นพวกที่ไม่ยอมทำตามคนอื่นมากกว่านิสิตที่เรียนค้อยกว่าที่ควร และนิสิตกลุ่มที่เรียนดีนี้ จะรู้สึกว่าตนมีสติปัญญาคือกว่า

^{๑๑๔} Heilbrun, Alfrech B., Loc. cit.

^{๑๑๕} Malloy, John, "An Investigation of Scholastic Over and Under - achievement Among Female College Freshman, " Journal of Counseling Psychology 1: 260-263 , 1954.

ระดับเฉลี่ย และไม่คิดจะเปลี่ยนแปลงนิสัยในการทำงานหรือทัศนคติที่มีต่อโรงเรียนอย่างแน่นอน ในขณะที่เรียนอยู่ในวิทยาลัย นิสิตกลุ่มนี้จะบรรยายตัวเองในฐานะเป็นผู้ขยัน และมีระดับความปรารถนาสูง

ส่วนนิสิตที่เรียนน้อยกว่าที่ควรนั้นตรงกันข้ามกับพวกที่เรียนดีกว่าที่ควร คือมักจะมีเพื่อนที่เรียนคอยช่วยกัน และเชื่อว่าปิตามารคามักจะกระตุ้นตนโดยการให้รางวัลพิเศษ มารคามักจะคอยป้องกันให้เมื่อบิดาตำหนิตน นิสิตกลุ่มนี้มักมองบิดาในฐานะผู้ไม่คอยเอาใจใส่กับเพื่อนบ้านและเพื่อนรักที่เผลอ ในการเรียนชั้นมัธยม นิสิตเหล่านี้ก็ไม่ได้คะแนนดีนัก ทั้งยังไม่รู้สึว่าคะแนนเป็นสิ่งสำคัญ นิสิตเหล่านี้มักเอาใจใส่เฉพาะวิชาที่ชอบ และเลือกวิชาเรียนในชั้นมัธยมปลายน้อยมาก นิสิตกลุ่มนี้จะประเมินตนเองว่า เป็นผู้ที่ได้รับวาระยอมรับและมีความพอใจในตนเองน้อยกว่าเพื่อน ๆ และจัดใควาเป็นพวกที่คล้อยตามคนอื่นในหลายด้านด้วยกัน

จากการศึกษาของ แคนเนล^{๑๒๐} ที่มหาวิทยาลัยอลาบามา ในด้านตัวแปรทาง การเรียนและบุคลิกภาพของนิสิตที่ออกจากวิทยาลัยกลางคัน โดยใช้เครื่องมือ คือ แบบทดสอบความสามารถทางโรงเรียนและวิทยาลัย (School and College Ability Tests) และเครื่องมือวัดบุคลิกภาพ คือ Gordon Personal Profile และ Gordon Personal Inventory ผลการค้นคว้าปรากฏว่าพวกที่ยังคงสามารถเรียนในวิทยาลัยต่อไป ได้คะแนนทางภาษาจากแบบทดสอบความสามารถ ทางการเรียนสูงกว่าพวกที่ออกจากวิทยาลัยกลางคัน เนื่องจากผลการเรียนต่ำ และในบรรดาพวกที่มีความถนัดทางการเรียนสูงนั้น พวกที่ออกจากวิทยาลัยกลางคันเนื่องจากได้คะแนนต่ำ จะประมาณค่าตัวเองในตัวแปรด้าน ความไวใจใด และความเป็นคนอกทนใจกว้าง สูงกว่าพวกที่ยังคงเรียนอยู่ในวิทยาลัยต่อไป และผู้ที่ออกจากวิทยาลัยเนื่องจากได้คะแนนต่ำนี้ จะมีการตอบสนองในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ ในด้านความไวใจใด ความอดทน ความกระฉับกระเฉงว่องไว ความขยันขันแข็ง ความสงบเยือกเย็น และการรู้จักการรวบรวม มากกว่านิสิตที่ออกจากกลางคันเนื่องจากสาเหตุอื่น

^{๑๒๐} Daniel, Kathryn Farward, " A Study of College Dropouts at the University of Alabama with Respect to Certain Academic and Personality Variables, " in Dissertation Abstracts 25:1736, 1964

จากการค้นคว้าของ แอสติน^{๑๒๑} โดยการวัดบุคคลิกภาพสามารถจะแนะได้ว่า พวกที่ออกกลางคันมีแนวโน้มที่จะ ปลีกตัว ยึดถือตัวเองเป็นหลัก มีความหุนหันพลันแล่น ((IMPULSIVE)) และมีอิทธิพลมากกว่าพวกที่เรียนต่อไปจนสำเร็จ และก่อน^{๑๒๒} ใดรายงาน วานิสิตที่ประสบความสำเร็จในการเรียน มักจะมีคะแนนทางค่านิยม และความรับผิดชอบ สูงกว่าวานิสิตที่ออกกลางคัน

✱ จากการศึกษานี้เกี่ยวกับอารมณ์ โดยนักวิจัยหลายท่านปรากฏวานิสิตที่ไม่สามารถประสบความสำเร็จทางการเรียนมักมีปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งได้แก่การมีความกังวลใจ กระวนกระวายใจ^{๑๒๓ ๑๒๔} การขึ้นอยู่กับผู้อื่น และการคล้อยตามผู้อื่น^{๑๒๕} การมีทัศนคติ ทางนี้เสียตอบคำถามการดา^{๑๒๖, ๑๒๗} และมีการความขัดแย้งในเป้าหมาย ความสนใจและความพอใจ^{๑๒๘}

^{๑๒๑} Astin, A.W., "Personal and Environmental Factors Associated with College Dropout Among High Aptitude Students, " Journal of Educational Psychology 55 : 219 - 227, 1964

^{๑๒๒} Gough, H.G., "Three Papers on Problems of Academic Achievement and Academic Progress, Berkeley : University of California Institute of Personality Assessment and Research, 1962.

^{๑๒๓} Freedman, N.B., "The Passage Three College, " Journal of Social Issues 12:13 - 28, 1956.

^{๑๒๔} Malnig, L.R., "Anxiety and Academic Prediction, " Journal of Counseling Psychology 11: 72-75, 1964.

^{๑๒๕} Blanto, W.L., and Peck, R.F., " College Student Motivation and Academic Performance, " Educational and Psychological Measurement 24:897 -912, 1964.

^{๑๒๖} Drake L.E., " MMPI Pattern Prediction of Underachievement, " Journal of Counseling Psychology 9:164 -167, 1962.

^{๑๒๗} Kimball, B., " The Sentence Completion Technique in A Study of Scholastic Underachievement , " Journal of Counseling Psychology 16:353 - 358, 1962.

^{๑๒๘} Summerskill, J., " Dropouts from College, " in the American College, pp. 627 - 657.

และจากการค้นคว้า โดยใช้แบบสำรวจ ความศรัทธาในตนเอง (SELF - ESTEEM)^{๑๒๔}
พบว่านิสิตที่มีคะแนนทางบวก จะเรียนได้ดีกว่านิสิตที่โคคะแนนทางลบ

ไรวิน^{๑๓๐} ได้ทำการศึกษาโดยเปรียบเทียบผลจาก SENTENCE - COMPLETION
RESPONSES กับคะแนนประจำภาค ของนิสิตปีที่ ๑ ในมหาวิทยาลัย อิลลินอยส์ ปรากฏ
ว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งกีดขวางกับตัวเอง กับความสัมพันธ์ผลการเรียนเท่ากับ
.๔๔ จากการศึกษาของ ไอวี ปีเตอร์สัน และ เทรบเบ^{๑๓๑} โดยทำการเปรียบเทียบ
ประสิทธิภาพในการทำนายของตัวแปร ๓ ตัว คือ CEEB - SAT อันดับในที่โรงเรียนมัธยม
และการประมาณค่าของ PERSONALITY RECORD ปรากฏว่า PERSONALITY RECORD มิได้
ส่งผลอย่างมีนัยสำคัญต่อการออกกลางคันหรือการเรียนต่อไปจนสำเร็จ ส่วนอันดับในที่
โรงเรียนมัธยมพิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นตัวทำนายที่ดีที่สุดของการเรียนสำเร็จหรือไม่สำเร็จ

แม้ว่าลักษณะทางบุคลิกภาพเป็นสิ่งที่ควรพิจารณา แต่ก็ไม่ได้เป็นเกณฑ์สำหรับ
ความสำเร็จหรือความล้มเหลวทางการเรียน โดยเหตุนี้เองจึงไม่มีใครนำบุคลิกภาพมา
เป็นเครื่องวัดสำหรับการคัดเลือกนิสิตเข้ามหาวิทยาลัย แต่อย่างไรก็ตามวิธีการทำให้
คำปรึกษาควรจะต้องเตรียมไว้ให้พร้อมเพื่อช่วยนิสิตที่มีปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวในวิทยาลัย และ
ปัญหายากอื่น ๆ ซึ่งไม่เกี่ยวกับการเรียน^{๑๓๒} การบำบัด ก็ควรมีไว้เพื่อสนองความต้องการ-
การของนิสิตโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่เข้าใจแจ่มแจ้งถึงความสามารถของตน แต่ไม่สามารถ
จะยอมรับผลการเรียนของตน ซึ่งนิสิตเหล่านี้มักจะหาเหตุผลแก้ตัวหรือขัดทอดการเรียนของตน
ของตนอย่างไม่เป็นไปตามความเป็นจริง^{๑๓๓}

^{๑๒๔} Brown, O.H., "Development of a Self - Report Inventory and Its Function in Mental Health Assessment," American Psychologist 16:402, 1961

^{๑๓๐} Irvin, Floyd S., "Sentence - Completion Responses and Scholastic Success on Failure," Journal of Counseling Psychology 14:269 - 271, 1967

^{๑๓๑} Ivey, A.E., Peterson, F.E., and Treble, S.E., "The Personality Record as a Predictor of College Attrition A Discriminant Analysis," College and University 41: 199-205, 1966

^{๑๓๒} Reinhardt, E., Loc. cit.

^{๑๓๓} Harris, R.W., "Leaving College Because of Emotional Problems," Student Medicine 4: 49 - 60, 1956.

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๗ กราสโกว์^{๑๓๔} ได้ให้ข้อสังเกตแก่วิทยาลัยเกี่ยวกับความ
หย่อนในลักษณะทางจิตใจของนิสิตบางคน และเขาได้กระตุ้นให้ได้มีการตรึงครองควา
อะไรคือสิ่งที่ต้องการในการเรียนชั้นวิทยาลัย และบุคคลชนิดไหนที่จะเรียนในชั้นมหาวิทยาลัย
ได้ เขากล่าวต่อไปว่า วิทยาลัย ได้เบนจุดมุ่งหมาย จากการเข้มงวดทางด้านวิชาการ มา
มุ่งในค่านกิจกรรมนอกหลักสูตรและพัฒนาการทางสังคม ดังนั้นการรับนิสิตเข้าเรียนจึงควร
จะปรับให้สอดคล้องตามกัน การสนับสนุนให้มีการคัดเลือกทางด้านบุคลิกภาพ เพื่อจะช่วยอำนวยความสะดวก
ความสำเร็จในวิทยาลัย และเพื่อลดจำนวนความไม่เหมาะสมทั้งหลาย

องค์ประกอบทางด้านแรงจูงใจ

แม้ว่าแรงจูงใจเป็นพฤติกรรมที่ไม่สามารถจะแยกออกจากบุคลิกภาพได้ก็ตาม
แต่ที่ใดแยกออกมากล่าวโดยเฉพาะก็เนื่องจากได้มีการค้นคว้าลึกลงในหัวข้ออย่างกว้างขวาง
ทั้งนี้เพื่อจะตอบคำถามว่า ทำไมคนที่มีความเฉลียวฉลาด จึงเรียนอ่อนกว่าที่ควร บางคนก็
อาจวานิสิตเหล่านี้ขาดแรงจูงใจ แต่แอนเดอร์สัน^{๑๓๕} คำนวณนิสิตที่เรียนอ่อนอาจจะมี
ทัศนคติในทางลบที่ทำให้มีแนวโน้มไปสู่ความล้มเหลว แรงจูงใจสำหรับความล้มเหลวนี้ เป็น
ชนิดที่แกล้งทำลายตนเอง เพื่อให้บรรลุถึงสิ่งที่เขาประสงค์จะเป็นมากกว่าความสำเร็จ
ทางด้านการเรียน ซึ่งความรู้สึกนี้เกี่ยวพันกับการละเลยของบิดามารดา การเป็นปฏิปักษ์
ต่อบิดามารดา และการขุ่นเคืองต่อการที่จะต้องขึ้นอยู่กับบิดามารดาหรือเขาถูกบิดามารดา
บังคับ

^{๑๓๔} Drasgow, J., " Psychological Breakdown Among College Students,"
Journal of Higher Education 28: 143 - 146, 1957.

^{๑๓๕} Anderson, J.R., " Do College Students Lack Motivation ?,"
Personel and Guidance Journal 33:209 - 210 , 1954.

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างด้านแรงจูงใจระหว่างนิสิตที่เรียนเก่งกับนิสิตที่เรียนอ่อน บราวน์ เอเบเลส และอิสโคว^{๑๓๖} พบว่าพฤติกรรมของนิสิตที่เรียนเลวที่สุดอาจจะจำแนกและแบ่งออกมา โดยการกระทำอันล่าช้า ขาดการตัดสินใจ การผลัดวันประกันพรุ่ง และการไม่ชอบกำหนดกฎเกณฑ์ และในที่สุดผลจะปรากฏออกมาในรูปของความล้มเหลวทางการเรียนต่ำ

จากการศึกษาของ แบลตันตัน และเพค^{๑๓๗} ได้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์อย่างสูงระหว่างความกระตือรือร้นในการเรียน กับความสำเร็จในการเรียน แต่จากการค้นคว้าของไอริน^{๑๓๘} พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ ทางการเรียนและผลการเรียนมีค่าต่ำมาก

ซิมเมอร์แมน^{๑๓๙} ได้เห็นว่าไม่มีการกระทำใดเพียงอย่างเดียวที่จะสามารถกระตุ้นนิสิตทุกคน อิทธิพลแห่งแรงจูงใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับวิชาที่เรียน เป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก^{๑๔๐, ๑๔๑} กระแสที่ใดเหมือนกันสำหรับบุคคลที่ต่างกัน จะพบว่ามีปฏิกิริยาแตกต่างกัน^{๑๔๒} เช่นนิสิตที่อยู่ในกลุ่ม เรียนอ่อนอาจจะพอใจที่ใดคะแนนเฉลี่ย C ในเทอมแรกและยังคงศึกษาต่อไป ในขณะที่อีกคนหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มเก่งกว่าไม่พอใจและลาออกกลางคัน

^{๑๓๖} Brown, W.F., Abeles, N., and Iscoe, I., "Motivational Differences Between High and low Scholarship Students," Journal of Educational Psychology 45: 215 - 223, 1954.

^{๑๓๗} Blanton W.L., and Peck, R.F., Loc. cit.

^{๑๓๘} Irvin, F.S., Loc. cit.

^{๑๓๙} Zimmerman, J.F., "What Motivates Students?", Journal of Higher Education 27 : 449 - 453, 1956.

^{๑๔๐} Divesta, F.J., Wood ruff, A.D., and Hertel, Loc. cit.

^{๑๔๑} Parrish, J., and Rethlingshafer, D., "A Study of the Need to Achieve in College Achievers and Non-achievers," Journal of General Psychology 50:209-226, 1954.

^{๑๔๒} Munger, P.F., and Goeckerman, R.W., "Collegiate Persistence of Upper- and Lower-Third High School Graduates," Journal of Counseling Psychology 2:142 -145, 1955.

เมื่อไค้คะแนนเฉลี่ย C ดังนั้น มังเกอร์^{๑๔๓} จึงเน้นในความคิดที่ว่านิสิตที่ไม่สามารถประสบความสำเร็จในการไค้คะแนนตามที่ตนคาดหวังอย่างที่ไค้ได้จากโรงเรียนมัธยม อาจจะไค้เรียนในวิทยาลัยต่อไป ความรู้สึกแห่งความสำเร็จ จากคะแนนที่ไค้ในภาคเรียนแรกเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับนิสิตทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนิสิตที่อยู่ในกลุ่มล่างของคะแนนในชั้นมัธยม^{๑๔๔} ความรู้สึกสำเร็จนี้ไค้ไค้ขึ้นอยู่ไค้เพียงคะแนนเท่านั้น ไค้ยังขึ้นอยู่ไค้กับอัตราแห่งระดับความปรารถนาของนิสิตด้วย ฉะนั้นอาจพูดไค้ว่าการที่บุคคลจะประสบกับความรู้สึก สัมฤทธิ์ผลและสามารถเรียนต่อไปจนสำเร็จไค้ได้นั้น จะต้องมีระดับความปรารถนาที่สามารถเป็นไปไค้

การที่ไค้จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลวไค้ได้นั้นนิสิตควรไค้จะเปลี่ยนเป้าหมาย หรือจุดประสงค์ของงาน และเครดิเชล^{๑๔๕} ไค้สนับสนุนว่าโปรแกรมการศึกษาควรไค้จะมีการกระตุ้นและไค้ให้ความสนใจของนิสิตเปลี่ยนไปไค้ได้ การไค้ให้คำปรึกษาทางอาชีพและการเรียนมัค้จะอิงอยู่ไค้กับแบบทดสอบความสนใจ ซึ่งไค้ถือว่าเป็นแบบแผนแห่งความสนใจที่แน่นอนตายตัว เขากล่าวไค้ต่อไปอีกว่าควรไค้จะไค้มีไค้การเสนอแนะและกระตุ้นให้ม้การเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ทั้งนี้ฟูลเมอร์^{๑๔๖} ก็มีความคิดเห็นคล้ายกัน เขาพบว่า นิสิตที่เปลี่ยนจุดประสงค์เสียใหม่ มีไค้ทางไค้ที่จะสำเร็จในวิทยาลัยมากขึ้น และสำหรับนิสิตที่อยู่ในพวกคาบไค้เสนั้น ความสำเร็จอาจจะม้ขว้ขึ้น ถ้าหากไค้ได้เปลี่ยนวิชาเอก

^{๑๔๓} Munger, P.F., "Student Persistence in College," Personel and Guidance Journal 35: 241-243 1956.

^{๑๔๔} Munger, P.F., "Factors Related to Persistence in College of Students who Ranked in the Lower Third of Their High School Class," Journal of Counseling Psychology 1:132-136, 1954.

^{๑๔๕} Dressel P.L., "Interests - Stable or Unstable, " Journal of Educational Research 48:95 - 102, 1954.

^{๑๔๖} Fullmer, D.W., "Success and Perseverance of University Students," Journal of Higher Education 27:445-447, 1956.

และการที่นิสิตจะสามารถเรียนสำเร็จหรือไม่นั้นมีความสัมพันธ์กับจุดประสงค์ของหลักสูตร และการรับรู้ของนิสิตในหลักสูตรที่จะอำนวยความสะดวกเหล่านี้ นิสิตที่มีจุดประสงค์ไม่แจ่มแจ้ง จะเรียนเพื่อให้ได้ปริญญาเท่านั้น และอาจมีความรู้ลักษณะการกระตือรือร้นเลือกเรียนวิชาเอกตามเพื่อน และบางทีนิสิตเหล่านี้ ปราศจากเป้าหมายทางด้านวิชาการโดยสิ้นเชิง เขาอาจเรียนในวิทยาลัยเพียงเพื่อตามใจบิดามารดา และเป็นที่ประจักษ์ว่านิสิตเหล่านี้ไม่มีแรงจูงใจ ส่วนตัวที่จำเป็นสำหรับการเรียน นอกเสียจากเขาได้เข้าใจในคุณค่าของการศึกษา

องค์ประกอบทางด้านสังคม - ครอบครัวและเพื่อน

ในขณะที่องค์ประกอบทางด้านตัวบุคคล จะเป็นสิ่งสำคัญ แต่นักการศึกษาก็ไม่ควรมองข้ามบรรยากาศแวดล้อมทางสังคม ซึ่งนิสิตได้รับการเลี้ยงดูและอาศัยอยู่ในปัจจุบัน บิดามารดาและเพื่อนย่อมมีส่วนในการหล่อหลอมทัศนคติ และค่านิยมขึ้นในตัวของนิสิตและขณะเดียวกันบุคคลเหล่านี้ ก็เป็นตัวพิจารณาเป้าหมายและจุดประสงค์ที่นิสิตมีอยู่

ก. ครอบครัว แรงจูงใจแห่งความสัณยัตินิยม และแรงบันดาลใจทางการศึกษาและอาชีพ ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับบิดามารดา ทัศนคติของนิสิตมักจะสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติของบิดามารดาต่อการที่ตนเองหรือการหัดเทียม

๑๔๓

Sarbaugh, M.E., "Effect of Home Surrounding on Academic Achievement, " University of Buffalo Study 13:245 - 276, 1936

๑๔๔

Sewell, W.H., Haller, A.O., and Straus, M.A., "Social Status and Educational and Occupational Aspiration, " American Sociology Review 22: 67 - 73, 1957.

๑๔๕

Young, L.R., "Parent - child Relationships Which Affect Achievement Motivation of College Freshman, " in Dissertation Abstract, 17: 3111, 1957.

บุคคลอื่น และรักษาสถาภาพของตนเองไว้

อาชีพของบิดา^{๑๕๑} แหล่งที่ครอบครัวอาศัยอยู่ และระดับชั้นทางสังคมของครอบครัว ย่อมมีอิทธิพลต่อการเรียนของนิสิต^{๑๕๒} จากการศึกษาของแกรเนตต์^{๑๕๓} พบว่านิสิตซึ่งบิดาทำงานเกี่ยวข้องกับงานหนังสือ หรือวิชาการชั้นสูง จะมีความได้เปรียบในอัตราแห่งความสำเร็จมากกว่านิสิตอื่น ๆ และนิสิตที่มีบิดามารดาสำเร็จการศึกษาชั้นวิทยาลัย มักจะเจริญรอยตามในการศึกษาชั้นสูงด้วย หรือบิดามารดาที่ไม่มีความพอใจในของตน มักเร่งเร้าให้บุตรของตนขึ้นเรียนตั้งแต่เล็ก ๆ และให้ใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือสำหรับเชยิบฐานะไปสู่บุคคลชั้นกลาง^{๑๕๔}

ในการศึกษาความแตกต่างระหว่างนิสิตที่เรียนดีและเรียนด้อยกว่าพบว่าการที่นิสิตที่เรียนดีมักจะมีชีวิตดี ทางด้านครอบครัวน้อยกว่าพวกที่เรียนด้อย แมกว่าไร^{๑๕๕} ใดรายงานลักษณะครอบครัวของนิสิตกลุ่มที่เรียนเก่งว่า เปรียบเห็นต์ของบิดาที่ทำงานในอาชีพชั้นสูง สละทิ้งอาชีพชั้นสูงมีน้อยกว่า และบิดาได้รับการศึกษาอย่างปกติ (FORMAL EDUCATION) น้อยกว่า โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว นิสิตที่เรียนดีมักมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมอยู่ในชั้นต่ำ

แต่จากการศึกษาของ แอสติน^{๑๕๖} พบว่าส่วนใหญ่ของนิสิตที่ออกจากวิทยาลัยก่อนจบการศึกษามักมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับต่ำ

^{๑๕๐} Slater, M., " Perception : A Context for the Consideration of Persistence and Attrition Among College Men," Personel and Guidance Journal 35: 435-440, 1957 .

^{๑๕๑} Smith, M., " University Student Intelligence and Occupational of Father," American Sociological Review 7:764-771,1942.

^{๑๕๒} Eckland, B.K., Loc. cit.

^{๑๕๓} Ganett, R.L., " Some Factors in College Success," Journal of Higher Education 6: 382-383, 1935.

^{๑๕๔} Drasgow, J., Loc. cit.

^{๑๕๕} Kane, J.A., " Educational and Occupational Aspiration of Common man Boys," Harvard Educational Review 23: 186-203, 1953.

^{๑๕๖} McQuary, J.P., " Some Differences Between Under and Over - Achievers in College, " Educational Administration and Supervision 40: 117-120, 1954.

^{๑๕๗} Ibid.

^{๑๕๘} Astin ,A.W., Loc. cit.

จากการศึกษาทางจิตวิทยาของนิสิตชายซึ่งสอบตก ๕ คน ซาร์นอฟฟ์ และราเฟล^{๑๕๕} สังเกตเห็นว่านิสิตที่เขาใหม่ แต่ละคนขาดแรงจูงใจที่จำเป็นสำหรับการเรียน ทุกคนไม่มีความรักในการเรียนรู้อย่างแท้จริง หรือนับถือในผลผลิตของการเป็นนักศึกษาที่ดี ภูมิหลังทางวัฒนธรรมของนิสิตเหล่านี้ ไม่ได้ให้ค่านิยมแห่งความจริงของงานทางสติปัญญาและจัดการตนเอง สำหรับนิสิตทั้ง ๕ คนนี้ การศึกษาชั้นอุดมศึกษามีความหมายแคบ ๆ แต่เพียงเป็นวิถีทางไปสู่เป้าหมายทางคานอาชีพ และคำนึงแต่ทางคานความมั่นคงปลอดภัยทางคานการเงิน และฐานะทางสังคม ฉะนั้น นิสิตเหล่านี้จึงขาดแรงจูงใจที่เหมาะสมที่จะก่อให้เกิดการศึกษ้อย่างแท้จริง และนิสิตเหล่านี้ไม่เคยได้รับการปลุกฝังให้เห็นคุณค่าของการศึกษาชั้นอุดมศึกษา

✓ การสนับสนุนของบิดามารดา ต่อการศึกษาชั้นอุดมศึกษานี้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งต่อความสำเร็จของนิสิต จากการศึกษานี้ของโจนส์^{๑๖๐} โดยการเปรียบเทียบนิสิตที่เรียนเก่งกับนิสิตที่เรียนคาบเส้น พบว่านิสิตที่เรียนคาบเส้นแตกต่างกับนิสิตที่เรียนเก่งอย่างมีนัยสำคัญในคาน สภาพทางบ้านซึ่งมีความตึงเครียดไม่สงบราบรื่นมากกว่า พ่อแม่คอยควบคุมเวลาในการดูหนังสือมากกว่า และ ชีวิตภายในบ้านถูกควบคุมโดยพ่อแม่ที่เป็นแบบเผด็จการ ความแตกต่างในคานอื่น ๆ รองลงมาได้แก่ พวกที่มีผลการเรียนคาบเส้นไม่ค่อยได้มีส่วนร่วมในบ้าน ขาดความเข้าใจที่ระหว่างตนกับบิดา และพวกนี้มักเก็บปัญหาของตนไม่ยอมปรึกษาครอบครัว

แมลลอย^{๑๖๑} ก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้อศึกษานิสิตที่เรียนน้อยกว่าที่ควร และพบว่านิสิตเหล่านี้มีความเคารพนับถือและยกย่องบิดาของตนน้อยกว่านิสิตเรียนดี และจากการศึกษาของเวแกนด^{๑๖๒} ก็ได้ผลเช่นเดียวกันคือพบว่านิสิตที่ประสบความสำเร็จมักรายงานความสัมพันธ์ในบ้านดีกว่าการรายงานของนิสิตที่ไม่ประสบความสำเร็จของการเรียน

^{๑๕๕} Sarnoff, I., and Raphael, T., "Five Failing College Students," American Journal of Orthopsychiat 25:343 - 372, 1955

^{๑๖๐} Jones, E.S., Loc. cit. ✓

^{๑๖๑} Malloy, J., Loc. cit.

^{๑๖๒} Weigand, G., "Adaptiveness and the Role of Parents in Academic Success," Personel and Guidance Journal 35: 518 - 522, 1957.

✓ เวทซ์ และวิลกินสัน^{๑๖๓} พบว่าการศูนย์เสียปีติามารดาคนใดคนหนึ่งหรือทั้งสองคนไม่ว่าจะโดยการหย่าหรือการตายจากกันก็ตาม ไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อการเรียนในวิทยาลัยของนิสิตเขาใหม่ การมีพ่อแม่หรือพี่น้องที่นิสิตสามารถปรึกษาควยนั้น นับว่าเป็นความได้เปรียบประการหนึ่ง และนี่อาจเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมนิสิตที่เป็นลูกคนเดียว จึงมีความสำเร็จน้อยกว่านิสิตที่มีพี่น้องคนหนึ่งหรือสองคน^{๑๖๔} และทั้งนี้ความสนใจระหว่างกันภายในบ้านนับเป็นแรงส่งเสริมอันสำคัญ

ข. เพื่อน นอกจากครอบครัวแล้วเพื่อนก็เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ต้องพิจารณา นักคนควาส่วนมากมักเห็นควยกับฮิลล์^{๑๖๕} ที่ว่านิสิตที่ไปเรียนสม่ำเสมอจะมีเพื่อนที่ไปเรียนสม่ำเสมอควย และนิสิตที่ประสบควยสำเร็จมักจะมีสัมพันธ์ภาพอันน่าพึงพอใจต่ออาจารย์และเพื่อน ๆ ซึ่งมีตภาพเหล่านี้เป็นสิ่งที่สำคัญมาก จะเห็นตัวอย่างได้จากการศึกษาของแมลลอย^{๑๖๖} ที่สังเกตเห็นว่านิสิตที่เรียนออนมักมีเพื่อนนิสิตที่เรียนออนควย และนิสิตที่เรียนดีมักจะมีสัมพันธ์กับนิสิตที่เรียนดีควยกัน และเหตุผลที่นิสิตเรียนออนต้องการเข้าเรียนในวิทยาลัย ก็เพราะว่าเพื่อน ๆ เรียนกัน

๑๖๓

๑๖๓

Weitz, H., and Wilkinson, H.J., "The Relationship Between Certain Non intellectual Factors and Academic Success in College," Journal of Counseling Psychology 4: 54-60, 1957.

๑๖๔ Garnett, R.L., Loc. cit.,

๑๖๕ Hill, G.E., Who Should Attend College ?, 1955.

๑๖๖

Malloy, J., Loc. cit.

แมคควารี^{๑๖๙} และฮูด^{๑๖๘} พบว่า นิสิตชายปีที่ ๑ ผู้แสวงหามิตรภาพกับนิสิตชั้นสูงกว่า มีแนวโน้มที่จะออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันอย่างมีนัยสำคัญและจากการสำรวจอันเดียวกัน พบว่านิสิตหญิง ซึ่งแสดงความหวังที่จะเป็นผู้กว้างขวางและเป็นที่รู้จักในวิทยาลัย มีแนวโน้มที่จะมีอัตรา การออกจากวิทยาลัยกลางคันต่ำกว่า การศึกษาเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า จำนวนและชนิดของเพื่อน มีความสัมพันธ์กับการเรียนในวิทยาลัย แต่อย่างไรก็ตามก็เป็น การยากที่จะอธิบายว่าอะไรเป็นเหตุและอะไรเป็นผล

การเลือกอาชีพ

แรงจูงใจ เช่น ฐานะทางคานเศรษฐกิจ ฐานะทางสังคม และความต้องการการยอมรับ ก็เป็นตัวพิจารณาในการเลือกอาชีพของนิสิต^{๑๖๙} จากการสำรวจของทีแวนกับ นิสิตชั้นปริญญาตรีในสาขาวิชาเฉพาะ พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพของนิสิตกับ อาชีพที่นิสิตเลือก

จากการวิจัยเกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกอาชีพ พบว่าการขาดการตัดสินใจและ การขาดเป้าหมายทางอาชีพ ไม่เพียงแต่เกี่ยวข้องกับนักเรียนอนเท่านั้น^{๑๗๑} แต่ยังทำให้ผลการเรียนต่ำกว่าผลจากการทำนายของแบบทดสอบความถนัดทางการเรียน^{๑๗๒} จากการ

^{๑๖๙} Me Quarry, J. p., Loc. cit

^{๑๖๘} Hood, A.B., " Certain Non -Intellectual Factors Related to Student Attrition at Cornell University, " in Dissertation Abstract 17: 2919 - 2920, 1959.

^{๑๖๙} Hammond, M., "Motives Related to Vocational Choices of College Freshman," Journal of Counseling Psychology 3 :257-261, 1956.

^{๑๗๐} Teevan, R.C., " Personality Correlates of Undergraduate Field of Specialization, " Journal of Consulting Psychology 18: 212 - 214, 1954 .

^{๑๗๑} Mark, Edmond, Loc. cit.

^{๑๗๒} Marshall, M.V., and Simpson E.W., " Vocational Choice and College Grades, " Journal of Educational Research 27: 303-305, 1943.

การศึกษาของมาร์แชล และซิมป์สัน^{๑๗๓} แสดงหลักฐานให้เห็นว่า การทดลองใจในการเลือกอาชีพ มีความสัมพันธ์กับ ผลการเรียน และความถนัดทางการเรียน และการศึกษาของ แกรเนท^{๑๗๔} ก็เป็นการเสริมว่า การมีเหตุผลในการเลือกเรียนสาขาใดโดยเฉพาะในวิทยาลัย เป็นลักษณะ อันหนึ่งของนิสิตที่ประสบความสำเร็จ ในขณะที่นิสิตที่ไม่ประสบผลสำเร็จ ได้ให้เหตุผลในการ เรียน ไม่เฉพาะเจาะจงลงไป และแม้แต่การตัดสินใจเลือกอาชีพอย่างชั่วคราวก็มีผลต่อ การเรียนเช่นกัน ซิคเคอร์^{๑๗๕} พบว่า พวกนักเรียนในโรงเรียนมัธยมซึ่งผลการเรียนอยู่ใน ระดับต่ำ แต่มีความสนใจทางอาชีพที่เฉพาะเจาะจงลงไป มีโอกาสในการเรียนต่อที่วิทยาลัย ตีกว่า นี่แสดงให้เห็นว่าเป้าหมายทางอาชีพมีความสำคัญต่อการเรียนในวิทยาลัยมาก

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ เวทซ์, คลาร์ก และโจนส์^{๑๗๖} ได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างการเลือกเรียนวิชาเอก และการเตรียมตัวในการเรียน พบว่านิสิตหญิงที่มีเป้าหมายในการศึกษา ได้มีการเตรียมตัวในการเรียนชั้นวิทยาลัย ตีกว่านิสิตที่ไม่มีเป้าหมายโดย เฉพาะนิสิตชาย ส่วนนิสิตหญิงที่มีเป้าหมายในการเรียนกับที่ไม่มีเป้าหมายในการเรียนก็มีผล การเรียนพอ ๆ กัน ซึ่ง ซอร์บอท และคูเคอร์^{๑๗๗} ก็ทำการศึกษาค้นคว้าคล้าย ๆ กัน

๑๗๓

Ibid.

๑๗๔

Garnett, L.R., Loc. cit.

๑๗๕

Sheeder, F.I., " College Achievement of Lower Group

Secondary School Students, " Journal of Educational Research 31: 497 - 505, 1938.

๑๗๖

Weitz, H., Clarke, M., and Jones, O., " The Relationships Between Choice of a Major Field of Study and Academic Preparation and Performance," Educational and Psychological Measurement 15: 28, 1955.

๑๗๗

Zorbaugh, G.S.M., and Kuder, G.F., " College Grades and The Vocational Motive, " School and Society 46: 62-64, 1937.

การเลือกอาชีพอย่างเฉพาะเจาะจงตั้งแต่เนิ่น ๆ ไม่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนเท่ากับความเหมาะสมในการเลือก^{๑๗๘} หากนิสิตเลือกหลักสูตรที่เขามีความถนัดและความสนใจอย่างแท้จริง เขาก็สามารถจะสร้างสภาพการณ์ที่สำคัญที่ทำให้เขาบรรลุถึงเป้าหมายอันสูงสุดของเขาได้ และนี่อาจเป็นเหตุผลในการอธิบายผลการค้นคว้าของ คณาจารย์ที่ว่านิสิตหญิงที่เรียนได้เกียรตินิยมจะเลือกเรียนวิชาชีพอย่างเดียวไม่เปลี่ยนแปลงมากกว่าพี่น้องของตน ซึ่งไม่ประสบผลสำเร็จทางการเรียน ความสำคัญของความต้องการในสิ่งที่ตนได้เลือกนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสำเร็จตามที่เวแกนค์ได้เน้นไว้^{๑๗๙, ๑๘๐} เขายังชี้ว่านิสิตที่ประสบความสำเร็จมีแนวโน้มในการตัดสินใจโดยอาศัยรากฐาน จากความสนใจ ทักษะ และประสบการณ์ของตน ในขณะที่ พวกที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนได้รับอิทธิพลในการตัดสินใจจากผู้อื่น เช่น จากบิดามารดา เพื่อนหรือญาติ

^{๑๗๘} Borow, H., Loc. cit.

^{๑๗๙} Knaak, N.K., Loc. cit.

^{๑๘๐} Weigand, G., " Goal Aspiration and Academic Success, " Personel and Guidance Journal 31: 458-461, 1953.

^{๑๘๑} Weigand, G., " Adaptiveness and the Role of Parents in Academic Success, " Personel and Guidance Journal 35 : 518-522, 1957.

การทำงานพิเศษนอกเวลา

การทำงาน เพื่อหารายได้ของนิสิต ก็ได้ มีการประเมินผลกันว่ามีอิทธิพลต่อการเรียนในวิทยาลัย ^{๑๔๒ ๑๔๓ ๑๔๔ ๑๔๕} แต่ทั้งนี้ก็มีความเห็นพ้องกันโดยทั่ว ๆ ไปพอสมควรว่า การทำงานไม่มีผลต่อการเรียนมากนัก ถ้าหากมีการเปรียบเทียบกันระหว่างนิสิตที่ทำงานและนิสิตที่ไม่ทำงาน ที่มีสติปัญญา และความถนัดทางการเรียนเท่ากัน

จากการศึกษาของโจนส ^{๑๔๖} พบว่านิสิตเรียนเก่งทำงานพิเศษน้อยกว่านิสิตที่เรียนคาบเส้น และจากการศึกษาของเซฟเนอร์ ^{๑๔๗} พบว่าผู้ที่ทำงานพอประมาณ คือทำงานประมาณ ๖ - ๑๒ ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ จะเป็นพวกที่มีผลการเรียนอยู่ในอันดับสูงสุด และผู้ที่ทำงานหนัก คือประมาณ ๒๔ ชั่วโมง หรือมากกว่าในสัปดาห์จะอยู่ในอันดับเกือบสูง และจากการศึกษาของ สไตรท์ ^{๑๔๘} ก็พบความสัมพันธ์ที่สูงระหว่างการทำงานกับความสำเร็จของการเรียนในวิทยาลัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนิสิตหญิง

๑๔๒

Ford, E.G., " College Success and Self - support, " Kentucky Personel Bullatin 3 - 4 , 1934.

๑๔๓

Shaffner, M., " The Effect of Part - Time Employment on the Scholarship Ratings of College Students, " School and Society 50:541-542. 1939.

๑๔๔

๑๔๕ Stright , I.L., Loc. cit.

Wagner, M.L., Eiduson, H.P., and Morris, R.J.R., " The Effect on Federal Emergency Relief Administration Employment upon College Grades," School and Society 45:24 -26, 1937.

๑๔๖

๑๔๗ Jones, E.S., Loc. cit.

๑๔๘ Shaffner, M., Loc. cit.

Stright , I.L., Loc. cit.

ค่านิยมทางค่านแรงจูงใจแห่งการทำงาน ก็เป็นสิ่งที่มีการพิจารณากันโดยทั่ว ๆ ไป ไคเวस्ता วุคร์ฟฟ์ และเฮอเทิล^{๑๔๙} ยืนยันว่านิสิตที่ทำงาน เพื่อหารายได้เป็นค่าใช้จ่ายในวิทยาลัย จัดอยู่ในพวกที่ได้รับความจูงใจอย่างสูงในการที่จะศึกษาอยู่ในวิทยาลัย แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าหาก การใช้เวลาเพื่อหารายได้เลี้ยงตัวเองนั้นเป็นไปพอสมควร นิสิตก็อาจจะสามารถใช้เวลาที่เหลือส่วนใหญ่ไปในการเรียนได้เต็มที่^{๑๕๐} ซึ่งทำให้นิสิตยังคงรักษาผลการเรียนให้อยู่ในระดับดีได้

๔ สถานศึกษาที่เรียน

เพื่อให้การค้นคว้าประกอบเกี่ยวกับปัญหาการออกจากวิทยาลัยกลางคันของนิสิต เป็นไปอย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น จึงได้รวบรวมการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับชนิดของสถานศึกษาที่นิสิตเรียนอยู่~~ใน~~ ในชั้นมัธยมและในวิทยาลัยปัจจุบัน ในด้านที่มีผลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียน เข้ามาไว้ในที่นี้ด้วย

โรงเรียนมัธยม

ก. โรงเรียนมัธยมกับโรงเรียนราษฎร์ จากการศึกษามากมายหลายครั้ง^{๑๕๑ ๑๕๒}

๑๕๓ ๑๕๔

^{๑๔๙} Divesta ,F.J., Woodraff, A.D., and Hertel,J.P., Loc. cit.

^{๑๕๐} Borrow, H., Loc. cit.

^{๑๕๑}

Davis, J.A., and Frederickson,N., "Public and Private School Graduates in College, " Journal of Teacher Education 6: 18-22, 1955.

^{๑๕๒}

Seltzer, C.C., Loc.cit.

^{๑๕๓}

Shuey , A.M., "Academic Success of Public and Private School Students in Randolph-Macon Woman's College : 1 the Freshman Year, " Journal of Educational Research 49:481 -492, 1956.

^{๑๕๔}

Mc. Arthur, C., "Personalities of Public and Private School Boys " Harvard Educational Review 24:256-261, 1954.

ได้แสดงให้เห็นว่า นิสิตที่สำเร็จชั้นมัธยมจากโรงเรียนรัฐบาล มีผลการเรียนในวิทยาลัยดีกว่านิสิตที่สำเร็จชั้นมัธยมจากโรงเรียนราษฎร์ ซึ่งโดยในห้องประกอบอื่น ๆ เท่ากัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความแตกต่างทางด้านแรงจูงใจภายใน จากการสังเกตของแมคคาร์เธอร์ พบว่า แบบแผนทางบุคลิกภาพ การศึกษาและอาชีพ ของนิสิตที่สำเร็จจากโรงเรียนราษฎร์ จะแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับของนิสิตที่สำเร็จจากโรงเรียนรัฐบาล นิสิตที่สำเร็จจากโรงเรียนรัฐบาลดูเหมือนจะมีความต้องการ ในความสัมพันธ์มากกว่า ดังนั้นจึงใช้ความพยายามในการเรียนมากกว่า และนักวิจัยหลายท่านก็รู้สึกว่าเป็นเพราะนิสิตที่จบจากโรงเรียนราษฎร์ได้รับการควบคุมดูแลมากกว่า ฉะนั้น จึงรู้สึกแปลกเพี้ยนกับการใช้อิสระที่ตนพึงได้รับในวิทยาลัย ในขณะที่นิสิตที่จบจากโรงเรียนรัฐบาลคุ้นเคยกับสภาพนี้อยู่แล้ว และได้มีการเรียนรู้ในการควบคุมตัวเองมาก่อน และ เซลทเซอร์^{๑๔๖} ก็ได้ชี้ให้เห็นว่า นิสิตที่เรียนเก่งในปีที่ ๑ ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด มักจะมาจากโรงเรียนรัฐบาล และ นิสิตที่จบมาจากโรงเรียนราษฎร์มักจะมีผลคะแนนต่ำกว่า

ข. ขนาด นอกจากการศึกษาในด้านชนิดของโรงเรียนมัธยมแล้วขนาดของโรงเรียนมัธยมที่นิสิตสำเร็จมาก็ได้รับความสนใจในการศึกษาจากนักคนควาหลายคน^{๑๔๗ ๑๔๘ ๑๔๙}

^{๑๔๕} Ibid.

^{๑๔๖} Seltzer, C.C., Loc. cit.

^{๑๔๗} Dwyer, P.S., " Some Suggestions Concerning the Relationship Existing Between Size of High School Attended and Success in College, " Journal of Educational Research 32:271 - 281, 1938.

^{๑๔๘} Stalnaker, J.M., and Remmers, H.H., " What Kind of High Schools Contribute to College Failures , " Bulletin Purdue University 30: No 5, 1930.

^{๑๔๙} Thornberg , L.H., " College Scholarship and Size of High School, " School and Society 20: 189 - 192, 1924.

ซึ่งปรากฏว่านิสิตที่จบจากโรงเรียนมัธยมขนาดใหญ่มักจะเรียนเก่งกว่านิสิตที่จบจากโรงเรียนมัธยมขนาดเล็ก และการเรียนเก่งปรากฏว่าเพิ่มขึ้นตามขนาดของโรงเรียน แม้ว่าการเพิ่มขึ้นนี้จะไม่เป็นไปโดยสม่ำเสมอก็ตาม^{๒๐๐} แต่การค้นคว้าของ แกแรทท์ กลับพบว่ามีความสัมพันธ์กันเล็กน้อยระหว่างขนาดของโรงเรียนมัธยมที่นิสิตสำเร็จออกมากับความสำเร็จทางการเรียนในวิทยาลัย

ควเยอร์^{๒๐๑} สตาลแนกเคอร์ และเรมเมอร์^{๒๐๓} ได้รายงานว่ามีค่าสหสัมพันธ์ทางบวกเล็กน้อยระหว่างขนาดของโรงเรียนมัธยม กับคะแนนที่ได้ในภาคเรียนแรกของนิสิตปีที่ ๑ และ ควเยอร์ ได้สังเกตเห็นว่า ค่าสหสัมพันธ์ ระหว่างขนาดของโรงเรียนมัธยมและการเรียนในวิทยาลัยจะลดต่ำลงในภาคการศึกษาต่อ ๆ ไป และจะไม่มีนัยสำคัญอีกเลยเมื่อถึงปลายปีการศึกษาที่ ๒ หรือที่ ๔ สตาลแนกเคอร์ และเรมเมอร์ ยังพบอีกว่า ในบรรดานิสิตที่มหาวิทยาลัย เพอร์ดู ผู้ที่สำเร็จมาจากโรงเรียนมัธยมขนาดใหญ่ มักจะเรียนในวิทยาลัยได้คะแนนดีกว่า แม้ว่าในสมัยที่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมนิสิตเหล่านั้นจะจัดอยู่ในจำพวกที่ได้คะแนนต่ำ และเรียนอยู่ในคณะรอง ๆ ของโรงเรียน

วิทยาลัยที่เรียน

ทุกมหาวิทยาลัยต่างก็มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต แม้ว่าจะได้มีการตั้งมาตรฐาน และขบวนการในการคัดเลือกแล้วก็ตาม บางมหาวิทยาลัย ที่มีการคัดเลือกที่เข้มงวดกว่า อาจจะสามาถดึงดูดนิสิตได้ดีกว่า สถานศึกษาที่รับสมัครเฉพาะบุคคลที่เฉลียวฉลาด

^{๒๐๐} Ibid.

^{๒๐๑} Garrett, H.F., " A Review and Interpretation of Investigation of Factors Related to Scholastic Success in College of Arts and Science and Teachers Colleges, " Journal of Experimental Education 18: 91-138, 1949.

^{๒๐๒} Dwyer, P.S., Loc. cit.

^{๒๐๓} Stalnaker, J.M., and Remmers, H.H., Loc. cit.

ตามที่ แคว้น^{๒๐๔} จาแนกไคแก สถานศึกษาของเอกชน วิทยาลัยที่มีหลักสูตรปริญญาตรี ๔ ปี สถานศึกษาที่เป็นที่รับรองของชาติ ตั้งอยู่ในเมืองใหญ่ เสียค่าเรียนแพงและรับนิสิต ไคมาก

อัตราการสูญเสียหรือการเรียนไม่สำเร็จของนิสิตมีแนวโน้มที่จะลดลงในสถาน ศึกษา ที่มีมาตรฐานการคัดเลือกสูง ซึ่งดึงดูดนิสิตที่มีภูมิหลัง ทางเศรษฐกิจและสังคมดีกว่า^{๒๐๕} แต่แม้ในสถานศึกษาเช่นนี้ อัตราการเรียนไม่สำเร็จก็ยังมีประมาณร้อยละ ๒๕

๕ วิธีการต่าง ๆ ในการแก้ปัญหาการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต

การค้นคว้าศึกษาอย่างกว้างขวางถึงปัญหาและสาเหตุของการเรียนไม่สำเร็จ ของนิสิต ซึ่งได้กระทำกันหลายด้าน ดังกล่าวมาแล้วนี้ ก็เพื่อจะได้มีการหาทางป้องกันแก้ไข ซึ่งวิทยาลัยแต่ละแห่งก็มีระบบในการแก้ปัญหาแตกต่างกันไป บางคนก็เสนอแนะให้มีการร่วมมือ กันระหว่างโรงเรียนมัธยมและวิทยาลัย เพื่อให้นักเรียนได้มีการเตรียมตัวที่เหมาะสมในการ เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัย^{๒๐๖, ๒๐๗} และวิลสัน^{๒๐๘} ได้เสนอว่าปัญหาการออกกลางคันของ นิสิตจะลดลงได้ ถ้าหากได้มีการเตรียมนักเรียนในโรงเรียนมัธยมใน ๔ ประการ ดังต่อไปนี้คือ

^{๒๐๔} Cavan, J.T., "What Kind of College Gets the Bright Students?," Journal of Higher Education 8: 265-272, 1937.

^{๒๐๕} Hill, G.E., Who Should Attend College, 1955.

^{๒๐๖} Edward, Troy W., Loc. cit.

^{๒๐๗} Cope, Jr, W., Loc. cit.

^{๒๐๘} Wilson, Eugene S., "How to Prepare Students for College Dropouts," The Educational Digest 33: 27 - 31, 1967.

๑. เข้าใจเป้าหมายของการศึกษาในระดับอุดมศึกษา โรงเรียนมัธยมควรจะเปลี่ยนแนวความคิดของพ่อแม่ และเด็กที่จะเข้าเรียนในวิทยาลัยไปสู่การรักการเรียนรู้อย่างไม่ใช่ว่าเพียงเพื่อต้องการหาเงิน หาตำแหน่งการงานให้ดีขึ้น หรือเพียงเพื่อไต่หาสถานะทางสังคม นอกจากนั้นทางคณาวิทยาลัย ก็ควรจะจัดโปรแกรมการสอนที่ส่งเสริมความอยากรู้อยากเห็น และการที่จะสามารถค้นคว้าได้ด้วยตัวเอง

๒. สามารถที่จะพบกับความต้องการทางสติปัญญาของการศึกษาชั้นอุดมได้ หมายความว่า เด็กจะต้องได้รับการฝึกฝนให้มีความสามารถในการอ่าน การเขียน และการบันทึก ซึ่งเป็นทักษะอันสำคัญที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จในการเรียนชั้นมหาวิทยาลัย

๓. สามารถที่จะพบกับความต้องการทางอารมณ์ ของการศึกษาได้ เพราะชีวิตในมหาวิทยาลัยนั้นต่างกับชีวิตในโรงเรียนมัธยมอย่างมาก เด็กจะต้องเตรียมตัวที่จะพบกับความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้

๔. สามารถที่จะจัดการกับอิสระภาพที่ได้รับจากชีวิตในมหาวิทยาลัย โรงเรียนมัธยมควรจะไต่พยายามหัดเด็กให้รู้จักบังคับตนเอง เพราะในชั้นมหาวิทยาลัย ไม่มีใครคอยเอาใจใส่บังคับ ซึ่งอาจจะทำให้เด็กบางคนหลงระเหิดกับอิสระภาพอันนั้นจนเสียคนไป

๒๐๘
 เวทเจน ก็ได้อธิบายว่าการป้องกัน ย่อมมีดีกว่าการแก้ไข และข้อมูลที่จะช่วยทำนายปัญหาการเรียน ซึ่งทำให้ครูสามารถช่วยเหลือนักเรียนได้ตั้งแต่เนิ่น ๆ ก็คือองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา กับ องค์ประกอบที่ไม่ใช่ด้านสติปัญญา และนอกจากนี้นักเรียนควรจะได้รับการตักเตือนเกี่ยวกับสิ่งที่นิสิตควรระวังในการเรียนที่วิทยาลัย เช่น เวลาการมาเรียน งานที่อาจารย์กำหนดให้ทำ การสอบและกิจกรรม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ นิสิตจะต้องเรียนรู้ที่จะต้องบังคับตนเอง

๒๑๐
 และแสมคิง ก็ได้กล่าวถึงสิ่งที่มหาวิทยาลัย จะสามารถช่วยโรงเรียนมัธยมให้ปฏิบัติหน้าที่ได้ดีขึ้น ในการที่จะเตรียมนักเรียนเข้าเรียนในสถานอุดมศึกษาอย่างเหมาะสมก็คือ การสร้างตารางทำนายสำหรับนิสิตเข้าใหม่ โดยอาศัยคะแนนของแบบ

๒๐๘
 Waetjen, W.B., Loc. cit.

๒๑๐

Smading, Donald G., " College Admissions, " NEA Journal 55: 40-41, 1966.

ทดสอบมาตรฐาน คะแนนเฉลี่ยในโรงเรียนมัธยม และองค์ประกอบอื่น ๆ ที่คณะกรรมการ
รับนิสิตเข้าเรียนเห็นว่าสำคัญ ซึ่งแผนภาพ (PROFILE) เช่นนี้ จะช่วยผู้แนะแนวของโรงเรียน
มัธยมในการทำนายโอกาสของนักเรียนที่จะเรียนในวิทยาลัยสำเร็จ

ผู้เขียนหลายคนได้เห็นพ้องกับ อาร์มส์บี^{๒๑๑} ผู้ซึ่งเห็นว่าการบรรเทาปัญหา การ
ออกกลางคันของนิสิตในวิทยาลัยนั้น จะทำได้โดยการปรับปรุงโปรแกรมคัดเลือกและการให้
คำปรึกษาในโรงเรียนมัธยม ในวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย รวมทั้งการปรับปรุงการสอนทุก
ระดับ และมีการช่วยเหลือทางการเงินอย่างพอเพียงแก่นิสิตที่ต้องการความช่วยเหลือทาง
ทางการเงิน

ในด้านการปฏิบัติ มหาวิทยาลัยหลายแห่งก็ได้ใช้วิธีการหรือมาตรการ ในการ
ป้องกันแก้ไขปัญหานี้ไปแล้ว เช่น

การเตือนล่วงหน้าก่อนที่จะให้นิสิตออก ซึ่งในการกระทำเช่นนี้ไม่ได้ลดอัตรา
การออกกลางคัน เพราะนิสิตที่เรียนอ่อนเหล่านั้นไม่สามารถจะปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นได้ แต่
อย่างไรก็ตามการเตือน จะช่วยทำให้นิสิตบางคนตื่นตัวขึ้นมาเหมือนกัน แต่ส่วนมากแล้วก็
ไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงการทำงานหรือการเรียนให้ดีขึ้นได้ จากการเปรียบเทียบ^{๒๑๒}
คะแนนเทอมกลางกับคะแนนเทอมสุดท้าย ของนิสิตปีที่ ๑ ในช่วงระยะ ๔ ปี แมคเอลแอนนอน
พบว่า ในร้อยละ ๕๐ ของนิสิต จะมีการคล้อยตามกันของคะแนนอย่างสิ้นเชิง

การทดลองเรียน สถานศึกษาบางแห่งก็ให้เวลาสำหรับการทดลองเรียน^{๒๑๓ ๒๑๔}

๒๑๑

Armsby, H.H., " Graduation and With-drawal Ratios for
Engineering Students, " Journal of Higher Education 10:45-47, 1957.

๒๑๒

Mc Elhanon, J.C., " The Effect of Conferences on Freshman
College Grades, " School and Society 46: 94-96, 1937.

๒๑๓

Registrar, Hunter College, End Term Rules, 1957.

๒๑๔

Whitmer, C.A., " A Study of Scholastic Progress of College
Probationers, " Journal of Applied Psychology 17: 39 - 48, 1933.

(PERIOD OF PROBATION) โดยปกติแล้วผู้ที่ได้รับการให้ทดลองเรียนจะอยู่ในชั้นพิเศษ ซึ่ง อูริช ๒๑๕ กล่าวว่า การจัดชั้นเรียนพิเศษ ซึ่งเป็นภาคบังคับนี้สำหรับผู้ทดลองเรียนนี้ มักจะไม่ได้ช่วยอะไรมากนัก ปกติการปรับปรุงตัวจะต้องเกิดขึ้นจากความพยายาม ส่วนตัวของผูเรียนมากกว่าจากการให้คำปรึกษาของคณะอาจารย์ แต่ โจนส์ ๒๑๖ ก็ยังคงยืนยันว่าการให้คำปรึกษาแก่นิสิตที่ทดลองเรียนนี้ ควรจะได้กระทำ เพราะโอกาสที่พวกนี้จะสามารถศึกษาต่อไปนั้น มีถึงสามเท่าเมื่อเปรียบเทียบกับคนที่ไม่ได้รับคำปรึกษา และจากการศึกษาที่มหาวิทยาลัยบัฟฟาโล เขากล่าวว่า ประมาณร้อยละ ๒๐ ของนิสิตที่หวั่นวิตกจะต้องออกจากชั้นนั้นสามารถที่จะเรียนต่อไปจนสำเร็จ และเกือบทุกคนที่ได้รับการให้คำปรึกษาจะรายงานผลที่แสดงให้เห็นการปรับปรุงที่น่าพิจารณา

การจัดบริการให้คำปรึกษา การแก้ไขปัญหการเรียนไม่สำเร็จที่สำคัญและได้กระทำกันอย่างกว้างขวางทั่วไป ก็ได้แก่การจัดบริการให้คำปรึกษา ซึ่งได้มีการค้นคว้าถึงวิธีการและผลของการให้คำปรึกษาอยู่เสมอ เช่นจากการค้นคว้าของ ฟาริส ๒๑๗ การเปรียบเทียบนิสิตปีที่ ๑ ที่ได้รับการให้คำปรึกษา ๑๕๐ คน และที่ไม่ได้รับคำปรึกษา ๑๕๐ คน พบว่ากลุ่มแรกสามารถเรียนสำเร็จไ้มากกว่ากลุ่มหลัง และ ฟูลเลอร์ ๒๑๘ ก็สนับสนุนว่า การให้คำปรึกษามีผลเพิ่มอัตราการเรียนสำเร็จของนิสิต

๒๑๕

Urich , A.C., " Improvement in Scholarship During the Probationary Period, " School and Society 35:129 -134, 1932.

๒๑๖

Jones, E.S., Loc .cit.

๒๑๗

Faries, M., " Short -Term Counseling at the College Level, " Journal of Counseling Psychology 2:182-184, 1955.

๒๑๘

Fullmer, D.W., " Success and Preseverance of University Students, " Journal of Higher Education 27:445 - 447, 1956.

จากการวิจัยของโรส^{๒๑๔} ซึ่งกระทำกับนิสิตเข้าใหม่ที่มีมหาวิทยาลัย เคนตักคี โดยแบ่งนิสิตที่สมัครใจจะลาออก ๖๐ คน เป็น ๒ พวก พวกละ ๓๐ คน พวกแรกได้รับการ สัมภาษณ์โดยคณะผู้แนะแนว เพื่อให้คำปรึกษาเป็นส่วนตัว เป็นจำนวน ๖ ครั้งในเวลา ๑๒ สัปดาห์ ส่วนอีกพวกหนึ่ง ไม่ได้รับคำปรึกษา ผลปรากฏว่าไม่มีผู้ใดในกลุ่มที่ได้รับคำปรึกษา ตกลงใจลาออกเลย ส่วนในกลุ่มที่ไม่ได้รับคำปรึกษาซึ่งเป็นกลุ่มควบคุมลาออกไป ๕ คน ผล ของการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาสามารถจะยับยั้งการออกกลางคันได้อย่างมี นัยสำคัญ

จากการทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม แก่นิสิตที่เรียนอ่อนกว่าการทำนายของ แบบทดสอบความสามารถ ซึ่งเป็นผู้ที่คะแนนเฉลี่ย ๒.๐๐ หรือต่ำกว่า โดย เซสตัน^{๒๒๐} และ ดิคเคนสัน^{๒๒๑} ปรากฏว่า นิสิตที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะสามารถปรับปรุง คะแนนของตน ได้ดีกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้รับคำปรึกษา และเช่นเดียวกันจากการทดลอง ของ คลินเกลโฮเฟอร์^{๒๒๒} ที่มหาวิทยาลัยไอโอวา โดยการให้คำปรึกษา แก่นิสิตที่เรียน คาบเส้นก็ปรากฏว่า พวกที่ได้รับคำปรึกษา สามารถทำคะแนนได้สูงอย่างมีนัยสำคัญกว่าพวกที่ ไม่ได้รับคำปรึกษา ✓

๒๑๔

Rose, Harriett A., " Prediction and Prevention of Freshman Attrition, " Journal of Counseling Psychology 12: 399-403, 1965.

๒๒๐ Chestnut , William J., " The Effects of Structured and Unstructured Group Counseling on Male College Students Underachievement, " Journal of Counseling Psychology 12: 388 - 394, 1965.

๒๒๑ Dickenson , W.D., Truax , C.B., " Group Counseling with College Underachievers, " Personel and Guidance Journal 45: 243-247, 1966.

๒๒๒ Klingelhofer , E.L., " The Relationship of Academic Advisement to the Scholastic Performance of Failing College Students, " Journal of Counseling Psychology . 1:125 -131, 1954.

แต่อย่างไรก็ตาม จากการทดลองให้คำปรึกษา แก่นิสิตที่เรียนอ่อน ของ กูดสไตน์ และไครทส์^{๒๒๓} ฟรีแมน และ โจนส์^{๒๒๔} โดยเปรียบเทียบคะแนนของนิสิตกลุ่มทดลองกับ กลุ่มควบคุมซึ่งมีคะแนนคำพอ ๆ กัน ก็ปรากฏว่า กลุ่มทดลองซึ่งได้รับคำปรึกษาไม่ได้รับปรับปรุงคะแนนให้สูงกว่า กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับคำปรึกษา และเช่นเดียวกันจากการทดลองของ กูทรี และโอเนลล์^{๒๒๕} ริชาร์ดสัน^{๒๒๖} ในการให้คำปรึกษาแก่นิสิตโดยการสุ่มตัวอย่างไม่ได้คัด-
 ออกจากระดับความสามารถ ก็ปรากฏว่า การให้คำปรึกษาไม่ช่วยให้แบบแผนคะแนนของ
 กลุ่มทดลองดีกว่าควบคุม

แต่ทั้งนี้จะต้องมีการพิจารณาแรงจูงใจส่วนตัวของการไม่หาคำปรึกษาของนิสิต
 ควบ^{๒๒๗} นิสิตที่ไม่หาความช่วยเหลือด้วยตัวเองมักจะต้องการความสัมพันธ์ บริการให้คำ
 ปรึกษาไม่สามารถจะช่วยเหลืออะไรได้ หากนิสิตไม่มารับบริการเสียแต่เนิ่น ๆ ริชาร์ดสัน
 และ เพอร์^{๒๒๘} พบว่านิสิตที่มารับคำปรึกษาเป็นระยะเวลานานพอสมควร จะสามารถปรับ-
 ปรุงคะแนนของตนได้ดีกว่านิสิตที่มารับคำปรึกษาเพียงเล็กน้อย

๒๒๓

Goodstein, L.D., and Crites, J.O., " Brief Counseling with
 Prior College Risks, " Journal of Counseling Psychology 8:318-321, 1961.

๒๒๔

Freeman, H.J., and Jones , L., " Final Report on the Long-
 -time Effect of Counseling Low Percentile Freshman," School and Society
 38: 382 -384, 1933.

๒๒๕

Guthrie, G.J., and O' Neill, H.W., " Effects of Dormitory
 Counseling on Academic Achievement," Personel and Guidance Journal .
 31: 307- 309, 1953.

๒๒๖

Richardson , L.H., " Grade Patterns of Counseled and Non-
 -counseled College Students, " Journal of Counseling Psychology 11: 160
 -163, 1964.

๒๒๗

Form , A.L., " Users and Non-Users of Counseling Services,"
Personel and Guidance Journal 32: 209-213, 1953.

๒๒๘

Richardson , LaV.H., and Perey, J.D., " Counseling for
 Academic Recovery, " Jourr al of Counseling Psychology 3: 136-139, 1956,

การประเมินผลที่น่าสนใจ เกี่ยวกับนโยบายการปรับปรุงแก้ไขปัญหาการเรียนอ่อน ในคณะศิลปศาสตร์ของมหาวิทยาลัยของรัฐมิชิแกน ซึ่งรายงานโดย เกรสเซล^{๒๒๔} มีดังนี้คือ ตอนปลายเทอมของแต่ละเทอม นิสิตซึ่งได้คะแนนต่ำกว่า ก็จะถูกนำมาศึกษา โดยกรรมการควบคุมการเรียน และถ้าหากว่าผลการเรียนนั้นอ่อนมากนิสิตก็จะได้รับการเตือน หรือให้ทดลองเรียนหรือถูกแนะนำให้ลาออก หรือขอร้องให้ลาออก นิสิต จะถูกแนะนำให้ลาออก ในกรณีที่คณะกรรมการเชื่อพอสมควรว่านิสิตคนนั้นจะไม่สามารถทำคะแนนให้ดีขึ้นอีกได้ และถ้าหากนิสิตเหล่านี้จะกลับเข้ามาเรียนใหม่ ก็จะต้องผ่านการทดลองเรียนก่อน ส่วนพวกที่คณะกรรมการเห็นพ้องกันแล้วว่า จะไม่สามารถทำคะแนนให้เป็นที่น่าพอใจได้แน่นอนแล้วก็จะถูกขอร้องให้ลาออกและจะไม่รับเข้าเรียนอีกต่อไป ซึ่งปรากฏว่าในระยะ ๒ ปี มีนิสิตถูกแนะนำให้ลาออกถึง ๑๓๑ คน ซึ่งบางคนถูกแนะนำให้ลาออกมากกว่าหนึ่งครั้ง ในจำนวนนี้เป็นนิสิต ปีที่ ๑ ร้อยละ ๔๙ ส่วนร้อยละ ๕ เป็นพวกนิสิต ปีที่ ๓ และปีที่ ๔ และในจำนวน ๑๓๑ คน ที่ถูกแนะนำให้ลาออกนี้ มีเพียง ๓๔ คน ที่ลาออก และในจำนวน ๓๔ คนนั้น ๙ คนจะกลับเข้ามาเรียนอีก พวกที่กลับเข้ามาเรียนอีกนั้นร้อยละ ๕๐ สามารถทำคะแนนได้ดีขึ้น

จากการสังเกตพวกเรียนอ่อนนั้น เกรสเซล กล่าวว่าเพียงหนึ่งในห้า หรือน้อยกว่าที่ขาดความสามารถจริง ๆ ส่วนมาก ปัญหาใหญ่อยู่ที่ การขาดความสนใจ และปัญหาทางการเงิน และจากการวิเคราะห์ของเกรสเซล เขาได้ระบุผลดีของการแนะนำให้ลาออกดังนี้ คือ

๑. เป็นการกระตุ้นให้นิสิตซึ่งตั้งใจจะเรียนต่อไปในวิทยาลัย ใฝ่เรียนยิ่งขึ้น หรือเป็นการให้นิสิตรู้สึกว่ตนยังมีโอกาสอยู่ ในการที่จะทำคะแนนให้ดีขึ้นก่อนที่จะต้องถูกให้ลาออกไป

๒. เป็นการอนุญาตให้นิสิตบางคนนี้อาจไม่มีสิทธิเรียน ยังคงได้เรียนในวิทยาลัยต่อไปจนสำเร็จ

๓. สำหรับผู้ที่ลาออกไปเรียบร้อยแล้วนั้นที่มีความรู้สึกต่อวิทยาลัยดีกว่า ที่เมื่อเขาต้องถูกบังคับให้ลาออกไป

ผลการศึกษาของเกรสเซลนี้พบว่า เป็นสิ่งที่ควรนำมาพิจารณาใช้กับวิทยาลัยอื่น ๆ ในนโยบายที่เปิดโอกาสให้นิสิตที่เรียนอ่อน ได้ปรับปรุงการเรียนของตน

นอกจากที่มหาวิทยาลัย แห่งรัฐมิชิแกนแล้ว ที่มหาวิทยาลัยอื่น ๆ ก็ได้พยายามหาทางแก้ไขปัญหา การเรียนอ่อน และการออกกลางคันของนิสิตต่าง ๆ กัน เช่นที่มหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย^{๒๓๐} ได้เปิดบริการให้คำปรึกษาแก่นิสิตก่อนลงทะเบียนเข้าเรียน (FRE - REGISTRATION COUNSELING) ซึ่งปรากฏว่าบริการแบบนี้ ให้ผลคืออย่างยิ่งในการลดอัตราการออกกลางคันลงได้เป็นจำนวนมาก

การจัดคณะอาจารย์เป็นที่ปรึกษาทางด้านวิชาการนับว่าเป็นวิธีการป้องกันแก้ไขที่กระทำกันทั่ว ๆ ไป ในวิทยาลัยต่าง ๆ ฉะนั้น จึงได้มีการค้นคว้าทดลอง เพื่อให้บริการนี้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เช่นเป็นต้นว่า การศึกษาของ โรสส์แมน^{๒๓๑} ที่วิทยาลัยมาคาเลสเตอร์ ซึ่งเป็นการทดลองว่าผู้ให้คำแนะนำ ทางวิชาการที่มีอัตราการสอนมาก กับที่มีอัตราการสอนน้อย แบบไหนจะให้คำปรึกษาที่มีประสิทธิภาพมากกว่ากัน ทั้งนี้โดยการสุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนิสิต ปีที่ ๑ หญิง ๖๐ คน ชาย ๖๐ คน ให้ไปอยู่ในความดูแลของคณะอาจารย์ที่ปรึกษา ๖ คน ที่ได้รับการลดหย่อนอัตราการสอนจาก ๓ วิชา ลงมาเป็น ๒ วิชา ส่วนนิสิต ปีที่ ๑ อีก ๔๐๐ คน ที่เหลือ ให้ไปอยู่ในความดูแลของคณะอาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งสอนเต็มอัตรา

ผลการทดลองชี้ให้เห็นว่า นิสิตกลุ่มแรกที่อยู่ในความดูแลของอาจารย์ที่ได้รับการลดหย่อนอัตราการสอน ได้มีการอภิปรายกับอาจารย์ที่ปรึกษามากกว่า ในด้านการวางแผนที่จะเลือกเรียนวิชา การวางแผนประกอบอาชีพ และปัญหาเกี่ยวกับการเรียนหนังสือ และนิสิตทั้งสองกลุ่มนี้มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ในการทดสอบเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างคะแนนในสองกลุ่มนี้

๒๓๐

Dalrymple, W., " The College Dropout Phenomenon," NEA Journal 56: 11-13, 1967.

๒๓๑

Rossmann, Jack E., " An Experimental Study of Faculty Advising , " Personel and Guidance Journal 46:160-164, 1967.

สรุปประจําบท

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้าของปริญญานิพนธ์ ฉบับนี้ นับว่าได้ชี้ให้เห็นถึง องค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะเป็นไปได้ ในอันที่จะเป็นสาเหตุของการเรียนไม่สำเร็จของนิสิตในมหาวิทยาลัย ซึ่ง การศึกษาโดยส่วนรวมทั้งหมดคงได้กล่าวมาแล้วนั้น ได้มีการพิจารณาอย่างรอบคอบ ถึงสาเหตุทั้งหมดทางคานตัวนิสิต และทางคานสถาบัน และผลของการสำรวจที่ได้กระทำไปแล้ว ในรอบ ๒๕ ปีที่ผ่านมา ก็พอจะแยกองค์ประกอบที่มีผลต่อความล้มเหลวทางการเรียนได้ ๒ ประการคือ องค์ประกอบทางคานสติปัญญา และองค์ประกอบที่ไม่ใช่คานสติปัญญา แต่การค้นคว้าซึ่งส่วนใหญ่กระทำในต่างประเทศนั้น ผู้คนคว้ามักจะศึกษาค้นคว้าในองค์ประกอบเฉพาะคาน ซึ่งผลการค้นคว้าของแต่ละบุคคลนั้นบางทีก็ขัดกัน บางทีก็คล้อยตามหรือสนับสนุนกัน

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการ

๑. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กระทำกับนิสิตปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๐๔ ของวิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร ปทุมวัน และบางแสน รวมทั้งสิ้น ๓๕ คน ในจำนวนนี้
เป็นนิสิตที่ออกกลางคันไม่สามารถเรียนต่อไปที่ ๒ เป็นจำนวน ๔๖ คน คิดเป็นเปอร์เซ็นต์
ของนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จเท่ากับ ๑๕.๕๕ เปอร์เซ็นต์ของจำนวนนิสิตทั้งหมด

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในการรวบรวมข้อมูลได้อาศัยเครื่องมือดังต่อไปนี้.

ก. แบบสอบถาม

ข. จากระเบียน

๑) ระเบียนของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร เกี่ยวกับ
ข้อมูลคะแนนสอบเข้า และคะแนนเฉลี่ย เทอมที่ ๑ จน
ถึงเทอมที่ ๖ และคะแนนเฉลี่ยสะสม ปลายปีการศึกษา
ที่ ๒ ของนิสิต

๒) ระเบียนของวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน และบางแสน
เกี่ยวกับข้อมูลคะแนนเฉลี่ย เทอมที่ ๑ จนถึงเทอมที่ ๖
และคะแนนเฉลี่ยสะสมปลายปีการศึกษาที่ ๒ ของนิสิต

๓) ระเบียนของสภาการศึกษาแห่งชาติ เกี่ยวกับคะแนน
สอบเข้าของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน และ
บางแสน

๓. การจัดทำแบบสอบถามและวิธีการรวบรวมข้อมูล

การสร้างแบบสอบถามฉบับที่ ๑

แบบสอบถามฉบับที่ ๑ สร้างเป็นแบบปลายเปิด เพื่อให้ให้นิสิตได้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ ในเรื่องสาเหตุ ของการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต

หลังจากแบบสอบถามฉบับที่ ๑ ได้ผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการที่ปรึกษาแล้ว ก็ได้นำแบบสอบถามฉบับนี้ไปแจกจ่ายแก่นิสิต ปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๐๙ ทั้งหมดในเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๐ หลังจากนั้นประมาณ ๑ สัปดาห์ ก็ได้รับแบบสอบถามคืนมาทั้งหมด ๒๑๐ ฉบับ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๙๑.๒ ของจำนวนแบบสอบถามทั้งหมด

หลังจากได้แบบสอบถามคืนมาแล้ว ก็ได้นำมาจัดกระทำดังต่อไปนี้

ก. รวบรวมข้อความต่าง ๆ ที่นิสิตตอบว่าเป็นสาเหตุ ที่ทำให้ นิสิตหรือเพื่อนนิสิตเรียนไม่สำเร็จ พร้อมทั้งรวบรวมข้อปัญหาที่นิสิตทั้งหมดกำลังประสบอยู่ในขณะเรียนที่วิทยาลัย

ข. จัดหมวดหมู่ของข้อความเหล่านั้น ตามลักษณะปัญหา ซึ่งแบ่งออกเป็นพวกใหญ่ ๆ ได้ดังนี้

๑) ส่วนที่เกี่ยวข้องกับตัวนิสิตเอง

ก) สาเหตุทางสติปัญญา

ข) สาเหตุทางด้านการเรียน

ความเอาใจใส่ทางด้านการเรียน

นิสัยในการเรียนและวิธีเรียน

ทัศนคติและกำลังใจในการเรียน

ค) สาเหตุด้านส่วนตัว ทางอารมณ์และสังคม

ง) สาเหตุทางด้านการเงิน

จ) สาเหตุทางกายภาพ

ฉ) สาเหตุทางสถานที่อยู่อาศัย

๒) ส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิทยาลัย

ก) สาเหตุทางค่านหลักสูตร

ข) สาเหตุทางด้านการระเบียบการวัดผลและประเมินผล

ค) สาเหตุทางการสอน และการประเมินผลของผู้สอน

ง) สาเหตุทางปัจจัยอื่น ๆ ทางวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวกสบายในการเรียน

การสร้างแบบสอบถามฉบับที่ ๒

แบบสอบถามฉบับที่ ๒ สร้างขึ้น โดยอาศัยหลักการวิเคราะห์ จากแบบ
สอบถามฉบับที่ ๑ แบ่งออกเป็น ๒ ส่วน

ส่วนแรก เป็นการรวบรวมข้อมูลทั่ว ๆ ไปของนิสิต ซึ่งได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับ
เพศ อายุ สถานศึกษาเดิม ที่อยู่อาศัย ภูมิสำเนา ค่าใช้จ่ายที่ได้รับเกรตเฉลี่ยสะสม
และวิชาเอก

ส่วนที่สอง เป็นเนื้อหาคำถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ ตอน คือ.

ตอนที่ ๑

จุดประสงค์ เพื่อให้ นิสิตประมาณค่าตามความเป็นจริงที่ตนกำลังประสบ ตาม
ความรู้สึก และความคิดเห็นของตน ในด้านที่เกี่ยวกับตัวนิสิตเอง และในด้านที่เกี่ยวกับวิทยาลัย

ลักษณะ ลักษณะของแบบสอบถามตอนนี้เป็นดังนี้

๑) คำถามเป็นแบบประมาณค่า ๕ อันดับ

๒) คำถามประกอบด้วย ๔๔ ข้อ ซึ่งบางข้อจะถูกแบ่งเป็นข้อย่อย ๆ อีก
เพื่อความละเอียดของคำถาม

๓) การจัดเรียงอันดับข้อคำถาม จัดเรียงตามลักษณะของคำสั่ง ไม่ได้จัด
เรียงตามลักษณะหมวดหมู่ของปัญหา

หมายเหตุ เฉพาะคำถามด้านที่เกี่ยวกับนิสัยในการเรียนและวิธีเรียนนั้น ได้
อาศัยแนวจากหนังสือ "EFFECTIVE STUDY" ๑

ตอนที่ ๒

จุดประสงค์ เพื่อให้ นิสิตประมาณค่ามากน้อย ของสาเหตุต่างๆ ที่มีผลต่อการ
เรียนไม่สำเร็จของนิสิต

ลักษณะ คำถามแบ่งออกเป็น ๒ ส่วน คือ

ส่วนแรก เป็นแบบประมาณค่า ๕ อันดับ มี ๓๔ ข้อ ซึ่งรวบรวม
จากข้อคำถามที่นิสิต ตอบในแบบสอบถามฉบับที่ ๑ โดยตรง

ส่วนที่สอง เป็นแบบปลายเปิด มี ๓ ข้อ

๑ Robinson, Francis, Effective Study , 278. PP.

แบบสอบถามฉบับที่ ๒ นำไปสอบถามนิสิตกลุ่มเดิมอีก เป็นครั้งที่สองในตอนปลายภาคเรียนที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๐๔ ได้รับแบบสอบถามคืนมา คิดเป็นร้อยละ ๘๖ จากนิสิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ร้อยละ ๘๕ จากนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน และร้อยละ ๖๑ จากนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน

เพื่อทดสอบความมั่นคง (STABILITY) ในการตอบของนิสิต และเพื่อแยกนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ ออกจากกลุ่มที่เรียนสำเร็จ จึงได้ทำการสอบถามซ้ำ โดยใช้แบบสอบถามฉบับที่ ๒ อีกครั้งหนึ่ง ในตอนต้น ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๐

จากการสอบถามครั้งนี้ ทำให้สามารถจำแนกแบบสอบถามที่ได้จากนิสิตออกเป็นกลุ่ม ๆ ดังนี้

กลุ่มที่ ๑ คือกลุ่มนิสิตที่เรียนสำเร็จ หมายถึง ผู้ที่สามารถทำคะแนนเฉลี่ยสะสมในเทอมที่ ๕ และเทอมที่ ๖ ตั้งแต่ ๒.๒๐ ขึ้นไป

กลุ่มที่ ๒ คือกลุ่มนิสิตที่เกือบเรียนไม่สำเร็จ หมายถึง ผู้ที่ทำคะแนนเฉลี่ยสะสมในเทอมที่ ๕ ต่ำกว่า ๒.๒๐ แต่สามารถทำคะแนนเฉลี่ยสะสมในเทอมที่ ๖ ตั้งแต่ ๒.๒ ขึ้นไป

กลุ่มที่ ๓ คือกลุ่มนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ หมายถึง ผู้ที่ทำคะแนนเฉลี่ยสะสมในเทอมที่ ๕ และเทอมที่ ๖ ไม่ถึง ๒.๒ (อันทำให้ไม่มีสิทธิเรียนต่อปีที่ ๓)

ข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์ ได้แก่อะไรก็ได้จากนิสิตในกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๓ ในการตอบแบบสอบถามฉบับที่ ๒ เท่านั้น

๔ การหาความเชื่อมั่นของข้อมูล

เพื่อเป็นการทดสอบว่า ข้อมูลที่ได้จากนิสิตนี้ เชื่อถือได้ จึงได้

ก. หาความสัมพันธ์ระหว่างที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ ๑ ฉบับที่ ๒ ซึ่งสอบถาม ๒ ครั้ง ในนิสิตกลุ่มเดียวกัน (TEST AND RETEST CORRELATION) ทำให้ทราบค่าสัมประสิทธิ์ของความมั่นคง (COEFFICIENT OF STABILITY) ในการตอบแบบสอบถามของนิสิตดังต่อไปนี้

องค์ประกอบทางค่านินิต๑. คำถามด้านการเรียน

ก ความเอาใจใส่ในการเรียน

ข นิสัยในการเรียนและวิธีเรียน

ค ทศนคติและกำลังใจในการเรียน

๒. คำถามด้านสังคมและอารมณ์๓. คำถามด้านการเงิน๔. คำถามด้านสุขภาพ๕. คำถามด้านที่อยู่อาศัยองค์ประกอบทางค่านิยาลย์๑. คำถามด้านหลักสูตร๒. คำถามด้านนโยบาย การวัดผลและประเมินผล๓. คำถามด้านการสอน และการประเมินผลของผู้สอน๔. คำถามด้านปัจจัยอื่น ๆ ทางวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวก

สบายในการเรียน

คำสัมปัติธิ ของความมั่นคงในการตอบที่ไคนี้ แสดงให้เห็นว่า โดยทั่วไปแล้ว การตอบคำถามในแบบทดสอบเดียวกัน ทั้งสองครั้งของนิสิตนั้นใกล้เคียงกัน โดยเฉพาะในค่านองคประกอบที่เกี่ยวกับตัวนิสิต

r = .๘๒๑๒ **

r = .๘๔๔๑

r = .๓๘๒๕ **

r = .๘๖๘๒

r = .๘๕๕๘ **

r = .๖๓๖๔

r = .๘๘๕๓ **

r = .๖๐๘๓ **

r = .๖๒๐๒ **

r = .๕๑๘๓ *

r = .๒๑๘๖

r = .๖๖๒๔ **

r = .๒๔๑๐

r = .๘๘๕๒ *

** มีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .๐๕

ข. พิจารณาความเสมอต้นเสมอปลายของคำตอบในข้อ ๑๕ โดยถือเกณฑ์ว่า น้ำหนักที่นั้ลิตคนเดียวกันประมาณค่า ในข้อ ก และข้อ ข จะต้องมีความเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน ทางกันใดไม่เกิน ๒ มาตราส่วน

ตัวอย่างของคำตอบที่ถือว่ามีความเชื่อถือไว้มากที่สุด

คำทอบนินิต ก.

ขอ ๑๕ กอนสอบ เป็นประจำ ส่วนมาก บางครั้ง น้อยมาก ไม่เคย

ก. ท่านมีเวลาหนึ่งสัปดาห์เต็มทีทุกครั้ง ✓.....

ข. ท่านไม่ยอมรับเวลาหนึ่งสัปดาห์เต็มที่ ✓

เพราะมีงานอย่างอื่นจำเป็นต้องทำ

น้ำหนักของมาตราสอนที่กำหนดให้ในข้อ ๑๕ มีดังนี้

ข้อ ๑๕ ก่อนสอบ เป็นประจำ ส่วนมาก บางครั้ง น้อยมาก ไม่เคยเลย

ก. ท่านมีเวลาหนึ่งสัปดาห์เต็มทุกครั้ง ๕ ๔ ๓ ๒ ๑

๗. ท่านไม่เคยมีเวลาทูลหนึ่งสัปดาห์

เพราะมีงานอย่างอื่นจำเป็นต้องทำ

ฉะนั้น คำตอบของนิสิต ก มีน้ำหนักในการประมาณค่าเท่ากับ ๔

จึงถือว่าคำตอบของนิสิต ก มีความเชื่อถือได้ หรือมีความจริงใจในการตอบ

จากการหาความเชื่อถือในการตอบ โดย ๒ วิธีดังกล่าวแล้วนี้ จึงถือได้ว่าข้อมูลที่ผ่านไปถึงขั้นการวิเคราะห์ เป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้

๕ การจัดการทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจตุกระทำกับขอมูล

ก. การให้น้ำหนักในแต่ละมาตราส่วน สำหรับตอนที่ ๑ ของแบบสอบถามฉบับที่ ๒ นั้น ให้น้ำหนักจากน้อยไปหามาก คือ จาก ๑ ไปถึง ๕ แลคำถามที่เป็นไปในเชิงลบ ไปหาบวกตามลำดับ ดังตัวอย่างที่แสดงไว้ในข้อ ๑๕ ข้างบนนี้

ข. จัดนำนักคะแนนที่นิสิตแต่ละคนได้รับแต่ละข้อ เป็นหมวดหมู่ตามกลุ่มของปัญหา เพื่อการคำนวณต่อไป การจัดข้อคำถามเป็นหมวดหมู่ตามลักษณะของกลุ่มปัญหานั้น กระทำดังนี้

ข้อมูลในแบบสอบถามฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๑

องค์ประกอบทางค่านิยม

ก. หมวดการเรียนรู้

- ก) ความเอาใจใส่ในค่านิยมการเรียนรู้ ประกอบด้วย ข้อ ๑ - ๑๐, ๕๖
 ข) นิสัยในการเรียนรู้และวิธีเรียนรู้ ประกอบด้วยข้อ ๑๑-๓๒, ๕๗, ๖๐, ๖๑
 ค) ทักษะคิดและกำลังใจในการเรียนรู้ประกอบด้วยข้อ ๓๓, ๓๔, ๕๘, ๕๙

ข. หมวดอารมณ์และสังคม ประกอบด้วยข้อ ๓๕-๓๗, ๖๒ - ๖๔

ค. หมวดการเงิน ประกอบด้วยข้อ ๕, ๓๘, ๓๙, ๗๕, ๗๖,

ง. หมวดสุขภาพ ประกอบด้วยข้อ ๔๐ - ๔๒, ๔๔, ๗๗

จ. หมวดที่อยู่อาศัย ประกอบด้วยข้อ ๖, ๔๓, ๕๐ - ๕๒, ๗๘, ๗๙

องค์ประกอบทางค่านิยมวิทยาลัย

ก. หมวดเกี่ยวกับหลักสูตร ประกอบด้วยข้อ ๔๔, ๔๕, ๘๐, ๘๑, ๘๗

ข. หมวดเกี่ยวกับระเบียบการวัดผลและประเมินผล ประกอบด้วยข้อ ๔๕, ๕๓

ค. หมวดเกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ ประกอบด้วยข้อ ๔๖, ๕๔

ง. หมวดเกี่ยวกับปัจจัยอื่น ๆ ทางวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวกสบายในการเรียน
 ประกอบด้วยข้อ ๔๗, ๔๘, ๘๒ - ๘๖

ข้อมูลในแบบสอบถามฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๒

สาเหตุทางค่านิยม

ก. สาเหตุทางค่านิยมการเรียนรู้ ประกอบด้วยข้อ ๑ - ๑๗

ข. สาเหตุทางค่านิยมปัญหาส่วนตัวทางอารมณ์และสังคม ประกอบด้วยข้อ ๑๘ - ๒๐

ค. สาเหตุทางค่านิยมการเงิน ประกอบด้วยข้อ ๒๑ - ๒๒

ง. สาเหตุทางค่านิยมสุขภาพ ประกอบด้วยข้อ ๒๓

จ. สาเหตุทางค่านิยมปัญหาที่อยู่อาศัย ประกอบด้วยข้อ ๒๔ - ๒๖

สาเหตุทางค่านิยมวิทยาลัย

ก. สาเหตุทางค่านิยมหลักสูตร ประกอบด้วยข้อ ๒๗ - ๒๙

ข. สาเหตุทางค่านิยมระเบียบการวัดผลและการประเมินผล ประกอบด้วยข้อ ๓๐-๓๓

ค. สาเหตุทางค่านิยมการสอนและการประเมินผลของผู้สอน ประกอบด้วยข้อ ๓๔-๓๖

ง. สาเหตุทางปัจจัยอื่น ๆ ทางวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวกสบายในการเรียน
 ประกอบด้วยข้อ ๓๗ - ๓๙

ขบวนการในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ ใช้เครื่อง ELECTRONIC COMPUTER. IBM ๑๑๓๐
และ IBM ๓๖๐/๔๐

ก. การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม มีขบวนการในการวิเคราะห์เป็น
ขั้น ๆ ดังนี้

- ๑) การออกแบบรหัส (DESIGN CODE SHEET)
- ๒) ถ่ายทอดข้อมูลจากแบบสอบถาม ซึ่งอยู่ในรูปของหน้าหลัก ๑, ๒, ๓, ๔, ๕
ลงไปในแบบฟอร์มรหัส (DATA CODING FORM)
- ๓) เจาะบัตรตามข้อมูลที่บันทึกไว้ในแบบฟอร์มรหัส ซึ่งใช้บัตร IBM
ขนาดมาตรฐาน ๒ บัตร ต่อประชากร ๑ คน บัตรเหล่านี้เรียกว่าบัตร " INPUT "
- ๔) นำบัตร " INPUT " ไปป้อนใน COMPUTER โดยมี " SOURCE
PROGRAME " สั่งให้เครื่องจักรคำนวณค่า สถิติออกมาตามที่ต้องการ โดยดำเนินการคำนวณ
เป็นขั้น ๆ ดังนี้

ขั้นที่ ๑ พิมพ์ " INPUT " เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่เจาะในบัตร
ขั้นที่ ๒ แยกบัตรของนิสิตที่เรียนสำเร็จออกจากกลุ่มนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ
ขั้นที่ ๓ คำนวณหาค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละกลุ่มปัญหา ของนิสิตแต่ละคน
และหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในแต่ละข้อ ในแบบสอบถามตอนที่ ๑ และตอนที่ ๒
ของนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จ และกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ

๑๒. ✕ ขั้นที่ ๔ หาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในแต่ละข้อกระทง ในแบบสอบ-
ถามตอนที่ ๑ และแบบสอบถามตอนที่ ๒ ระหว่างนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จ กับนิสิตกลุ่มที่เรียน
ไม่สำเร็จ โดยใช้สถิติ t - test และให้พิมพ์ เฉพาะค่า t ที่มีค่าตั้งแต่ ๑.๙๖ ขึ้นไป

๑๓. ✕ ขั้นที่ ๕ หาความถี่ ค่าเฉลี่ย และค่าแปรปรวน ของข้อ ๔๘ ในแบบสอบ-
ถามตอนที่ ๑ และข้อ ๑ ในแบบสอบถามตอนที่ ๒ ของนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จ กับกลุ่มที่เรียน
ไม่สำเร็จ

✓ * ขั้นที่ ๖ รวมบัตรของนิสิตที่เรียนสำเร็จ และ ไม่สำเร็จ เข้าด้วยกัน เพื่อหาคาสหสัมพันธ์ (INTERCORRELATION) ของตัวแปร ๑๔ ตัวแปร ด้านที่ไม่ใช่สมอง กับเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยสะสมเทอมที่ ๖

ขั้นที่ ๗ แยกบัตรในแบบสอบถามตอนที่ ๑ ออกเป็น ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร กลุ่มนิสิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน กลุ่มนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของนิสิตแต่ละวิทยาลัยในแต่ละหมวดคำถาม โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANALYSIS OF VARIANCE - ONE WAY DESIGN)

ข. การวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นองค์ประกอบคานสมอง อันได้แก่ คะแนนสอบเข้าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละเทอมซึ่งมี ๖ เทอม และคะแนนเฉลี่ยสะสมในเทอมที่ ๖ มีขบวนการในการวิเคราะห์เป็นขั้น ๆ ดังนี้

- ๑) การออกแบบรหัส
- ๒) ถ่ายทอดข้อมูล ซึ่งอยู่ในรูปของคะแนน คีบ และคะแนนเฉลี่ยลงในแบบฟอร์มรหัส
- ๓) เเจาะบัตรตามข้อมูลที่บันทึกไว้ในแบบฟอร์มรหัส โดยใช้บัตร IBM ขนาดมาตรฐาน ๑ บัตร ต่อประชากร ๑ คน
- ๔) ตรวจสอบบัตรเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่เจาะในบัตร
- ๕) แยกบัตรออกเป็น ๓ กลุ่ม กลุ่มที่ ๑ เป็นกลุ่มนิสิตที่สมัครสอบประเภท ป.กศ. ในการสอบเข้าวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร กลุ่มที่ ๒ เป็นกลุ่มนิสิตที่สมัครสอบประเภท ม.ศ. ๕ แผนกวิทยาศาสตร์ ในการสอบเข้าวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน และวิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน และกลุ่มที่ ๓ เป็นกลุ่มที่สมัครสอบประเภท ม.ศ. ๕ แผนกอักษรศาสตร์ ในการสอบเข้าวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน และวิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน
- ๖) นำบัตรเข้าเครื่อง ELECTRONIC COMPUTER เพื่อคำนวณหาคาสหสัมพันธ์ (INTERCORRELATION) คาสหสัมพันธ์พหุคูณ (MULTIPLE CORRELATION)

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิจัย

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐาน
Mode	แทน	ค่าฐานนิยม
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
S ²	แทน	ความแปรปรวน
N	แทน	จำนวนคน
r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
R	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
t	แทน	ค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย
p	แทน	ค่าระดับความเชื่อมั่น
df	แทน	DEGREE OF FREEDOM
SS	แทน	SUM SQUARE
MS	แทน	MEAN SQUARE
F	แทน	F - RATIO.
V ₁	แทน	ตัวแปรด้านความตั้งใจเรียน
V ₂	แทน	ตัวแปรด้านนิสัยในการเรียนและวิธีเรียน
V ₃	แทน	ตัวแปรด้านทัศนคติ และกำลังใจในการเรียน
V ₄	แทน	ตัวแปรด้านการเรียน
		ซึ่งประกอบด้วย V ₁ + V ₂ + V ₃
V ₅	แทน	ตัวแปรด้านอารมณ์ และสังคม
V ₆	แทน	ตัวแปรด้านการเงิน
V ₇	แทน	ตัวแปรด้านสุขภาพ
V ₈	แทน	ตัวแปรด้านที่อยู่อาศัย
V ₉	แทน	ตัวแปรด้านองค์ประกอบทางจิต ซึ่งประกอบด้วย V ₄ + V ₅ + V ₆ + V ₇ + V ₈

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิจัย (ต่อ)

V ₁₀	แทน	ตัวแปรความถี่หลักสูตร
V ₁₁	แทน	ตัวแปรค่านาระเบียบการประเมินผล
V ₁₂	แทน	ตัวแปรค่านการสอนของอาจารย์
V ₁₃	แทน	ตัวแปรค่านปัจจัยที่อำนวยความสะดวกสบายในการเรียน
V ₁₄	แทน	ตัวแปรค่านองค์ประกอบทางค่านวิทยาลัย ซึ่งประกอบด้วย $V_{10} + V_{11} + V_{12} + V_{13}$
1 GPA	แทน	คะแนนเฉลี่ย เทอมที่ ๑ (FIRST TERM GRADE POINT AVERAGE)
2 GPA	แทน	คะแนนเฉลี่ย เทอมที่ ๒ (SECOND TERM GRADE POINT AVERAGE)
3 GPA	แทน	คะแนนเฉลี่ย เทอมที่ ๓ (THERD TERM GRADE POINT AVERAGE)
4 GPA	แทน	คะแนนเฉลี่ย เทอมที่ ๔ (FOURTH TERM GRADE POINT AVERAGE)
5 GPA	แทน	คะแนนเฉลี่ย เทอมที่ ๕ (FIFTH TERM GRADE POINT AVERAGE)
6 GPA	แทน	คะแนนเฉลี่ย เทอมที่ ๖ (SIXTH TERM GRADE POINT AVERAGE)
CGPA	แทน	คะแนนเฉลี่ยสะสมเทอมที่ ๖ หรือ คะแนนเฉลี่ยสะสมปลายปีการศึกษาที่ ๒ (CUMULATIVE GRADE POINT AVERAGE)
คณิต	แทน	คะแนนสอบเขาคณิตศาสตร์
วิทย์	แทน	คะแนนสอบเขาวิทยาศาสตร์
ไทย	แทน	คะแนนสอบเขภาษาไทย
อังกฤษ	แทน	คะแนนสอบเขภาษาอังกฤษ
สังคม	แทน	คะแนนสอบเขสังคมศึกษา
รวม	แทน	คะแนนสอบเขารวม ซึ่งรวมคะแนน วิชา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และสังคมศึกษาเขาควยกัน
วส.	แทน	วิทยาลัยวิชาการศึกษา

สรุปประจำบท

วิธีดำเนินการ

๑ กลุ่มประชากรที่นำมาวิจัย เป็นนิสิตปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๐๘ ของวิทยาลัย
 วิชาการศึกษา ประสานมิตร ปทุมวัน และ บางแสน ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น ๒๕๕ คน แบ่งเป็น
 นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ ๔๖ คน และนิสิตที่เรียนสำเร็จ ๒๔๔ คน

๒ ข้อมูลที่นำมาศึกษาได้จาก แบบสอบถาม และจากกระเบียนของวิทยาลัย
 ทั้ง ๓ แห่ง รวมทั้ง จากสภาการศึกษา

๓ การสร้างแบบสอบถามและการรวบรวมข้อมูลนั้น ได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ดังนี้

ก. สร้างแบบสอบถามฉบับที่ ๑ เป็นแบบปลายเปิด ให้นิสิตได้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระในสาเหตุที่ทำให้ นิสิตเรียนไม่สำเร็จ โดยการสอบถามกับนิสิตทั้งหมดใน
 ภาคปลายปีการศึกษา ๒๕๐๘

ข. นำแบบสอบถามฉบับที่ ๑ มาวิเคราะห์เพื่อจัดหมวดหมู่ของข้อความต่างๆ
 ที่ได้จากการตอบของนิสิต เพื่อเป็นแนวทางในการสร้าง แบบสอบถาม ฉบับที่ ๒

ค. สร้างแบบสอบถามฉบับที่ ๒ โดยอาศัยผลการวิเคราะห์ จากแบบสอบถาม
 ฉบับที่ ๑ แบบสอบถามฉบับนี้ ประกอบด้วย ๒ ตอน คือ ตอนที่ ๑ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณ
 ค่า ๕ อันดับ เพื่อให้ นิสิตประมาณค่าตามความเป็นจริงที่ตนประสบอยู่ รวมทั้งตามความรู้สึก
 ของตน ตอนที่ ๒ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ๕ อันดับ และแบบปลายเปิด ซึ่งเป็นการ
 ถามเพื่อให้ นิสิตประมาณค่าของสาเหตุหรือข้อปัญหาต่าง ๆ ว่ามีส่วนต่อการทำให้ นิสิตเรียนไม่
 สำเร็จมากน้อยเพียงไร ทั้งนี้เพื่อจะได้ทราบสาเหตุแห่งการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต

ง. นำแบบสอบถามฉบับที่ ๒ ไปสอบถามกับกลุ่มประชากรทั้งหมดในตอน
 ปลายของเทอมที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๐๘

จ. จำแนกนิสิตออกเป็น ๓ กลุ่มคือ กลุ่มนิสิตที่เรียนสำเร็จ กลุ่มนิสิตที่เกือบ
 เรียนไม่สำเร็จ และกลุ่มนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ

ฉ. นำข้อมูลที่ได้นิสิตรวบรวมที่เรียนสำเร็จและกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จไป
 วิเคราะห์และเปรียบเทียบ โดยใช้เครื่อง ELECTRONIC COMPUTER ระบบ IBM ๑๑๓๐
 และ IBM ๓๖๐/๔๐

บทที่ ๔

ผลการศึกษาวิจัย

การวิเคราะห์ ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามฉบับที่ ๒ ของนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จ และกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ ทำให้สามารถตอบคำถามตามความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัยเป็นข้อ ๆ ตามลำดับได้ดังนี้

๑. ลักษณะของนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ

ลักษณะโดยทั่ว ๆ ไป

นิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จมีลักษณะโดยทั่ว ๆ ไป ดังปรากฏข้อมูลในตารางที่ ๒ ต่อไปนี้

ตารางที่ ๒ ลักษณะโดยทั่ว ๆ ไป ของนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จของแต่ละวิทยาลัย โดยแยกตามเพศ อายุ วุฒิการศึกษาก่อนเข้าเรียนในวิทยาลัย ที่พัก ภูมิฐานะ ค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่ได้รับ และวิชาเอก

		วศ.ประสานมิตร	วศ.ปทุมวัน	วศ.บางแสน	รวม
๑ เพศ :	ชาย	5 คน	11 คน	9 คน	25
	หญิง	1 คน	20 คน	- คน	21
	รวม	6 คน	31 คน	9 คน	46
๒ อายุ :	ค่าเฉลี่ย	22 ปี	22.5 ปี	22.6 ปี	
๓ วุฒิการศึกษา ก่อนเข้าเรียนที่ วิทยาลัย	ป.กศ	5 คน	1 คน	-	.6
	ม.ศ ๕ แผนกวิทยาศาสตร์	1* คน	14 คน	5 คน	20
	ม.ศ ๕ แผนกอักษรศาสตร์		16 คน	4 คน	20
	รวม	6 คน	31 คน	9 คน	46

* ปกติ วศ.ประสานมิตร รับเฉพาะผู้ที่สำเร็จ ป.กศ. แต่ในกรณีนี้เป็นนิสิตที่ได้รับทุนจากประเทศลาว

ตารางที่ ๒ (ต่อ)

	วศ.ประสานมิตร	วศ.ปทุมวัน	วศ.บางแสน	รวม
๔ พักอยู่กับ : บิคารมารดา หรือพี่ ญาติ หอพักวิทยาลัย หอพักเอกชน	4 คน - คน - คน 2 คน	10 คน 15 คน - คน 6 คน	- คน - คน 9 คน - คน	14 15 9 8
รวม	6 คน	31 คน	9 คน	46
๕ ภูมิลำเนา จังหวัดเดียวกับที่ตั้งวิทยาลัย * ต่างจังหวัด	2 คน 4 คน	6 คน 25 คน	- คน 9 คน	8 38
รวม	6 คน	31 คน	9 คน	46
๖ ค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่ได้รับในเดือน (หักค่าที่อยู่แล้ว) ค่าเฉลี่ย	405 บาท	335 บาท	270 บาท	
๗ วิชาเอก				
ภาษาอังกฤษ	- คน	2 คน	- คน	2
ภาษาไทย	- คน	5 คน	1 คน	6
คณิตศาสตร์	3 คน	2 คน	- คน	5
สังคมศึกษา	- คน	- คน	1 คน	1
เคมี	- คน	2 คน	1 คน	3
ฟิสิกส์	1 คน	2 คน	- คน	3
ชีววิทยา	2 คน	- คน	4 คน	6
ประวัติศาสตร์	- คน	14 คน	2 คน	16
ภูมิศาสตร์	- คน	4 คน	- คน	4
รวม	6 คน	31 คน	9 คน	46

* คือจังหวัดพระนครและธนบุรี สำหรับ วศ.ประสานมิตร และวศ.ปทุมวัน และ
จังหวัดชลบุรีสำหรับ วศ. บางแสน

จากตารางที่ ๒ แสดงว่า นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ เป็นชายมากกว่าหญิง แต่ เฉพาะใน วศ. ปทุมวัน นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จเป็นหญิงมากกว่าชาย

อายุเฉลี่ย ของนิสิตเหล่านี้อยู่ในช่วง ประมาณ ๒๒ ปี

นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จใน วศ. ประสานมิตรเกือบทั้งหมด สำเร็จการศึกษาจากชั้น ป.กศ. ส่วนนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จใน วศ. ปทุมวัน และ วศ. บางแสนนั้น สำเร็จการศึกษาจากชั้น ม.ศ. ๕ ในแผนกอักษรศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ มีจำนวนพอ ๆ กัน

นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ ใน วศ. ประสานมิตร ส่วนมากพักอยู่กับ บิดามารดาหรือพี่ ส่วนนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จใน วศ. ปทุมวัน ส่วนมากพักอยู่กับญาติ และนิสิต วศ. บางแสน ทั้งหมดพักอยู่ในหอพักของวิทยาลัย

นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จเหล่านี้ ส่วนมากมีภูมิลำเนาอยู่ในต่างจังหวัด

ค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่นิสิตเหล่านี้ได้รับ เมื่อหักค่าที่อยู่แล้ว เฉลี่ย เดือนละ ๔๐๕ บาท สำหรับนิสิต วศ. ประสานมิตร ๓๕๕ บาท สำหรับนิสิต วศ. ปทุมวัน และ ๒๗๐ บาท สำหรับนิสิต วศ. บางแสน

นิสิตเหล่านี้ส่วนมากเลือกเรียนวิชาเอก คณิตศาสตร์ สำหรับนิสิต วศ. ประสานมิตร ประวัติศาสตร์ สำหรับนิสิต วศ. ปทุมวัน และ ชีววิทยา สำหรับนิสิต วศ. บางแสน

อันดับที่ในการสอบเข้า

เมื่อพิจารณาอันดับที่จากคะแนนสอบเข้าของนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จทั้ง ๓ วิทยาลัย ปรากฏผลดังแสดงในตารางที่ ๒

ตารางที่ ๓ จำนวนนิสิตในตำแหน่งของคะแนนสอบเข้า

กลุ่มนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ	วศ. ประสานมิตร	วศ. ปทุมวัน	วศ. บางแสน
กลุ่ม นิสิต 25% บน		17.86%	11.11%
กลุ่ม นิสิต 50% กลาง	50%	57.14%	33.34%
กลุ่ม นิสิต 25% ล่าง	50%	25.00%	55.55%

จากตารางที่ ๓ แสดงว่า นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จนี้ ส่วนมากอยู่ใน ๕๐% กลางของคะแนนสอบเข้า รองลงมาอยู่ใน ๒๕% ล่าง ส่วนพวกที่อยู่ใน ๒๕% บน มีจำนวนน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนในสองกลุ่มข้างต้น

อันดับที่นิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จในวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน และวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน แจ้งความประสงค์เข้าเรียนในวิทยาลัยวิชาการศึกษาที่ตนกำลังศึกษา ปรากฏรายละเอียดในตารางที่ ๔

ตารางที่ ๔ อันดับที่ นิสิตสมัคร เข้าเรียนในวิทยาลัย เมื่อตอนสอบเข้า

	อันดับที่ ๑	อันดับที่ ๒	อันดับที่ ๓	อันดับที่ ๔	อันดับที่ ๕	อันดับที่ ๖
วศ. ปทุมวัน ชาย	5	5	1			
หญิง	6	5	5	1	1	
รวม	11	10	6	1	1	2
วศ. บางแสน ชาย	3	-	1	2	2	1
รวม	3	-	1	2	2	1

จากตารางที่ ๔ แสดงว่าจากการสอบรวมที่สภาการศึกษาจัดขึ้น นิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน และวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน ส่วนใหญ่เลือกสมัคร เข้าเรียนในวิทยาลัยวิชาการศึกษาที่ตนกำลัง เรียนอยู่ เป็นอันดับแรก นอกจากนั้นเลือกสมัคร เข้าเรียนในวิทยาลัยวิชาการศึกษาที่ตนกำลัง เรียนอยู่ เป็นอันดับรองลงไป

หมายเหตุ นิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาที่สมัคร สอบที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร โดยตรง ไม่มีอันดับที่ในการสอบคัดเลือก

๒. ความคิดเห็นของนิสิตต่อสาเหตุการเรียนไม่สำเร็จหลักสูตรปริญญาตรี

การจำแนกสาเหตุของการเรียนไม่สำเร็จ ได้กระทำโดยวิเคราะห์ ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๒ ซึ่งประมาณค่าโดยนิติตทั้งสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนสำเร็จและกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ ต่อสาเหตุของการเรียนไม่สำเร็จ ทั้งนี้ เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้างบนนี้ คือ.-

๑. นิสิตที่เรียนสำเร็จกับนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ มีความคิดเห็นต่อสาเหตุของการเรียนไม่สำเร็จ ไม่แตกต่างกัน

๒. สาเหตุทางค่านิยม นิสิต และสาเหตุทางค่านิยมวิทยาลัยมีส่วนในการทำให้ นิสิตเรียนไม่สำเร็จเท่ากัน

โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประมาณค่า มีชื่อว่า ARPA^๑ และ ที่ใช้สำหรับหาค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยทั้งสองกลุ่ม (t-test) มีชื่อว่า NCT T^๒ ค่า t จะพิมพ์ออกมาในกรณีที่มีค่า ตั้งแต่ ๑.๙๖ ขึ้นไป

ผลวิเคราะห์ได้แสดงไว้แล้วในตารางที่ ๕

^๑ Gaffney, Louis,
IBM 1130, and 360/40

Selected Computer Programs For

^๒ Ibid.

ตารางที่ ๕ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการประมาณค่าของนิสิต
ต่อสาเหตุของการเรียนไม่สำเร็จ

สาเหตุ	ประมาณโดยนิสิต กลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ		ประมาณโดยนิสิต กลุ่มที่เรียนสำเร็จ	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
๑ <u>สาเหตุทางค่านิวิต</u>				
๑) <u>สติปัญญาไม่ดี</u>	3.44	0.99	3.35	1.10
ก <u>สาเหตุทางค่านการเรียน</u>				
ก) <u>ความเอาใจใส่ในค่านการเรียน</u>				
๒) <u>เกียจคร้านไม่เอาใจใส่ในการเรียน</u>	2.89	0.74	2.93	0.93
๓) <u>ขาดความพยายามและความตั้งใจจริง</u>	2.89	0.75	2.83	0.85
๔) <u>ประมาทในการเรียนในระยะแรก ๆ จึง</u> <u>ทำให้ยากที่จะแก้ไขเกรดให้ดีขึ้นในระยะ</u> <u>หลัง ๆ ได้</u>	2.84	1.01	2.80	1.00
๕) <u>เที่ยวเตร่สมาคมมากเกินไป</u>	3.08	0.77	2.72	0.91
๖) <u>รวมกิจกรรมนอกหลักสูตรมากเกินไป</u>	3.05	1.08	2.71	0.97
ข) <u>นิสัยในการเรียนและวิธีเรียน</u>				
๗) <u>ขาดนิสัยในการเรียนที่ดี แบ่งเวลาเรียน</u> <u>ไม่เป็น ไม่ทำงานสม่ำเสมอ</u>	2.70	0.85	2.42	0.81
๘) <u>ไม่รู้จักวิธีดูหนังสือ จับใจความหรือจำไม่</u> <u>ค่อยได้</u>	2.86	1.20	2.46	0.84
๙) <u>ไม่รู้จักวิธีจดคำบรรยาย และวิธีค้นคว้า</u>	2.81	0.89	2.62	0.87
ค) <u>ทัศนคติและกำลังใจในการเรียน</u>				
๑๐) <u>นิสิตมีทัศนคติไม่ดีต่อผู้สอนและวิชาบางวิชา</u>	2.76	0.98	2.74	0.95
๑๑) <u>นิสิตมีทัศนคติไม่ดีต่ออาชีพครูและสถาบัน</u> <u>ของตน จึงทำให้ไม่ตั้งใจเรียนอย่างจริงจัง</u>	3.00	1.13	2.94	1.12

ตารางที่ ๕ (ต่อ)

สาเหตุ	ประมาณโดยนิตินิติ กลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ		ประมาณโดยนิตินิติ กลุ่มที่เรียนสำเร็จ	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
๑๒) ท้อแท้ใจเมื่อไม่สามารถทำอะไร อย่างที่คุณคาดหวังไว้	2.16	0.93	2.34	0.87
๑๓) หมกกำลังใจเพราะอาจารย์ไม่เห็นใจ และเข้าใจนิตินิติ	2.53	1.0	2.88	1.01
ข. สาเหตุทางคานปัญหาคส่วนตัวทางอารมณ์และสังคม				
๑๔) ปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้	2.86	0.79	3.76	0.78
๑๕) ปรับตัวเข้ากับอาจารย์ไม่ได้	3.50	0.94	3.60	0.87
๑๖) มีเรื่องไม่สบายใจเกี่ยวกับทางบ้าน	3.43	1.04	3.33	0.86
๑๗) มีเรื่องเกี่ยวกับของทางบ้านความรักหรือ เพื่อนต่างเพศ	3.86	0.90	3.54	0.82
๑๘) มีความกังวลใจในเรื่องต่าง ๆ อยู่เสมอ	3.11	0.88	3.02	0.84
๑๙) ขาดความอบอุ่นและความมั่นคงปลอดภัย ทางจิตใจ	3.27	0.99	3.08	0.84
๒๐) ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง	3.19	0.84	2.86	0.79
ค. สาเหตุทางคานการเงิน				
๒๑) มีปัญหาในคานการเงินอยู่เสมอ	3.62	0.86	3.27	0.90
๒๒) ทำงานหารรายได้มากจนเกินไปจนไม่ สามารถเรียนหนังสือได้เต็มที่	3.87	1.09	3.83	1.00
ง. สาเหตุทางคานสุขภาพ				
๒๓) สุขภาพไม่ดีทำให้เรียนหนังสือได้เต็มที่	3.33	1.15	3.70	0.84

ตารางที่ ๕ (ต่อ)

สาเหตุ	ประมาณโดยนิสิต กลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ		ประมาณโดยนิสิต กลุ่มที่เรียนสำเร็จ	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
จ. สาเหตุทางงานที่อยู่อาศัย				
๒๔) ไม่ได้รับความสะดวกจากที่พักเท่าที่ควร	3.38	1.01	3.49	0.96
๒๕) สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยไม่เหมาะสม แก่การคู้หนังสือ	2.97	0.94	3.17	1.03
๒๖) สถานที่พักอยู่ไกลจากวิทยาลัยมาก เกินไป	3.46	0.98	3.55	1.07
๒. สาเหตุทางงานวิทยาลัย				
ก. สาเหตุทางงานหลักสูตร				
๒๗) ในเทอมหนึ่ง ๆ จัดวิชาให้เรียนมาก เกินไป	2.92	0.77	3.15	0.88
๒๘) หลักสูตรเพ่งเล็งเนื้อหาวิชามากเกินไป ไม่สมตามจุดมุ่งหมายของวิชาทั่วไป	2.69	0.87	3.06	0.97
๒๙) ความถนัดและพื้นความรู้ในวิชาภาค บังคับบางวิชาของนิสิตที่ไม่เพียงพอ	2.47	0.77	2.49	0.88
ข. สาเหตุทางงานระเบียบการประเมินผล				
๓๐) การคิดคะแนนแบบ T - score	2.01	0.88	2.38	0.92
๓๑) ความไม่ยุติธรรมในการตัดเกรด รวมกันในเรียนบางวิชาระหว่าง กลุ่มที่มีพื้นความรู้แตกต่างกันมากมาย ในวิชานั้น ๆ	2.19	1.12	2.37	0.97
๓๒) ความไม่ยุติธรรม ในการไม่คิดค่า ของเกรด +, -	2.70	1.31	2.29	1.14

ตารางที่ ๕ : (ต่อ)

	ประมาณโดยนิต กลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ		ประมาณโดยนิต กลุ่มที่เรียนสำเร็จ	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
๓๓) วิชาบังคับแต่ละวิชาหน่วยกิตไม่เท่ากันทำให้เกิดการเสียเปรียบกันขึ้นสำหรับคนที่ถนัดต่างกัน	2.31	1.28	2.30	1.0
ค. สาเหตุทางด้านการสอนและการประเมินผลของผู้สอน				
๓๔) ผู้สอนตั้งมาตรฐานในการให้เกรดสูงเกินไป	2.28	1.03	2.40	0.87
๓๕) ผู้สอนใช้อารมณ์ส่วนตัวในการตัดเกรด	2.94	1.04	3.36	0.98
๓๖) สาเหตุทางด้านการสอนของอาจารย์เช่น สอนเร็วเกินไป สอนไม่เข้าใจ	2.78	0.99	2.75	0.92
ง. สาเหตุทางปัจจัยอื่น ๆ ทางวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวกสบายในการเรียน				
๓๗) หนังสือในห้องสมุดมีไม่พอให้คนควา	2.64	1.10	3.15	1.08
๓๘) บรรยากาศในห้องเรียนไม่ดี เช่น ร้อนอบอ้าว สถานที่คับแคบ	2.91	1.09	3.11	1.06
๓๙) นิสิตขาดความเข้าใจในการเรียนแบบหน่วยกิต	3.15	1.05	3.30	1.00

การตีความหมายค่าเฉลี่ยที่ได้จาก ตารางที่ ๕

- ค่าเฉลี่ย ๑.๐๐ หมายความว่าขอคำถามนั้นๆ มีส่วนในการทำให้นิสัยเรียนไม่สำเร็จ มากที่สุด
 ค่าเฉลี่ย ๒.๐๐ หมายความว่าขอคำถามนั้นๆ มีส่วนในการทำให้นิสัยเรียนไม่สำเร็จ มาก
 ค่าเฉลี่ย ๓.๐๐ หมายความว่าขอคำถามนั้นๆ มีส่วนในการทำให้นิสัยเรียนไม่สำเร็จ ปานกลาง
 ค่าเฉลี่ย ๔.๐๐ หมายความว่าขอคำถามนั้นๆ มีส่วนในการทำให้นิสัยเรียนไม่สำเร็จ น้อย
 ค่าเฉลี่ย ๕.๐๐ หมายความว่าขอคำถามนั้นๆ มีส่วนในการทำให้นิสัยเรียนไม่สำเร็จ น้อยที่สุด

จากตารางที่ ๕ แสดงว่าทุก ๆ ข้อคำถามเป็นสาเหตุที่มีส่วนในการทำให้นิสัยเรียนไม่สำเร็จ อัตราของการมีส่วนต่อการเรียนไม่สำเร็จของสาเหตุเหล่านี้ มีตั้งแต่น้อยไปจนถึงมาก

★ จากบททดสอบสมมติฐานข้อที่ ๑ โดยใช้สถิติ t -test ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่ได้จากกลุ่มประจวบความของนิสัยทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า คอมพิวเตอร์ไม่ได้พิมพ์ค่า t ออกมา จึงแสดงว่าไม่มีข้อคำถามใดมีค่า t ถึง ๑.๙๖

นั่นคือ ผู้วิจัยไม่สามารถปฏิเสธสมมติฐานที่ระดับนัยสำคัญ ๐.๐๕ ได้ หมายความว่าความคิดเห็นของนิสัยทั้งสองกลุ่ม (คือกลุ่มที่นิสัยที่เรียนสำเร็จ กับกลุ่มที่นิสัยที่เรียนไม่สำเร็จ) ต่อสาเหตุของการเรียนไม่สำเร็จนั้น แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น ๐.๐๕ หรือแสดงว่านิสัยทั้งสองกลุ่ม มีความคิดเห็นคล้ายคลึงกันเกี่ยวกับสาเหตุการเรียนไม่สำเร็จนั้นๆ

ค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มสาเหตุ ซึ่งเฉลี่ยจากข้อคำถามในแต่ละกลุ่ม ได้แสดงไว้แล้วในตารางที่ ๖ โดยเรียงตามลำดับ ความสำคัญมากน้อยของกลุ่มสาเหตุนั้น ๆ ที่มีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสัย

ตารางที่ ๖ อันดับความสำคัญของกลุ่มสาเหตุที่มีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต
เรียงตามอันดับความสำคัญจากมากไปหาน้อย (จากการประมาณค่า-
ของนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ)

กลุ่มสาเหตุ	ค่าเฉลี่ยรวม
สาเหตุทางด้านการเปรียบเทียบการวัดผลและประเมินผลของวิทยาลัย	2.35
สาเหตุทางการสอนและการประเมินผลของผู้สอน	2.67
สาเหตุทางด้านการหลักสูตร	2.69
สาเหตุทางด้านการวัดผล	2.80
สาเหตุทางด้านการปัจจัยอื่น ๆ ทางวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวกสบายในการเรียน	2.90
สาเหตุทางด้านการที่อยู่อาศัย	3.27
สาเหตุทางด้านการปัญหาส่วนตัวทางอารมณ์ และสังคม	3.32
สาเหตุทางด้านการสุขภาพ	3.33
สาเหตุทางด้านการสติปัญญาไม่เต็ม	3.44
สาเหตุทางด้านการการเงิน	3.80

การตีความหมายค่าเฉลี่ยรวมในตารางที่ ๖

ค่าเฉลี่ยรวม ๑.๐๐	หมายความว่ากลุ่มสาเหตุนั้นมีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม ๒.๐๐	หมายความว่ากลุ่มสาเหตุนั้นมีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม ๓.๐๐	หมายความว่ากลุ่มสาเหตุนั้นมีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม ๔.๐๐	หมายความว่ากลุ่มสาเหตุนั้นมีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต	น้อย
ค่าเฉลี่ยรวม ๕.๐๐	หมายความว่ากลุ่มสาเหตุนั้นมีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต	น้อยที่สุด

จากตารางที่ ๖ แสดงว่า สาเหตุทางค่านระเบียบการรักษผลและประเมินผลของวิทยาลัย มีส่วนที่ทำให้หนีตเรียนไม่สำเร็จค่อนข้างมาก และเมื่อเปรียบเทียบแล้ว ก็มีส่วนมากที่สุดต่อการเรียนไม่สำเร็จของหนีต สาเหตุทางค่านปัญหาการเงินมีส่วนในการทำให้หนีตเรียนไม่สำเร็จ ค่อนข้างน้อย และเมื่อเปรียบเทียบแล้วก็มีส่วนน้อยที่สุดต่อการเรียนไม่สำเร็จของหนีต

โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว สาเหตุที่เกี่ยวข้องของทางวิทยาลัย มีความสำคัญต่อการเรียนไม่สำเร็จของหนีตมากกว่าสาเหตุทางค่านตัวหนีต แต่เพื่อความเชื่อมั่นและเพื่อการพิสูจน์สมมติฐานข้อที่ ๒ จึงได้วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรวมของสาเหตุทางค่านวิทยาลัย และสาเหตุทางค่านตัวหนีต โดยใช้สถิติ t-test ดังแสดงไว้แล้วในตารางที่ ๗

ตารางที่ ๗ การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของสาเหตุทางค่านตัวหนีต และสาเหตุทางค่านวิทยาลัยที่มีส่วนต่อการเรียนไม่สำเร็จของหนีต (จากการประมาณค่าของหนีตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ)

	N*	$\bar{X}$	S	S	$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	$S_{\bar{x} - \bar{x}}$	t-test
สาเหตุทางค่านตัวหนีต	26	3.15	.41	.17	.5226	.1183	4.4175***
สาเหตุทางค่านวิทยาลัย	13	2.63	.31	.10			

* จำนวน ข้อคำถามในกลุ่มสาเหตุนั้น ๆ

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตารางที่ ๗ แสดงว่า สมมติฐานข้อที่ ๒ สามารถปฏิเสธได้ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๑ หมายความว่า สาเหตุทางค่านตัวหนีต และสาเหตุทางค่านวิทยาลัย มีส่วนในการทำให้หนีตเรียนไม่สำเร็จ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น ๙๙ % และแสดงว่า สาเหตุทางค่านสถาบันมีส่วนทำให้หนีตเรียนไม่สำเร็จมากกว่าสาเหตุทางค่านตัวหนีต อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

๓. ความแตกต่างระหว่างนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จกับกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ

การศึกษารัณณะความแตกต่างระหว่างนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จและกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จนี้ กระทำโดยการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๑ ซึ่งเป็นความประมาณค่าตัวเองโดยนิสิตทั้งสองกลุ่ม คือนิสิตที่เรียนสำเร็จกับกลุ่มนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จในข้อความต่าง ๆ ทั้งนี้ เพื่อทดสอบสมมุติฐานว่า

✕ "นิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จประมาณค่า ในแต่ละข้อความไม่แตกต่างกับกลุ่มนิสิตที่เรียนสำเร็จ"

โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์ เพื่อหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประมาณค่า มีชื่อว่า ARPA^๓ และที่ใช้หาค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยทั้งสองกลุ่ม (t-test) มีชื่อว่า NCT.T^๔ ค่า t จะพิมพ์ออกมาในกรณีที่ค่าตั้งแต่ ๑.๙๖ ขึ้นไป

ผลการวิเคราะห์ โค้ดแสดงไว้แล้วในตารางที่ ๔

ตารางที่ ๔ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า t ของน้ำหนักการประมาณค่าตัวเองในแต่ละข้อของนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จกับนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ

ข้อความ	นิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ		นิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จ	
	$\bar{x}$	s	$\bar{x}$	s
องค์ประกอบทางค่านัตินิสิต				
ก. <u>การเรียน</u>				
ก) <u>ความเอาใจใส่ในด้านการเรียน</u>				

^๓Ibid.

^๔Ibid.

ตารางที่ ๔ (ต่อ)

ข้อความ	ประมาณโดยนิต		ประมาณโดยนิต	
	กลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ		กลุ่มที่เรียนสำเร็จ	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
๑) เวลาที่ใช้ในการทบทวนหนังสือคัดลอกเรียน	2.33	1.01	2.25	1.04
๒) การทบทวนตำราโดยปกติ	2.67	1.08	3.63	0.99
๓) การทบทวนตำรากอนสอบ	2.74	1.07	2.99	1.05
๔) ชั่วโมงที่ขาดเรียนในเทอมหนึ่ง ๆ	3.69	0.95	4.01	0.83
๕) หนังสือที่อ่านนอกเวลา				
(ก) เป็นการทบทวนบทเรียนที่อาจารย์สอน	3.06	0.75	2.96	0.87
(ข) เป็นหนังสือที่ประกอบการเรียนในแต่ละวิชา	2.91	0.56	2.96	0.78
(ค) เป็นหนังสือหรือนิตยสารอื่น ๆ ทางด้านวิชาการซึ่งไม่เกี่ยวกับบทเรียน	3.42	0.80	3.24	0.99
๕) เวลาที่ใช้ในการดูภาพยนตร์หรือโทรทัศน์	2.82	0.83	3.01	0.92
๕) วิชาที่ขาดเรียน				
(ก) เป็นวิชาที่ไม่ชอบ	3.61	1.13	4.03	1.01
(ข) เป็นวิชาที่ไม่ชอบอาจารย์ที่สอน	3.97	1.03	4.13	1.08
(ค) เป็นวิชาที่คิดว่าไม่เข้าเรียนก็สอบได้	4.18	1.09	4.44	0.87
(ง) เป็นวิชาที่มีหน่วยกิตน้อย	4.06	1.13	4.45	0.89
๑๐) การทำงานหรือการบ้านตามที่อาจารย์กำหนด	3.95	0.83	4.02	0.99
๑๑) การใช้เวลาเที่ยวเตร่หาความสนุกสนาน	3.21	0.95	3.06	0.83

ตารางที่ ๔ (ต่อ)

	ประมาณโดยนิติต กลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ		ประมาณโดยนิติต กลุ่มที่เรียนสำเร็จ	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
ข) <u>นิสัยในการเรียนและวิธีเรียน</u>				
๑) การส่งงานทันเวลา	4.13	1.00	4.48	0.82
๒) การทำงานหรือดำรงชีวิตประจำวันตาม ตารางที่กำหนดไว้	2.67	1.15	2.67	1.22
๓) ในการทำการบ้านหรือรายงาน				
(ก) วางแผน และลงมือทำทันที	3.00	1.06	2.95	1.16
(ข) ต้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น	3.48	0.97	3.71	0.92
๔) ความตั้งใจขณะดูหนังสือหรือทำงาน				
(ก) มุ่งมั่นทำงานรวดเร็วจนกว่างาน จะเสร็จ	3.12	1.09	2.62	1.27
(ข) คอยทำคอยไปอย่างสม่ำเสมอ	3.24	1.02	3.56	0.96
(ค) ทำอย่างจริงจัง	3.44	1.08	3.75	1.0
✓๕) ในการเตรียมตัวก่อนสอบ				
(ก) มีเวลาดูหนังสือเต็มที่ทุกครั้ง	2.81	0.95	3.04	1.00
(ข) ไม่เคยมีเวลาดูหนังสือเต็มที่เพราะ มีงานอย่างอื่นจำเป็นต้องทำ	2.94	1.04	3.08	1.19
✓๖) จิตใจขณะสอบ				
(ก) จิตใจสบายปราศจากความวิตกกังวล	3.21	1.09	3.28	1.17
(ข) คอยวิตกกังวลเกี่ยวกับเรื่องสอบ	2.63	1.17	2.86	1.16
✓๗) การปฏิบัติตัวในคืนสุดท้ายก่อนสอบ				
(ก) นอนหลับสบายตั้งแต่หัวค่ำ	2.63	1.36	2.92	1.36

ก ตารางที่ ๔ (ต่อ)

ข้อความ	ประมาณโดยนิต กลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ		ประมาณโดยนิต กลุ่มที่เรียนสำเร็จ	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
(ข) ดูหนังสือจนดึก	2.67	1.14	3.05	1.17
(ค) กังวลใจนอนไม่หลับ	3.30	1.15	3.87	1.13
(ง) พุดคุยกับเพื่อนหรือดูโทรทัศน์	3.63	0.98	3.98	1.04
๘) การปฏิบัติตัวเมื่อดูวิชาใดวิชาหนึ่งจบลง				
(ก) พักผ่อนสักครู่ แล้วจึงดูวิชาอื่นต่อไป	3.43	0.95	4.10	0.87
(ข) อ่านวิชาอื่นต่อไปทันที	3.22	0.94	3.84	0.92
(ค) นอนพักสมองหรือไปเที่ยว	3.06	1.0	2.97	1.10
๙) นิสัยในการทำงานหรือการอ่านหนังสือ				
(ก) กระทำเมื่อถึงเวลาที่กำหนดในตารางทำงาน	2.59	1.01	2.55	1.19
(ข) กระทำเมื่อรู้สึกอยากจะทำ	2.63	0.91	2.41	0.96
(ค) กระทำเมื่อมีความจำเป็นบังคับ	2.47	1.05	2.63	1.08
๑๐) วิธีอ่านตำรา				
(ก) อ่านตลอดเลย ๆ	3.45	0.93	3.43	1.17
(ข) อ่านแล้วขีดเส้นใต้ไว้	3.88	0.77	3.89	0.96
(ค) อ่านแล้วสรุปจบมันทีก็ไว้	3.46	1.10	3.47	1.17
(ง) ทบทวนความจำอีกครั้งเมื่ออ่านจบ	3.13	0.87	3.72	1.09
๑๑) เคยตั้งปัญหาถามตัวเองในเนื้อหาที่กำลังอ่าน	3.35	0.98	3.42	1.01
๑๒) เคยฝึกตัวเองเพื่อให้อ่านหนังสือได้เร็วขึ้น	3.29	1.11	3.11	1.16

ตารางที่ ๘ (ต่อ)

ข้อความ	ประมาณโดยนิตย กลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ		ประมาณโดยนิตย กลุ่มที่เรียนสำเร็จ	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
✓ ๑๓) สมาชิกในการดูหนังสือ				
(ก) พูดคุยกับเพื่อนในขณะที่ดูหนังสือ	3.29	0.90	3.39	1.05
(ข) พังวิทย์หรือดูโทรทัศน์	3.58	0.87	3.50	1.09
(ค) ใจฟุ้งซ่าน คิดถึงเรื่องอื่น ๆ	3.26	0.89	3.43	0.91
(ง) จิตใจจดจ่ออยู่กับหนังสือตรงหน้า เต็มที่	3.43	0.85	3.39	0.89
(จ) ง่วงนอน	2.73	1.07	2.91	0.99
๑๔) มีหลักในการดูหนังสือโดยพยายามจับ หลักสำคัญในการใช้เทคนิคในการจำ	3.79	0.87	3.89	0.81
✓ ๑๕) เวลาอ่านหนังสือมักจำไม่ค่อยได้	2.51	0.79	2.88	0.79
๑๖) ชอบเข้าไปอ่านตำราในห้องสมุด	3.41	0.90	3.28	1.04
๑๗) ชอบอ่านหนังสือบนเตียง	2.97	1.08	2.99	1.23
๑๘) ชอบอ่านหนังสือเป็นกิจลักษณะ	3.34	0.97	3.34	0.97
✓ ๑๙) เมื่ออาจารย์สอนจบแล้วถามสิ่งที่ไม่ เข้าใจ	2.61	0.64	2.79	1.02
✓ ๒๐) เมื่อไม่เข้าใจวิชาใดวิชาหนึ่ง จะต้องชวนชาย ทำความเข้าใจ	3.38	0.72	3.54	0.90
✓ ๒๑) วิธีจดคำบรรยายจากอาจารย์				
(ก) จดทุกคำพูดของอาจารย์	3.29	1.10	3.18	1.11
(ข) จดตามที่เห็นสำคัญ	3.59	0.85	3.99	0.88
(ค) มีวิธีการที่ช่วยให้การจดเร็วขึ้น	3.21	1.04	3.31	1.19
(ง) จดไม่ทันเลยไม่จด	3.53	1.14	3.90	0.98
(จ) ขอลอกจากเพื่อนภายหลัง	2.76	0.96	3.23	1.05

ตารางที่ ๔ (ต่อ)

ข้อความถาม	ประมาณโดยนิต กลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ		ประมาณโดยนิต กลุ่มที่เรียนสำเร็จ	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
✓ ๒๒) ความตั้งใจขณะเรียนในห้อง				
(ก) ติดตามเนื้อเรื่องที่อาจารย์กำลังสอนตลอดเวลา	3.64	0.80	3.90	.74
(ข) มักคิดถึงเรื่องอื่น ๆ รวมทั้งฝันกลางวัน	3.53	0.93	3.65	.89
(ค) มักพูดคุยกับเพื่อน	3.39	0.56	3.50	.76
(ง) ง่วงนอนเสมอ	3.26	0.95	3.36	.88
✓ ๒๓) การรวมกิจกรรมนอกหลักสูตรของวิทยาลัย	2.97	0.91	2.98	.87
๒๔) การเรียนที่วิทยาลัยนี้ทำให้รู้สึกวิเศษกว่า	3.26	0.88	3.42	.89
๒๕) การให้ความไม่สนใจในวิชาที่ไม่ถนัด	2.82	0.68	2.90	.93
ค) <u>ทัศนคติและกำลังใจในการเรียน</u>				
✓ ๑) เบื่อการเรียน	3.11	0.69	3.10	.67
✓ ๒) สาเหตุที่ทำให้เบื่อการเรียน				
(ก) ไม่เข้าใจบทเรียน	2.97	0.71	2.72	.89
(ข) ไม่ชอบอาจารย์ผู้สอน	3.44	1.11	3.21	1.12
(ค) ไม่ชอบวิธีสอนของอาจารย์	2.83	1.03	2.66	1.0
(ง) บรรยากาศในห้องเรียนไม่ดี	3.35	0.95	2.92	1.0
✓ ๓) รู้สึกไม่ชอบอาชีพครู	3.15	1.18	3.52	1.22
๔) รู้สึกไม่ภาคภูมิใจในสถาบันที่กำลังเรียน	3.94	1.19	3.65	1.38

ตารางที่ ๔ (ต่อ)

ข้อความ	ประมาณโดยนิตินัย นักเรียนไม่สำเร็จ		ประมาณโดยนิตินัย กลุ่มนักเรียนสำเร็จ		t
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	
ข. ปัญหาส่วนตัวทางอารมณ์และสังคม					
✓ ๑) ชอบทำงานหรือไปไหน ๆ เดี่ยว	2.97	1.37	3.22	1.14	
✓ ๒) เคยมีความคิดเห็นไม่ลงรอยกับเพื่อน	3.33	0.77	3.34	0.78	
✓ ๓) เคยมีเรื่องบาดหมางกับอาจารย์	4.41	0.88	4.69	0.66	
๔) การใช้เวลารว่างในการเที่ยวเตร่ พูดคุยกับเพื่อนต่างเพศ	4.29	0.96	3.98	1.12	
✓ ๕) มีเพื่อนประเภทชอบศึกษาหาความรู้	2.79	0.84	3.17	0.89	
✓ ๖) มีเพื่อนที่ชอบรักชวนไปเที่ยวเตร่	3.42	0.98	3.45	1.01	
✓ ๗) มีความกังวลใจในเรื่องเกรด	1.95	1.17	2.66	1.26	2.02*
๘) มีความกังวลใจกลัวไม่ได้เรียนต่อ	1.90	1.23	3.04	1.43	3.16**
๙) มีความกังวลใจเกี่ยวกับอนาคตและ บุคลิกภาพ	4.00	0.86	3.59	1.06	
✓ ๑๐) มีความกังวลใจเกี่ยวกับปัญหาทางบ้าน	3.36	1.35	3.47	1.25	
๑๑) การใช้ความคิดในเรื่องเพื่อนต่างเพศ	4.21	1.00	4.02	1.01	
๑๒) มีความกลัวใจเกี่ยวกับปัญหาความรัก	4.43	0.77	4.29	0.93	
๑๓) มีความรู้สึกท้ออาลัยในชีวิต	3.85	1.33	4.23	1.01	
๑๔) ผู้ปกครองสนับสนุนในการเรียน	4.33	0.90	4.32	1.05	
✓ ๑๕) มักมีความกังวลใจอื่น ๆ จนทำให้ เรียนหนังสือไม่รู้เรื่อง	3.33	1.34	3.63	1.18	
๑๖) มีความรู้สึกขาดความอบอุ่น	3.62	1.37	3.81	1.16	

*มีนัยสำคัญระดับ ๐.๐๕

**มีนัยสำคัญระดับ ๐.๐๑

ตารางที่ ๔ (ต่อ)

ข้อคำถาม	ประมาณโดยนิติต		ประมาณโดยนิติต	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
ค. การเงิน				
✓๑) ต้องทำงานเลี้ยงตัวเอง	4.62	1.07	4.62	1.14
✓๒) ต้องขอยืมเงินผู้อื่น เพื่อใช้จ่ายในการศึกษา	4.39	0.82	4.42	0.97
✓๓) / ตอนปลายเดือนเงินมักขาดมือ	3.23	1.31	3.60	1.31
✓๔) ต้องการหารายได้เลี้ยงตัวเอง	3.46	1.48	3.36	1.53
✓๕) ครอบครัวมีปัญหาทางเศรษฐกิจ	3.38	1.44	3.48	1.19
ง. สุขภาพ				
✓๑) / เคยป่วยถึงกับขาดเรียน	3.76	1.10	4.23	0.99
๒) ก่อนมาวิทยาลัยได้รับประทานอาหารเช้ามานานแล้ว	3.64	1.25	4.08	1.23
✓๓) / ปวดศีรษะ ขณะอ่านหนังสือ	3.33	1.55	3.25	1.04
✓๔) / ความสมบูรณ์ของสุขภาพ	3.21	0.84	3.40	0.93
๕) การรับประทานอาหารเช้าที่มีประโยชน์	3.31	0.83	3.25	0.72
จ. ที่อยู่อาศัย				
๑) การใช้เวลาในการเดินทางมาวิทยาลัย	3.00	1.43	3.55	1.47
๒) ไม่เคยมาเรียนสายเพราะคมนาคมสะดวก	3.97	0.93	4.36	0.83
✓๓) ที่พักมีสิ่งแวดล้อมที่น่าอยู่	3.18	1.07	3.45	1.12
๔) สถานที่ที่ทำงานประจำมีสภาพเป็นระเบียบ	3.18	0.87	3.36	0.91
๕) สภาพของห้องทำงานก่อให้เกิดสมาธิในการ	2.85	1.06	3.22	1.06
ดูหนังสือ				
✓๖) ความเคื่อนร้อนในเรื่องที่พักอาศัย	3.58	1.20	3.75	1.28
๗) ที่พักมีสิ่งรบกวนต่อการสมาธิในการดูหนังสือ	3.49	1.35	3.13	1.34

ตารางที่ ๔ (ต่อ)

ข้อความ	ประมาณโดยนิต กลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ		ประมาณโดยนิต กลุ่มที่เรียนสำเร็จ	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
<u>องค์ประกอบทางค่านิยมวิทยาลัย</u>				
ก. <u>หลักสูตร</u>				
๑) คิดว่าหลักสูตรที่วิทยาลัยจัดให้ดีเพียงไร	3.00	0.95	3.22	1.04
๒) คิดว่าจำนวนวิชาที่จัดให้เรียนแต่ละเทอม มากเพียงไร	2.67	0.81	2.67	0.73
๓) คิดว่าประสบการณ์ที่ได้รับ ๒ ปี เพียงพอ หรือไม่เพียงไรต่อการออกไปเผชิญชีวิตใน สังคมภายนอก	2.59	1.12	2.73	1.08
๔) คิดว่าได้รับประสบการณ์ที่จะพัฒนาทางค่าน อารมณ์และสังคมเพียงไร	3.21	0.91	3.44	0.95
๕) ทัศนคติของครูสอนเขาเรียนที่วิทยาลัยนี้ดี- เพียงไร	3.32	0.58	3.08	0.57
ข. <u>ระเบียบการวัดผลและประเมินผล</u>				
๑) คิดว่าระบบการวัดคะแนนของวิทยาลัยดี- เพียงไร	2.45	1.46	2.79	1.25
๒) คิดว่าเกรดเฉลี่ยสะสม ๒.๒ ที่วางไว้ สำหรับการคัดเลือกเรียนต่อในปีที่ ๓ เหมาะสมเพียงไร	2.23	0.90	2.56	0.81
ค. <u>การสอนของอาจารย์</u>				
๑) การสอนของอาจารย์ในวิทยาลัยเฉลี่ยแล้ว ดีเพียงไร	3.54	0.85	3.62	0.68

ตารางที่ ๔ (ต่อ)

ข้อความ	ประมาณโดยนิต		ประมาณโดยนิต	
	กลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ		กลุ่มที่เรียนสำเร็จ	
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
✓ ๒) คิดว่างานที่อาจารย์กำหนดให้ทำแต่ละ- เทอมมีปริมาณเหมาะสมเพียงไร	2.23	.78	2.51	0.85
ง. ปัจจัยอื่นทางวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวก- สบายในการเรียน				
✓ ๑) บริการของห้องสมุดให้ความสะดวกเป็น- ที่พอใจ	3.51	1.00	3.54	1.09
✓ ๒) บรรยากาศของห้องเรียนและสถานที่เรียน ดีเพียงไร	2.90	0.94	3.04	1.09
✓ ๓) คิดว่าได้รับความเอาใจใส่จากอาจารย์ ที่ปรึกษาเพียงไร	2.77	1.42	3.05	1.07
✗ ๔) เคยได้รับการชี้แจงให้ทราบถึงวิธีการ- เรียนแบบหน่วยกิต ในการเรียนที่วิทยาลัย มีเพียงพอหรือไม่	2.74	1.02	2.86	0.94
✓ ๕) เคยได้รับการแนะนำเกี่ยวกับวิธีเรียน ให้โดยลงจากวิทยาลัย	2.69	0.95	2.70	0.82
๖) เคยได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการเลือก วิชาเอก	2.56	1.05	2.50	1.11
✓ ๗) ห้องสมุดมีหนังสือพอให้คนควา	2.62	1.07	2.85	1.13

การตีความหมายของค่าเฉลี่ยในตารางที่ ๔

- ค่าเฉลี่ย ๑.๐๐ หมายความว่า นิสิตมีปัญหาในข้อนั้น ๆ มากที่สุด
 ค่าเฉลี่ย ๒.๐๐ หมายความว่า นิสิตมีปัญหาในข้อนั้น ๆ มาก
 ค่าเฉลี่ย ๓.๐๐ หมายความว่า นิสิตมีปัญหาในข้อนั้น ๆ ปานกลาง
 ค่าเฉลี่ย ๔.๐๐ หมายความว่า นิสิตมีปัญหาในข้อนั้น ๆ น้อย
 ค่าเฉลี่ย ๕.๐๐ หมายความว่า นิสิตมีปัญหาในข้อนั้น ๆ น้อยที่สุด

จากตารางที่ ๔ แสดงว่า ไม่สามารถจะปฏิเสธสมมติฐานใดที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕ ในแต่ละข้อคำถามยกเว้น ข้อ ๒๕, ๒๘ ซึ่งแปลว่า นิสิตทั้งสองกลุ่มประมาณค่าเฉลี่ยข้อคำถาม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ยกเว้นความรู้สึกกังวลในเรื่องผลการเรียน และความกังวลใจกลัวไม่ไ้เรียนต่อ ซึ่งนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จมีมากกว่านิสิตที่เรียนสำเร็จอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ

เมื่อหาค่าเฉลี่ยรวมของค่าเฉลี่ยในแต่ละหมวดปัญหาแล้ว สามารถจะเรียงลำดับความมากน้อยของปัญหาที่นิสิตทั้งสองกลุ่มประสบอยู่ ได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๕ ปัญหาที่นิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จและกลุ่มที่เรียนสำเร็จประสบ
โดยเรียงลำดับตั้งแต่ ปัญหาที่นิสิตประสบมากที่สุดไปจนถึงประสบ
น้อยที่สุด

นิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ	$\bar{x}$	นิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จ	$\bar{x}$
ก. องค์ประกอบทางค่านิวิทยาลัย	2.75	ก. องค์ประกอบทางค่านิวิทยาลัย	2.93
๑. ปัญหาทางค่านระเบียบการวัดผลและประเมินผลของวิทยาลัย	2.33	๑. ปัญหาทางค่านระเบียบการวัดผลและประเมินผลของวิทยาลัย	2.67
๒. ปัญหาทางค่านปัจจัยอื่น ๆ ในวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวกสบายในการเรียน	2.32	๒. ปัญหาทางค่านปัจจัยอื่น ๆ ในวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวกสบายในการเรียน	2.96

ตารางที่ ๕ (ต่อ)

นิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ	$\bar{x}$	นิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จ	$\bar{x}$
๓ ปัญหาทางด้านการสอนของอาจารย์	2.88	๓. ปัญหาทางด้านการจัดการหลักสูตร	3.02
๔ ปัญหาทางด้านการจัดการหลักสูตร	2.95	๔ ปัญหาทางด้านการสอนของอาจารย์	3.06
๕ องค์ประกอบทางด้านการนิเทศ	3.47	๕ องค์ประกอบทางด้านการนิเทศ	3.62
๕ ปัญหาทางด้านการเรียน	3.30	๕ ปัญหาทางด้านการเรียน	3.32
๖ ปัญหาทางด้านการที่อยู่อาศัย	3.31	๖ ปัญหาทางด้านการที่อยู่อาศัย	3.54
๗ ปัญหาทางด้านการสุขภาพ	3.44	๗ ปัญหาทางด้านการสุขภาพ	3.64
๘ ปัญหาทางด้านการส่วนตัว	3.51	๘ ปัญหาทางด้านการส่วนตัว	3.66
๘ ปัญหาทางด้านการการเงิน	3.81	๘ ปัญหาทางด้านการการเงิน	3.89

จากตารางที่ ๕ แสดงว่านิสิตทั้งสองกลุ่มมีลักษณะคล้ายๆ กัน คือประสบปัญหาทางด้านการที่เกี่ยวกับสถาบันมากกว่า ปัญหาทางด้านการที่เกี่ยวกับตัวนิสิตเอง และในระหว่างปัญหาเหล่านี้ เมื่อเปรียบเทียบจากค่าเฉลี่ยแล้ว นิสิตประสบปัญหาในด้านการที่เกี่ยวกับระเบียบการวัดผลและประเมินผลของวิทยาลัยมากที่สุด และประสบปัญหาทางด้านการเงินน้อยที่สุด

การเปรียบเทียบนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จกับนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จในค่าน
แรงจูงใจของการสมัครเข้าเรียนในวิทยาลัยที่ตนกำลังศึกษา ได้แสดงผลไว้แล้วในตาราง
ที่ ๑๐ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๑๐ เหตุผลที่นิสิตเข้าเรียนที่วิทยาลัยวิชาการศึกษา

เหตุผล	จำนวนนิสิต	
	นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ	นิสิตที่เรียนสำเร็จ
๑ ต้องการได้ปริญญา กศ.บ. เลยมารเรียนด้วยใจสมัคร	17	77
๒ บิดามารดาต้องการให้เรียนที่วิทยาลัยนี้	4	20
๓ สอบเข้าที่อื่นไม่ได้	14	39
๔ เรียนที่วิทยาลัยนี้เพราะเสียค่าใช้จ่ายน้อย	2	18
๕ เรียนที่นี่เพราะสำเร็จไถ่สบาย	1	3

จากตารางที่ ๑๐ แสดงว่านิสิตส่วนมากเข้าเรียนที่วิทยาลัยวิชาการศึกษา
เนื่องด้วยใจสมัคร รองลงมาเนื่องด้วยสอบเข้าที่อื่นไม่ได้ ส่วนเหตุผลของการเข้าเรียน
ที่วิทยาลัยเพราะคิดว่าสำเร็จไถ่สบายมีน้อยที่สุด

และนิสิตทั้งสองกลุ่มให้เหตุผลในการเข้าเรียนที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาคล้าย-
ความเป็นลักษณะเดียวกัน

ผลการวิเคราะห์ ดังที่แสดงในตารางที่ ๘, ๙, และ ๑๐ แสดงว่าโดยส่วน
ใหญ่แล้วไม่ปรากฏความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดระหว่างนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จกับนิสิตกลุ่ม
ที่เรียนไม่สำเร็จ ยกเว้นความกังวลใจในคะแนนและการเรียนต่อ

๔. การเปรียบเทียบความแตกต่างของนิสิตแต่ละวิทยาลัย

การวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลจากการประมาณค่าในแบบสอบถาม ตอนที่ ๑ ฉบับที่ ๒ ของนิสิตทั้งหมดในแต่ละวิทยาลัย โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ชื่อ 'ANOV 1' ปรากฏผลดังต่อไปนี้คือ.-

การเปรียบเทียบความเข้าใจในการเรียนของนิสิตแต่ละวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๑ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความเข้าใจได้
ในการเรียนของนิสิต วศ. ประสานมิตร วศ. บhumวัน
และ วศ. บางแสน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	3.73	1.87	8.75 **
ภายในกลุ่ม	204	43.54	0.21	
ร ว ม	206	47.27		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ตารางที่ ๑๒

ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าแปรปรวนของคะแนน
ความเอาใจใส่ในการเรียนของนิสิตแต่ละวิทยาลัย

วิทยาลัย	N	$\bar{X}$	S	S^2
ประสานมิตร	46	3.19	0.53	0.28
บางแสน	46	3.51	0.44	0.20
ปทุมวัน	115	3.51	0.44	0.19
รวม	207	3.44	0.48	0.23

ตารางที่ ๑๓

การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยด้านความ
เอาใจใส่ในการเรียนของนิสิตในวิทยาลัยแต่ละคู่

คู่วิทยาลัย	df	$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	SE $\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	t-test
ประสานมิตร - บางแสน	91	.32	.10	3.17**
ประสานมิตร - ปทุมวัน	160	.32	.09	3.72**
บางแสน - ปทุมวัน	160	.00	.08	0.06

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตารางที่ ๑๑ แสดงว่าเมื่อเปรียบเทียบผลรวมนิสิตแต่ละวิทยาลัยประมาณค่า
ตนเองในด้านความเอาใจใส่ในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
และจากตารางที่ ๑๒, ๑๓ แสดงว่าเมื่อเปรียบเทียบแล้วนิสิต วศ. ประสานมิตร ประมาณ
ค่าตนเองในด้านความเอาใจใส่ในการเรียนน้อยกว่าการประมาณของนิสิต วศ. ปทุมวัน
และ วศ. บางแสน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

การเปรียบเทียบนิสัยในการเรียนและวิธีเรียนของนิสิตแต่ละวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๔ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนนิสัยในการเรียนและวิธีเรียนของนิสิต วศ. ประสานมิตร วศ. ปทุมวัน วศ. บางแสน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1.01	0.50	3.75 *
ภายในกลุ่ม	204	27.41	0.13	
รวม	206	28.42		

* มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๑๕ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความแปรปรวนของคะแนนนิสัยในการเรียนและวิธีเรียนของนิสิตในแต่ละวิทยาลัย

วิทยาลัย	N	$\bar{X}$	S	S^2
ประสานมิตร	46	3.13	.43	.18
บางแสน	46	3.25	.38	.14
ปทุมวัน	115	3.30	.33	.11
รวม	207	3.25	.37	.14

ตารางที่ ๑๖ การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยคะแนน
 คำนวณนัยในการเรียนและวิธีเรียนของนิสิตในวิทยาลัยแต่ละคู่

วิทยาลัย	df	$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	$SE \bar{X}_1 - \bar{X}_2$	t-test
ประสานมิตร - บางแสน	91	.12	.08	1.46
ประสานมิตร - ปทุมวัน	160	.18	.07	2.53*
บางแสน - ปทุมวัน	160	.05	.06	.84

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

จากตารางที่ ๑๕ แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบแล้วนิสิตในแต่ละวิทยาลัยประมาณ
 ค่าตนเองในคำนวณนัยในการเรียนและวิธีเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
 .๐๕ และจากตาราง ๑๕, ๑๖ แสดงว่าเมื่อเปรียบเทียบแล้วนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร ประมาณค่าตนเองว่ามีนัย ในการเรียนและวิธีเรียนเร็วกว่านิสิตวิทยาลัย-
 วิชาการศึกษา ปทุมวัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๕ และไม่ปรากฏความแตกต่าง
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างนิสิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร กับนิสิตวิทยาลัย
 วิชาการศึกษาบางแสน หรือนิสิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน กับ นิสิตวิทยาลัยวิชาการ-
 ศึกษาปทุมวัน ในค่านี

การเปรียบเทียบทัศนคติและกำลังใจในการเรียนของนิสิตแต่ละวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๓ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนด้านทัศนคติและกำลังใจ
ในการเรียนของนิสิต วศ. ประสานมิตร วศ. ปทุมวัน และ
วศ. บางแสน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	0.09	.05	.13	> .05
ภายในกลุ่ม	204	72.76	.36		
รวม	206	72.85			

จากตารางที่ ๑๓ แสดงว่าเมื่อเปรียบเทียบแล้วนิสิตแต่ละวิทยาลัยประมาณค่า
ทัศนคติ และกำลังใจ ในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การเปรียบเทียบปัญหส่วนตัวของนิสิตแต่ละวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๔ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนปัญหาส่วนตัวของ
วศ. ประสานมิตร วศ. ปทุมวัน และ วศ. บางแสน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	1.55	.77	2.83	> .05
ภายในกลุ่ม	204	55.72	.27		
รวม	206	57.27			

จากตารางที่ ๑๔ แสดงว่าเมื่อเปรียบเทียบแล้วนิสิตแต่ละวิทยาลัยมีปัญหาส่วนตัว
ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การเปรียบเทียบคะแนนทางการเงินของนิสิตแต่ละวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๘ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทางการเงินของนิสิต
วศ. ประสานมิตร วศ. ปทุมวัน และ วศ. บางแสน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	8.80	4.40	5.73**
ภายในกลุ่ม	204	156.68	0.77	
รวม	206	165.48		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ตารางที่ ๒๐ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความแปรปรวนของคะแนน
ทางการเงินของนิสิตแต่ละวิทยาลัย

วิทยาลัย	N	$\bar{X}$	S	S^2
ประสานมิตร	46	3.49	1.01	1.01
บางแสน	46	3.96	0.80	0.63
ปทุมวัน	115	4.00	0.85	0.72
รวม	207	3.88	0.90	0.80

ตารางที่ ๒๑ การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยคะแนน
ด้านการเงินของนิสิตในวิทยาลัยแต่ละคู่

วิทยาลัย	df	$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	SE $\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	t-test
ประสานมิตร - บางแสน	91	.46	.19	2.45*
ประสานมิตร - ปทุมวัน	160	.51	.09	5.55**
บางแสน - ปทุมวัน	160	.04	.14	.31

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตารางที่ ๑๙ แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบแล้วนิสิตในแต่ละวิทยาลัยประมาณค่าตนเองว่า มีปัญหาทางการเงินแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๑ และจากตารางที่ ๒๐, ๒๑ แสดงว่าเมื่อเปรียบเทียบแล้ว นิสิต วศ. ประสานมิตร ประมาณค่าตนเองว่ามีปัญหาทางการเงินมากกว่านิสิต วศ. ปทุมวัน และ วศ. บางแสน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ ตามลำดับ

การเปรียบเทียบคะแนนความสุขของนิสิตแต่ละวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๒ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสุขของนิสิต วศ.

ประสานมิตร วศ. ปทุมวัน และวศ. บางแสน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	M.S	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	0.95	0.48	1.47	>.05
ภายในกลุ่ม	204	66.07	0.32		
รวม	206	67.2			

จากตารางที่ ๒๒ แสดงว่าเมื่อเปรียบเทียบแล้วนิสิตแต่ละวิทยาลัยประมาณค่าตนเองว่ามีปัญหาทางความสุขไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การเปรียบเทียบคะแนนทางค่านที่อยู่อาศัยของนิสิตแต่ละวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๓ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนทางค่านที่อยู่อาศัย
ของนิสิต วศ. ประสานมิตร วศ. ปทุมวัน และ วศ. บางแสน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	M.S	F
ระหว่างกลุ่ม	2	11.68	5.84	13.70**
ภายในกลุ่ม	204	86.90	0.43	
รวม	206	98.58		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ตารางที่ ๒๔ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความแปรปรวนของ
คะแนน ทางค่านที่อยู่อาศัย ของนิสิตในแต่ละวิทยาลัย

วิทยาลัย	N	$\bar{X}$	S	S^2
ประสานมิตร	46	3.2๐	0.66	0.44
บางแสน	46	3.88	0.57	0.33
ปทุมวัน	115	3.40	0.68	0.46
รวม	207	3.47	0.69	0.48

ตารางที่ ๒๕ การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนน
ที่อยู่อาศัยของนิสิต ในวิทยาลัยแต่ละคู่

วิทยาลัย	df	$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	$SE_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	t-test
ประสานมิตร - บางแสน	91	.68	.13	5.30**
ประสานมิตร - ปทุมวัน	160	.20	.12	1.77
บางแสน - ปทุมวัน	160	.48	.10	4.56**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๒๕ แสดงว่าเมื่อเปรียบเทียบแล้ว นิสิตในแต่ละวิทยาลัยประมาณ
ค่าตนเองว่ามีปัญหาทางค่านิยมที่อยู่อาศัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ
จากตารางที่ ๒๔, ๒๕ แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบนิสิต วศ. บางแสนประมาณตนเองว่า
มีปัญหาทางค่านิยมที่อยู่อาศัยน้อยกว่า นิสิต วศ. ประสานมิตร และ วศ. ปทุมวัน อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และไม่ปรากฏความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างนิสิต
วศ. ประสานมิตร กับ นิสิต วศ. ปทุมวันในเรื่องที่อยู่อาศัย

การเปรียบเทียบคะแนนความรู้สึกเกี่ยวกับหลักสูตร ของนิสิตแต่ละวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๖ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกด้านที่เกี่ยวกับ
หลักสูตรของนิสิต วศ.ประสานมิตร วศ.ปทุมวัน และ วศ.บางแสน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	9.84	4.92	18.71**
ภายในกลุ่ม	204	55.13	0.27	
รวม	206	64.97		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ตารางที่ ๒๗ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความแปรปรวนของ
คะแนนความรู้สึกด้านเกี่ยวกับหลักสูตรของนิสิตในแต่ละวิทยาลัย

วิทยาลัย	N	$\bar{X}$	S	S^2
ประสานมิตร	46	3.29	0.56	0.32
บางแสน	46	3.17	0.49	0.24
ปทุมวัน	115	2.80	0.51	0.26
รวม	207	2.99	0.56	0.32

ตารางที่ ๒๔ การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยคะแนน
ความรู้สึกลึกซึ้งเกี่ยวกับหลักสูตร ของนิสิตในวิทยาลัยแต่ละแห่ง

วิทยาลัย	df.	$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	SE $\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	t-test
ประสานมิตร - บางแสน	91	.11	.11	1.03
ประสานมิตร - ปทุมวัน	160	.11	.09	5.39**
บางแสน - ปทุมวัน	160	.62	.09	7.26**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตารางที่ ๒๔ แสดงว่าเมื่อเปรียบเทียบแล้วนิสิตในแต่ละวิทยาลัยประมาณตนเองว่ามีปัญหาทางค่านิยมหลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และจากตาราง ๒๓, ๒๔ แสดงว่าเมื่อเปรียบเทียบแล้ว นิสิตปทุมวันรู้สึกว่าคุณค่าเกี่ยวกับหลักสูตรที่จัดในวิทยาลัยมากกว่านิสิต วศ. ประสานมิตร และนิสิต วศ. บางแสน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และไม่ปรากฏความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างนิสิตใน วศ. ประสานมิตร และ นิสิต วศ. บางแสน เกี่ยวกับปัญหาค่านิยม

การเปรียบเทียบ คะแนนความรู้สึกล้านที่เกี่ยวกับระเบียบการประเมินผลในวิทยาลัย
ของนิสิตแต่ละวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๔ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกล้านที่เกี่ยวกับ
ระเบียบการประเมินผลในวิทยาลัยของนิสิต วศ. ประสานมิตร
วศ. ปทุมวัน และ วศ. บางแสน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	6.13	3.06	4.71*
ภายในกลุ่ม	204	132.15	0.65	
รวม	206	138.28		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๓๐ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความแปรปรวนของ คะแนน
ความรู้สึกล้านที่เกี่ยวกับระเบียบการประเมินผลในวิทยาลัยของนิสิต
แต่ละวิทยาลัย

วิทยาลัย	N	$\bar{X}$	S	S^2
ประสานมิตร	46	2.91	0.79	0.63
บางแสน	46	2.91	0.87	0.76
ปทุมวัน	115	2.56	0.79	0.62
รวม	207	2.72	0.82	0.67

ตารางที่ ๓๑ การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนน
ความรู้สึกล้านที่เกี่ยวข้องกับระเบียบการประเมินผล ในวิทยาลัยของ
นิสิตในวิทยาลัยแต่ละคู่

วิทยาลัย	df	$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	$SE \bar{x}_1 - \bar{x}_2$	t-test
ประสานมิตร - บางแสน	91	.00	.17	.01
ประสานมิตร - ปทุมวัน	160	.35	.14	2.52*
บางแสน - ปทุมวัน	160	.35	.15	2.36*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตารางที่ ๒๙ แสดงว่า เมื่อเปรียบเทียบแล้ว นิสิตในแต่ละวิทยาลัยประมาณ
ค่าว่ามีปัญหาเกี่ยวกับระเบียบการประเมินผลของวิทยาลัยอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ
.๐๕ และจากตารางที่ ๓๐ , ๓๑ แสดงว่าเมื่อเปรียบเทียบแล้ว นิสิต วศ. ปทุมวัน รู้สึก
ว่าตนมีปัญหาเกี่ยวกับระเบียบการประเมินผลของวิทยาลัยมากกว่านิสิต วศ. ประสานมิตร
และนิสิต วศ. บางแสน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และไม่ปรากฏความแตกต่าง
ระหว่างนิสิต วศ. ประสานมิตร กับ นิสิต วศ. บางแสน อย่างมีนัยสำคัญในปัญหาทางค่านนี้

การเปรียบเทียบคะแนนความรู้สึกละเอียดของนิสิตแต่ละวิทยาลัย
ในชั้นที่เกี่ยวกับงานการสอนของอาจารย์

ตารางที่ ๓๒ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกอันเกี่ยวกับการสอน
 ของอาจารย์ของนิสิตในวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 วิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน และ วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2	1.0	.50	1.64	>.05
ภายในกลุ่ม	200	60.65	.30		
รวม	202	61.65			

จากตารางที่ ๓๒ แสดงว่านิสิตทั้งสามวิทยาลัยประมาณค่าของตนเองว่า มีปัญหา
 ที่เกี่ยวกับการสอนของอาจารย์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การเปรียบเทียบคะแนนความรู้สึกลักษณะที่เกี่ยวกับปัจจัยแวดล้อมทางวิทยาลัยที่อ่านบทความ
สะดวกสบายในการเรียนของนิสิตแต่ละวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๓ การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความรู้สึกลักษณะที่เกี่ยวกับ
 ปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางวิทยาลัยที่อ่านความสะดวก สบายในการเรียน
 ของนิสิต วศ.ประสานมิตร วศ.ปทุมวัน และ วศ.บางแสน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	7.44	3.72	10.45*
ภายในกลุ่ม	204	72.57	0.36	
รวม	206	80.01		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ตารางที่ ๓๔ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความแปรปรวนของ
 คะแนนความรู้สึกลักษณะที่เกี่ยวกับปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางวิทยาลัย
 ที่อ่านความสะดวกสบายในการเรียนของนิสิตแต่ละวิทยาลัย

วิทยาลัย	N	$\bar{X}$	S	S^2
ประสานมิตร	46	2.95	0.60	0.36
บางแสน	46	3.18	0.59	0.35
ปทุมวัน	115	2.71	0.60	0.36
รวม	207	2.87	0.62	0.39

ตารางที่ ๓๕ การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้ฝึกงานเกี่ยวกับปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางวิทยาลัย
 อำนวยความสะดวกสบายในการเรียนของนิสิตในวิทยาลัยแต่ละคู่

คู่วิทยาลัย	df	$\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	SE $\bar{X}_1 - \bar{X}_2$	t-test
ประสานมิตร - บางแสน	91	.77	.12	6.26**
ประสานมิตร - ปทุมวัน	160	.24	.10	2.27*
บางแสน - ปทุมวัน	160	.54	.10	5.23**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตารางที่ ๓๓ แสดงว่าเมื่อเปรียบเทียบแล้วนิสิตแต่ละวิทยาลัยรู้สึกว่าการมีปัญหาเกี่ยวกับปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวกสบายในการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และจากตารางที่ ๓๔, ๓๕ แสดงว่าเมื่อเปรียบเทียบแล้วนิสิต วศ.บางแสน รู้สึกว่าตนมีปัญหาเกี่ยวกับปัจจัยอื่น ๆ ทางวิทยาลัย น้อยที่สุด คือน้อยกว่านิสิต วศ. ประสานมิตร และนิสิต วศ. ปทุมวัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑ ส่วนนิสิต วศ. ปทุมวัน มีปัญหาทางค่านี้นมากที่สุด คือ มากกว่านิสิต วศ. บางแสน และ นิสิต วศ. ประสานมิตร ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑ และ .๐๕ ตามลำดับ

๕ การหาตัวทำนายความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนของนิสิต

ในการวิเคราะห์เพื่อหาตัวทำนายความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนนี้ ตัวที่ใช้เป็นเกณฑ์ของความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียน คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมปลายปีการศึกษาที่ ๒ ส่วนตัวทำนายแบ่งออกเป็น ๒ พวก คือ ตัวทำนายซึ่งเป็นตัวแปรทางสมองกับตัวทำนายซึ่งไม่ใช่ตัวแปรทางสมอง

โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลตอนนี้ คือ ' SYMC ' ^๖

ก. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ไม่ใช่ด้านสมอง อันประกอบด้วยองค์ประกอบทางค่านิยมและองค์ประกอบทางค่านิยมวิทยาลัย กับคะแนนเฉลี่ยสะสมปลายปี การศึกษาที่ ๒ ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๓๖

จากตารางที่ ๓๖ แสดงว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ต่อการเรียนอย่างมีนัยสำคัญเรียงตามลำดับจากน้อยไปหามากได้แก่

- ๑ ตัวแปรด้านความเอาใจใส่ในการเรียน ($r = .๑๕๖๔$)
- ๒ ตัวแปรด้านปัญหาที่อยู่อาศัย ($r = .๑๖๔๔$)
- ๓ ตัวแปรด้านนิสัยในการเรียนและวิธีเรียน ($r = .๑๘๒๓$)
- ๔ ตัวแปรด้านปัญหาเกี่ยวกับระเบียบการวัดผลและประเมินผลของวิทยาลัย ($r = .๒๒๒๙$)

^๖ Ibid.

เมื่อพิจารณาข้อมูลแล้วปรากฏว่าตัวแปรที่ไม่ใช่ค่านิยม (NON-COGNITIVE VARIABLES) มีความสัมพันธ์ต่อผลการเรียนค่า ตัวแปรค่านิยม ที่มีความสัมพันธ์สูงสุด ได้แก่ ตัวแปร ทางด้านปัญหาเกี่ยวกับการประเมินผล ($r = .๒$)

นั่นก็คือ จากข้อมูลการประมาณตนเองของนิสิตเกี่ยวกับปัญหาด้านตัวเอง ใน ด้านการเรียน (ความเอาใจใส่ วิธีเรียน และกำลังใจในการเรียน) อารมณ์และสังคม การเงิน สุขภาพ ที่อยู่อาศัย และการประมาณค่า ความรู้สึกของนิสิตเกี่ยวกับปัญหาทาง วิทยาลัย อันใดแก่ หลักสูตร การประเมินผล การสอนและปัจจัยที่อำนวยความสะดวกสบาย ในการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ค่อนข้างต่ำ

ข. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรค่านิยม อันประกอบด้วย คะแนนสอบเข้า และคะแนนเฉลี่ยแต่ละเทอมกับคะแนนเฉลี่ยสะสมปลายปีการศึกษาที่ ๒ ได้แสดงไว้ใน ตารางที่ ๓๗, ๓๘, ๓๙

การวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงต่อไปนี้ เพื่อจะตอบคำถามสำคัญ ๒ ประการ คือ

๑. คะแนนสอบเข้าสามารถทำนายความสำเร็จในการเรียนได้เพียงไร ?
๒. คะแนนเฉลี่ยแต่ละเทอม เทอมไหนสามารถทำนายความสำเร็จในการเรียน ได้ดีที่สุด ?

จากตารางที่ ๓๗ เป็นการแสดง ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวทำนายกับเกณฑ์ของ นิสิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร แสดงว่า คะแนนเฉลี่ย (GPA) สามารถทำนาย ความสำเร็จในการเรียนของนิสิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตรได้ดีกว่าคะแนนสอบ เข้า และในบรรดาคะแนนเฉลี่ยแต่ละเทอมนั้นเมื่อเปรียบเทียบแล้ว คะแนนเฉลี่ยเทอมที่ ๒ มีความสัมพันธ์กับเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยสะสมปลายปีการศึกษาที่ ๒ สูงที่สุด ($r = .๘๙๐๒$) และคะแนนเฉลี่ยภาคเรียนที่ ๒ มีค่าสหสัมพันธ์กับเกณฑ์น้อยที่สุด ($r = .๖๐๑๐$)

จากค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบเข้ากับเกณฑ์นั้น แสดงให้เห็นว่าเมื่อรวมคะแนนสอบเข้าทุกฉบับเข้าด้วยกันแล้ว มีค่าสหสัมพันธ์กับเกณฑ์ .๕๖๑๑ ซึ่งแสดงว่าคะแนนสอบเข้าที่ไรท์ทดสอบนิสิต วศ. ประสานมิตร มีความเที่ยงตรงในเชิงทำนาย ความสำเร็จ คอนชางสูง ส่วนคะแนนของแต่ละวิชาปรากฏว่ามีสหสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสมเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังต่อไปนี้.

ภาษาอังกฤษ	r	=	.๕๓๑๕
ภาษาไทย	r	=	.๔๕๐๓
สังคมศึกษา	r	=	.๒๕๑๘
คณิตศาสตร์	r	=	.๒๐๔๔
วิทยาศาสตร์	r	=	.๑๖๘๖

แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบทั้ง ๕ ฉบับ มีความเที่ยงตรงต่างกัน แบบทดสอบภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบภาษาไทย มีความเที่ยงตรงสูง อย่างมีนัยสำคัญ ส่วนแบบทดสอบสังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ นั้น ค่า r ไม่มีนัยสำคัญในทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าแบบทดสอบ สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ สำหรับสอบคัดเลือกนิสิตกลุ่มนี้ มีความเที่ยงตรงต่ำหรือไม่มีเลย

ฉะนั้น เมื่อพิจารณาตามข้อมูลดังปรากฏจะพบว่า ขอสอบด้านภาษาเป็นตัวทำนายได้ดีกว่าขอสอบวิชาอื่น ๆ ที่ไรท์สอบคัดเลือกนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปี พ.ศ. ๒๕๐๘

จากตารางที่ ๓๘ เป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวทำนายกับเกณฑ์ของนิสิต วศ. ปทุมวัน และ วศ. บางแสน ที่สมัครสอบเข้าในประเภทวิทยาศาสตร์

จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละเทอม มีค่าสหสัมพันธ์กับเกณฑ์สูงกว่าคะแนนสอบเข้า และในบรรดาคะแนนเฉลี่ยแต่ละเทอมนั้น เมื่อเปรียบเทียบแล้วคะแนนเฉลี่ย ภาคเรียนที่ ๓ มีค่าสหสัมพันธ์กับเกณฑ์สูงที่สุด ($r = .๘๑๒๔$) และคะแนนเฉลี่ยภาคเรียนที่ ๒ มีค่าสหสัมพันธ์ต่ำที่สุด ($r = .๕๓๓๐$)

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของคะแนนสอบเข้ากับ เกณฑ์แล้ว จะเห็นว่าคะแนนรวมจากแบบทดสอบทุกฉบับ มีความสัมพันธ์กับ เกณฑ์เท่ากับ .๔๑๙๘ ซึ่งแสดงว่าคะแนนสอบเข้าที่ใช้ทดสอบ นิสิต วศ. บางแสน และ วศ. ปทุมวัน ที่สมัครสอบประเภทวิทยาศาสตร์ มีความเที่ยงตรงในเชิงทำนายความสำเร็จ คอนข้างสูง ส่วนคะแนนของแต่ละวิชา ปรากฏค่าสหสัมพันธ์ กับคะแนนเฉลี่ยสะสม เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังต่อไปนี้

ภาษาอังกฤษ $r = .๒๕๖๘$

ภาษาไทย $r = .๒๒๔๓$

สังคมศึกษา $r = .๑๘๓๖$

คณิตศาสตร์ $r = .๑๐๒๙$

วิทยาศาสตร์ $r = .๐๑๑๑$

แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบทั้ง ๕ ฉบับนี้ มีความเที่ยงตรง ต่างกัน แบบทดสอบภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบภาษาไทย มีความเที่ยงตรง อย่างมีนัยสำคัญ ส่วนแบบทดสอบสังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ นั้น ค่าสหสัมพันธ์ ไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าแบบทดสอบ สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ สำหรับสอบคัดเลือกนิสิตกลุ่มนี้ มีความเที่ยงตรงต่ำ หรือไม่มีเลย

ฉะนั้น เมื่อพิจารณาตามข้อมูล ดังปรากฏจะพบว่า ขอสอบด้านภาษา เป็นตัวทำนายได้ดีกว่าขอสอบวิชาอื่น ๆ ที่ใช้สอบคัดเลือกนิสิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน และบางแสน ซึ่งสมัครสอบเข้าประเภท วิทยาศาสตร์ ปี พ.ศ. ๒๕๐๘

ตารางที่ ๓๔ เป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวทำนายกับ เกณฑ์ของนิสิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน และ วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน ที่สมัครสอบเข้าวิทยาลัยในประเภทอักษรศาสตร์ จากตารางนี้ แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละเทอม ในวิทยาลัย สามารถทำนายความสำเร็จในการเรียนของนิสิต ได้ดีกว่าคะแนนสอบเข้า

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบเข้ารวมกับ เกณฑ์ มีค่า = .๒๔๒๓ ซึ่งนับว่ามีความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ แต่เมื่อแยกพิจารณาความสัมพันธ์ของคะแนนแต่ละวิชา กับ เกณฑ์แล้ว ไม่มีวิชาใดเลยที่มีค่าสหสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับ เกณฑ์ แสดงว่าคะแนนสอบแต่ละวิชาซึ่งใช้ทดสอบคัดเลือกนิสิต เข้าเรียนในวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน และ-

และวิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน ปี พ.ศ. ๒๕๐๘ ประเภท อักษรศาสตร์ ไม่มีความ
เที่ยงตรงในเชิงทำนายเลย

สำหรับคะแนนเฉลี่ยแต่ละเทอมนั้น เมื่อเปรียบเทียบแล้ว คะแนนเฉลี่ยในเทอม
ที่ ๓ มีค่าสหสัมพันธ์กับเกณฑ์ สูงที่สุด ($r = .๘๘๕๔$) และคะแนนเฉลี่ยในภาคเรียน
ที่ ๒ มีค่าสหสัมพันธ์ ต่ำที่สุด

ตารางที่ ๑๖ ค่าสัมพัทธ์ระหว่าง ตัวทางด้านซ้ายกับค่าทางด้านขวาในการเปรียบเทียบวิถีของนิ่วทางศัลยกรรม (N = 209)

	V ₁	V ₂	V ₃	V ₄	V ₅	V ₆	V ₇	V ₈	V ₉	V ₁₀	V ₁₁	V ₁₂	V ₁₃	V ₁₄	V ₁₅
V ₁ ความเข้าใจในการเรียนรู้	1.0000	.4864**	.2954**	.6044**	.1949**	.1389	.1139	.1268	.4515**	-.010504	-.0307	.0851	.0729	.0633	.1569*
V ₂ นิยามในการเรียนรู้และวิธีเรียน		1.0000	.2349**	.6455**	.3731**	.1767	.1879**	.2710**	.5085**	.1627*	.2602**	.2107**	.2637**	.3171**	.1923**
V ₃ หันกลับและกำลังในการเรียนรู้			1.0000	.6889**	.3986**	.1704	.1667	.3357	.4700*	.3404**	.1775*	.3505**	.3894**	.4020**	-.0560
V ₄ การเรียนรู้				1.0000	.3010**	.1766	.1766	.3357	.7864**	.1917**	.1506*	.2955**	.3658**	.4718**	.1334
V ₅ สมอง					1.0000	.3389**	.3389**	.3389**	.6437**	.1611*	.1390	.1479*	.1587*	.2062**	.1350
V ₆ การเรียนรู้						1.0000	.2027**	.2027**	.4874**	-.0596	-.0093	-.0623	.0179	.0230	-.0374
V ₇ สุขภาพ							1.0000	1.0000	.4880**	.1794*	.0794	.0918	.1536*	.1735*	.1087
V ₈ หายใจ									.4880**	.1388	.1115	.0181	.3146**	.2100**	.1697*
V ₉ องค์ประกอบทางกายวิภาค									.4880**	.1388	.1312	.2204**	.2430**	.4351**	.1580*
V ₁₀ เกี่ยวกับการเรียนรู้									.4880**	.1388	.1312	.2204**	.4351**	.4351**	.1580*
V ₁₁ เกี่ยวกับการเรียนรู้									.4880**	.1388	.1312	.2204**	.4351**	.4351**	.1580*
V ₁₂ เกี่ยวกับการเรียนรู้									.4880**	.1388	.1312	.2204**	.4351**	.4351**	.1580*
V ₁₃ เกี่ยวกับการเรียนรู้									.4880**	.1388	.1312	.2204**	.4351**	.4351**	.1580*
V ₁₄ องค์ประกอบทางกายวิภาค									.4880**	.1388	.1312	.2204**	.4351**	.4351**	.1580*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ ๑๗ ค่าเฉลี่ยอันดับ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนของนิสิตวิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี (N = 53)

	สังคม	คณิต	ไทย	วิทย์	อังกฤษ	รวม	1 GPA	2 GPA	3 GPA	4 GPA	5 GPA	6 GPA	CGPA
คะแนนสอบเข้าวิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี	1.0000	0.2389	-0.1088	0.0271	0.1073	0.4937**	0.4170**	0.2627	0.3221	0.2436	-0.0820	-0.0885	0.2518
คะแนนสอบเข้าวิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี	1.0000	1.0000	0.0741	0.1179	-0.0441	0.6254**	0.2937*	0.2538	0.2969*	0.0771	0.0250	-0.1338	0.2044
คะแนนสอบเข้าวิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี	1.0000	1.0000	1.0000	-0.0388	0.2546	0.4632**	0.2839*	0.44673**	0.2569	0.3945**	0.4007**	0.3018	0.4503**
คะแนนสอบเข้าวิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	-0.2089	0.4431	-0.0608	-0.1286	-0.1563	-0.1266	-0.2811*	-0.1430	-0.1686
คะแนนสอบเข้าวิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	0.4591**	0.5392**	0.3815**	0.4146**	0.3669**	0.4964**	0.3749**	0.5315**
คะแนนสอบเข้าวิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	0.6666**	0.6761**	0.5504**	0.4960**	0.3990**	0.2734*	0.1502	0.5611**
คะแนนสอบเข้าวิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	0.6921**	0.6234**	0.6069**	0.5646**	0.3766**	0.8291**
คะแนนสอบเข้าวิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	0.6322**	0.6699**	0.4426**	0.4535**	0.8702**
คะแนนสอบเข้าวิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	0.6113**	0.3748**	0.2296	0.7614**
คะแนนสอบเข้าวิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	0.6150**	0.4792**	0.8613**
คะแนนสอบเข้าวิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	0.5023**	0.7165**
คะแนนสอบเข้าวิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	0.6010**
คะแนนสอบเข้าวิทยาลัยการศึกษาระดับปริญญาตรี	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000	1.0000

$R^2 = .9981$, $R = .9991$, $R^2O = .9977$, $RC = .9989$

- มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ ๘๘ ค่าสัมพัทธ์ และค่าสัมบูรณ์ของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง ความยากง่ายของข้อสอบกับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต ๖๓.๒๒๒ และ ๖๓.๒๒๒ (N = 100)

ข้อสอบ	ค่าสัมพัทธ์	ค่าสัมบูรณ์	ค่าสัมพัทธ์	ค่าสัมบูรณ์	ค่าสัมพัทธ์	ค่าสัมบูรณ์	ค่าสัมพัทธ์	ค่าสัมบูรณ์	ค่าสัมพัทธ์	ค่าสัมบูรณ์	ค่าสัมพัทธ์	ค่าสัมบูรณ์	ค่าสัมพัทธ์	ค่าสัมบูรณ์	ค่าสัมพัทธ์	ค่าสัมบูรณ์	ค่าสัมพัทธ์	ค่าสัมบูรณ์
คะแนนสอบวิชาสังคมศึกษา	1.0000	-0.0030	0.1521	0.2257	-0.1873	0.3734	-0.1326	-0.0517	0.0360	0.1754	-0.0292	0.0090	-0.0166					
คะแนนสอบวิชาคณิตศาสตร์		1.0000	-0.2315	0.0580	0.3228	0.0844	0.1734	0.4531	0.0919	-0.1479	0.2180	-0.3025	0.1977					
คะแนนสอบวิชาภาษาไทย			1.0000	0.1777	0.0488	0.4432	0.0260	0.0129	0.1104	0.1846	-0.0808	0.2703	0.1106					
คะแนนสอบวิชาวิทยาศาสตร์				1.0000	0.0960	0.4850	0.0379	0.0792	0.1749	0.1467	-0.0069	0.0718	0.1243					
คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษ					1.0000	0.4361	0.2284	0.0310	0.1559	0.1838	-0.0843	0.3150	0.1752					
คะแนนสอบวิชารวม						1.0000	0.2662	0.0176	0.2904	0.2401	-0.0843	0.3375	0.2823					
คะแนนเฉลี่ยรวม							1.0000	0.4134	0.4415	0.3366	0.1955	0.0975	0.6828					
คะแนนเฉลี่ยข้อที่ ๑								1.0000	0.5534	0.2757	0.4098	-0.0757	0.7672					
คะแนนเฉลี่ยข้อที่ ๒									1.0000	0.3134	0.2192	0.0741	0.7756					
คะแนนเฉลี่ยข้อที่ ๓										1.0000	0.0829	0.2733	0.5620					
คะแนนเฉลี่ยข้อที่ ๔											1.0000	0.0176	0.5067					
คะแนนเฉลี่ยข้อที่ ๕												1.0000	0.3214					
คะแนนเฉลี่ยข้อที่ ๖													1.0000					

$$R^2 = 0.9895, R = 0.9947, RC^2 = 0.9885, RC = 0.9942$$

... มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ๐.๐๑

... มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ๐.๐๕

บทที่ ๕

บทย่อ สรุปผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การค้นคว้าครั้งนี้ มีความมุ่งหมายดังต่อไปนี้

๑. เพื่อทราบลักษณะ ของนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จชั้นปริญญาตรี
๒. เพื่อทราบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อสาเหตุการเรียนไม่สำเร็จ
๓. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จกับกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ
๔. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของนิสิตแต่ละวิทยาลัยในแต่ละหมวดคำถาม
๕. เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านสมองและตัวแปร ไม่ใช่ด้านสมองกับ

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนิสิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาระดับมัธยม ปทุมวัน และบางแสน

ก. ตัวแปรด้านสมอง (COGNITIVE VARIABLES) หมายถึง

- ๑) ผลของการสอบเข้า
- ๒) ผลการเรียนในแต่ละเทอม

ข. ตัวแปรด้านที่ไม่ใช่สมอง (NON- COGNITIVE VARIABLES) หมายถึง

- ๑) องค์ประกอบทางค่านิยม (การเรียน ปัญหาส่วนตัว สุขภาพที่อยู่อาศัย

การเงิน)

๒) ความคิดเห็นต่อวิทยาลัย (ระเบียบการประเมินผล หลักสูตร การสอน
ปัจจัยที่อำนวยความสะดวกช่วยในการเรียน)

๖. เพื่อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไปและการปรับปรุงแก้ไข

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

การศึกษาค้นคว้ากระทำกับกลุ่มประชากร ซึ่งเป็นนิสิตปี ๒ ปีการศึกษา ๒๕๐๔
ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาระดับมัธยม วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน และวิทยาลัย
วิชาการศึกษาระดับมัธยม จำนวน ๒๕๕ คน แบ่งออกเป็นนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ ๔๖ คน และนิสิต
ที่เรียนสำเร็จ ๒๐๙ คน

แหล่งที่มาของข้อมูล

ข้อมูลที่น่ามาศึกษาครั้งนี้ ได้มาจากแหล่งต่าง ๆ กันคือ ผลการสอบเข้าจาก
สภากาการศึกษาแห่งชาติ ผลการเรียนของนิสิตแต่ละคนจากระเบียนของแผนกทะเบียน
วิทยาลัย วิชาการศึกษาทั้งสามแห่ง และ จากแบบสอบถามที่มีมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่ง
ได้ทำการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของข้อมูล โดยการตรวจสอบภายใน และการหา
COEFFICIENT OF STABILITY ซึ่งมีค่าตั้งแต่ .๒๑ - .๘๗

วิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ได้เริ่มต้นจากการตรวจสอบ ความสมบูรณ์ของข้อมูล
แล้วออกแบบรหัสที่จะเจาะลงในบัตร โอบีเอ็ม เพื่อใช้โปรแกรมที่จะทำการแจกแจง-
ความถี่ของคะแนน โปรแกรมการทดสอบนัยสำคัญในทางสถิติ โปรแกรมของสหสัมพันธ์
เพื่อใช้คำนวณด้วย ELECTRONIC COMPUTER, IBM ๑๑๓๐ และ ๓๖๐/๔๐

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังนี้ คือ :-

๑. ลักษณะของนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ

ก. ลักษณะทั่วไป นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จโดยทั่วไป เฉลี่ยแล้วเป็นชายมากกว่า
หญิง แต่เฉพาะใน วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จเป็นหญิงมากกว่า
ชาย อายุของนิสิตเหล่านี้ประมาณ ๒๒ ปี นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ส่วนมากพักอยู่กับบิดามารดา นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จของ วิทยาลัยวิชา-
การศึกษาปทุมวันส่วนมากพักอยู่กับญาติ ส่วนนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสนทั้งหมดพัก-
อยู่ในหอพักวิทยาลัย นิสิตเหล่านี้ทั้งหมดส่วนมากมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด

นิสิตกลุ่มนี้มีค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่เหลือจากค่าที่พักอาศัยแล้ว ประมาณเดือนละ ๔๐๕.-

บาท, ๓๕๕ บาท และ ๒๗๐ บาท สำหรับนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ปทุมวัน และ วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน ตามลำดับ วิชาเอกที่นิสิตกลุ่ม-
ที่เรียนไม่สำเร็จใน วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร วิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน
และวิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน เลือกเรียนมากที่สุด ได้แก่ คณิตศาสตร์ ประวัติศาสตร์
และชีววิทยา ตามลำดับ

ข. อันดับที่ในการสอบเข้า เมื่อพิจารณาอันดับที่ ในการสอบเข้าปรากฏว่า นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จส่วนมาก ได้อันดับตั้งแต่ช่วงกลางถึงช่วงล่างสุด ของการแจกแจง อันดับในการสอบเข้าทั้งหมด และนิสิตเหล่านั้นส่วนใหญ่เลือกสมัครเข้าเรียนในวิทยาลัย วิชาการศึกษา ที่ตนกำลังเรียนอยู่เป็นอันดับแรก ของการสมัครเข้าเรียนในสถานอุดมศึกษา

๒. ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อสาเหตุการเรียนไม่สำเร็จ

ความคิดเห็นของความรู้สึกของนิสิตที่มีต่อสาเหตุ ของการเรียนไม่สำเร็จเรียงตาม ลำดับจากมากไปหาน้อย คือ สาเหตุเกี่ยวกับระเบียบการประเมินผล ของวิทยาลัยการ-สอนและการประเมินผลของผู้สอน, หลักสูตร, การเรียน, ปัจจัยอำนวยความสะดวกสบายในการเรียน, ที่อยู่อาศัย, ปัญหาส่วนตัว, สุขภาพ, สติปัญญา, และการเงิน ถ้าหากแยกพิจารณาเป็นกลุ่มสาเหตุใหญ่ ๆ ก็คือ สาเหตุ เกี่ยวกับวิทยาลัย และสาเหตุเกี่ยวกับตัวนิสิตเองแล้ว นิสิตรู้สึกสาเหตุเกี่ยวกับวิทยาลัยมีส่วนทำให้นิสิตเรียนไม่สำเร็จมากกว่าสาเหตุที่มาจากตัวนิสิตเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ การประมาณค่าของนิสิตที่เรียนไม่สำเร็จ และที่เรียนสำเร็จ ต่อสาเหตุดังกล่าวนี้สอดคล้องกัน

๓. ความแตกต่างระหว่างนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จกับนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ

จากการวิเคราะห์ ค่าประมาณ คอชค่าตามที่เกี่ยวข้องกับตัวนิสิตเองในด้านการเรียน ปัญหาส่วนตัว, สุขภาพ การเงิน ที่อยู่อาศัย และที่เกี่ยวข้องกับทางวิทยาลัยในด้าน ระเบียบการประเมินผลของวิทยาลัย การสอนของอาจารย์ หลักสูตร และปัจจัยที่จะอำนวยความสะดวกสบายในการเรียน ปรากฏว่าการประมาณค่าของนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ และกลุ่มที่เรียนสำเร็จ นั้น แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกจากข้อคำถามเกี่ยวกับ ความกังวลใจ ในเรื่องผลการเรียน และการเรียนต่อ ซึ่งนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จมีมากกว่า

๔. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างนิสิตกลุ่มที่เรียนสำเร็จกับกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ

จากการวิเคราะห์ การประมาณค่าของนิสิตต่อหมวดคำถามในเรื่อง ความเอาใจใส่ในการเรียน นิสัยในการเรียนและวิธีเรียน , การเงิน, ที่อยู่อาศัย, ระเบียบ-

การประเมินผลของวิทยาลัย และปัจจัยที่อำนวยความสะดวกสบายในการเรียน ปรากฏว่า การประมาณค่าของนิสิตทั้งหมดในวิทยาลัย วิชาการศึกษาทั้งสามแห่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ยกเว้น ในเรื่อง ทักษะคิด และกำลังใจในการเรียน ปัญหาส่วนตัว สุขภาพและการสอนของอาจารย์

๕. ความสัมพันธ์ของตัวแปรค่านิยมและค่านิยมที่ไม่ใช่ค่านิยมกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนิสิต

ก. สหสัมพันธ์ ของการประมาณค่า เกี่ยวกับตัวแปรต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ค่านิยมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปลายปีการศึกษาที่ ๒ ปรากฏว่ามีค่าสหสัมพันธ์ประมาณ .๒๐ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ฉะนั้นอาจสรุปได้ว่าการประมาณของนิสิตในเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ค่านิยมก็มีส่วนสัมพันธ์ต่อผลการเรียน ของตนเองบางแต่ค่อนข้างต่ำ

ข. สหสัมพันธ์ ของตัวแปรค่านิยมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปลายปีการศึกษาที่ ๒ นั้น อาจแยกพิจารณา ให้เห็นชัดได้ดังนี้ คือ.

๑). สหสัมพันธ์ของคะแนนสอบเข้ากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน และ วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน ซึ่งเป็นข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่จัดสอบรวมโดยสภาการศึกษาแห่งชาติ ปีการศึกษา ๒๕๐๔ นั้น ปรากฏว่า ค่าความเที่ยงตรงของข้อสอบคัดเลือกสำหรับนิสิตที่สมัครสอบประเภทวิทยาศาสตร์ ในวิชาสังคมศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($r = .๐๑ - .๑๕$) แต่ข้อสอบคัดเลือกภาษาไทย และภาษาอังกฤษ มีความเที่ยงตรง = .๒๒๔ และ .๒๕๗ ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญแต่ค่อนข้างต่ำ และเมื่อพิจารณาคะแนนรวมแล้ว ค่าสหสัมพันธ์ = .๔๑๔ ซึ่งมีค่าสูงพอควร และเนื่องจากอัตราการรับนิสิตเข้าเรียนมีน้อยประมาณร้อยละ ๑๐ ของ ผู้เข้าสอบคัดเลือกทั้งหมด จึงทำให้ค่าความเที่ยงตรงนี้มีความหมายมากขึ้น ซึ่งจากการคำนวณ โอกาสของผู้ที่จะเรียนสำเร็จแล้ว ปรากฏว่า ผู้ผ่านการสอบคัดเลือกโดยใช้แบบทดสอบชุดนี้ จะมีโอกาสเรียนสำเร็จได้ประมาณร้อยละ ๕๐^๑

^๑ พจน์ สะเพียรชัย, ดร., และคณะ รายงานการวิจัยเกี่ยวกับความถนัดโครงการวิจัยเลือกสรร, คณะวิจัย, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร หน้า ๕๐

สำหรับค่าความเที่ยงตรงของข้อสอบคัดเลือก นิสิตที่สมัครสอบประเภทอักษร-
ศาสตร์ ปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนจากแบบทดสอบทุกฉบับ มีความสัมพันธ์กับผล
สัมฤทธิ์อย่างมาก หรือไม่มีเลย แต่ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบเข้ารวมกับผลสัมฤทธิ์
มีค่าเท่ากับ .๒๔๒ ซึ่งต่ำมาก แต่เนื่องจากอัตราการรับนิสิตเข้าเรียนมีน้อยประมาณ
ร้อยละ ๕ ของผู้เข้าสอบคัดเลือกทั้งหมด จึงทำให้ค่าความเที่ยงตรงนี้ มีความหมาย
มากขึ้น คือสามารถทำนายโอกาสการเรียนสำเร็จ ของผู้เข้าสอบ การสอบคัดเลือกโดยใช้
แบบทดสอบชุดนี้ได้ประมาณร้อยละ ๘๕

๒. สหสัมพันธ์ของคะแนนสอบเข้ากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ซึ่งเป็นข้อสอบที่วิทยาลัยจัดขึ้นเองเพื่อสอบคัดเลือก
นิสิตเข้าเรียนในปีการศึกษา ๒๕๐๔ นั้น ปรากฏว่า ค่าความเที่ยงตรงของข้อสอบคัดเลือก
ในวิชา สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
แต่ข้อสอบคัดเลือกภาษาไทย และภาษาอังกฤษ มีค่าความเที่ยงตรงพอควรคือ ประมาณ
.๔๕๐ และ .๕๗๒ ตามลำดับ และเมื่อพิจารณา คะแนนรวมแล้วมีค่าสหสัมพันธ์ .๕๖๑๑
ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ และนับว่ามีค่าสูงพอควร และเนื่องจากอัตราการรับนิสิตเข้าเรียน
ของวิทยาลัยมีน้อย ประมาณร้อยละ ๙ ของผู้เข้าสอบคัดเลือกทั้งหมด จึงทำให้ค่าความ-
เที่ยงตรงนี้มีความหมายยิ่งขึ้น คือสามารถทำนายโอกาสการเรียนสำเร็จของผู้เข้าสอบการ
สอบคัดเลือกโดยใช้แบบทดสอบชุดนี้ได้ประมาณร้อยละ ๕๐ - ๕๕

๓. สหสัมพันธ์ของผลการเรียนแต่ละภาคเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยเทอมที่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ และ ๖ มีความสัมพันธ์ต่อคะแนนเฉลี่ย
สะสมปลายปีการศึกษาที่ ๒ ของนิสิตดังนี้

สำหรับนิสิตที่สอบเข้าประเภทวิทยาศาสตร์ ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน
และบางแสน มีค่าสหสัมพันธ์ ตั้งแต่ .๕๓๓ ถึง .๘๑๒๔

สำหรับนิสิตที่สอบเข้าประเภทอักษรศาสตร์ ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน
และบางแสน มีค่าสหสัมพันธ์ ตั้งแต่ .๖๒๑ ถึง .๗๗๖

สำหรับนิสิตที่สอบเข้าเรียนในวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร มีค่าสหสัมพันธ์
ตั้งแต่ .๖๐๑ ถึง .๘๗๑

ถ้าพิจารณาคาสหสัมพันธ์ทั้งหมดของตัวทำนาย ที่เป็นผลการเรียนในเทอมต่าง ๆ แล้ว
ปรากฏว่า เทอมที่ ๒ เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ได้ต่ำกว่าเทอมอื่น ๆ ผลการเรียนเทอมที่ ๒ ของนิสิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร และเทอมที่ ๓ ของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน และวิทยาลัย
วิชาการศึกษาบางแสน เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นคะแนนเฉลี่ยสะสมปลายปีการศึกษาที่ ๒ ได้ดีที่สุด
ขอเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

๑. วิทยาลัยน่าจะจัดระยะทดลอง (Probation Period) ให้นิสิตที่มีผลการเรียน
ในปลายปีการศึกษาที่ ๒ ต่ำกว่า ๒.๒ ได้เรียนต่อในปีที่ ๓ และทำการติดตามผลการเรียนของนิสิต
กลุ่มนี้ หรือวิทยาลัยอาจจะทำการวิจัยแบบทดลอง (Experimental Research) ระหว่างนิสิตกลุ่มที่
มีผลการเรียนในช่วงที่ต่ำกว่า ๒.๒ และกลุ่มที่มีผลการเรียนในช่วงที่สูงกว่า ๒.๒ เพื่อเปรียบเทียบ
ในด้านต่าง ๆ เช่น ความสามารถทางการเรียนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การปรับปรุงตัวทั้งทางด้าน
การเรียน และด้านส่วนตัว หลักสูตรและวิธีสอน

๒. วิทยาลัยน่าจะรับฟังความคิดเห็นของนิสิตต่อระเบียบการประเมินผล การสอนของ
อาจารย์ หลักสูตร ปัจจัยที่อำนวยความสะดวกสบายในการเรียน ที่ปรากฏในการวิจัยครั้งนี้ และ
วิทยาลัยน่าจะทำการศึกษาค้นคว้าในอันเหล่านี้อย่างกว้างขวางลึกซึ้งยิ่งขึ้น เพื่อพิจารณาหาแนวทางในการ
ปรับปรุงแก้ไข ด้านต่าง ๆ ดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น แนวทางที่วิทยาลัยอาจจะทำได้ก็คือ

- ก. ควรมีการประชุมสัมมนาเพื่อค้นหาจุดบกพร่องของหลักสูตร
- ข. มีการประชุมสัมมนาเกี่ยวกับระเบียบการประเมินผล และเปิดโอกาสให้นิสิต
ได้รับรู้และเข้าใจในระเบียบการประเมินผลนั้น ๆ ด้วย
- ค. วิทยาลัยควรประเมินผลการสอนของอาจารย์เพื่อปรับปรุงการสอนให้มี
ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
- ง. วิทยาลัยน่าจะอำนวยความสะดวกที่ส่งเสริมการเรียน เช่น จัดสถานที่ และอุปกรณ์
ที่เหมาะสม และเพียงพอแก่การศึกษาค้นคว้าของนิสิต

๓. วิทยาลัยควรปรับปรุงและขยายบริการแนะแนวในด้านต่าง ๆ แก่นิสิตโดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง การแนะแนวการศึกษาเช่น

- ก. มีการร่วมมือและประสานงานอย่างใกล้ชิดระหว่างอาจารย์ประจำวิชา
อาจารย์ที่ปรึกษา (Advisor) และอาจารย์แนะแนว (Counselor)
เพื่อช่วยนิสิตให้มีการปรับปรุงตัวโดยเฉาะอย่างยิ่งในด้านการเรียนดีขึ้น
- ข. สำนักงานแนะแนวอาจใช้ความรู้เกี่ยวกับตัวทำนายนจากผลการวิจัยครั้งนี้
สำหรับเตือนนิสิตให้ระมัดระวังการเรียนของตน หรือจัดบริการให้คำปรึกษา
เป็นพิเศษแก่นิสิตที่คาดว่าจะเรียนไม่สำเร็จ

๔. วิทยาลัยน่าจะทำการศึกษาหาเหตุผลความแตกต่างของ คาสหสัมพันธ์ระหว่าง
ผลการเรียนแต่ละภาคเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปลายปี การศึกษาที่ ๒ ทั้งนี้ อาจจะทราบ
องค์ประกอบ หรือแรงจูงใจอื่น ๆ ที่สอดคล้องแนโน้มแห่งความสำเร็จและความล้มเหลวทางการเรียนของ
นิสิต

๕. แบบทดสอบที่จะนำไปใช้ เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกนิสิตเข้าเรียนในวิทยาลัยวิชาการ
ศึกษาปีต่อไป ควรจะมีประสิทธิภาพมากกว่านี้

๖. สำหรับผู้ที่ทำการศึกษาค้นคว้าทำนองเดียวกันนี้ควรจะทำการศึกษาค้นคว้ากับนิสิตกลุ่มอื่น
ในปีต่อ ๆ ไป เพื่อตรวจสอบผลการวิจัยให้มีความเชื่อมั่นยิ่งขึ้น.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล สมิธเจียร รายงานสืบหาเรื่อง ปัญหาและบทบาทมหาวิทยาลัยในประเทศไทย
 หางหุ้นส่วนจำกัด ศิวพร พระนคร ๒๕๐๗ ๒๔๔ หน้า
- ชวาล แพทย์กุล, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., "การสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย
 ใน วัฒนาวิคตล ฉบับที่ ๓ พระนคร ๑๓๓ หน้า
- ธนู แสงวงศ์, ดร., "การพยากรณ์ทางการศึกษา" ศูนย์ศึกษา ๑๔: ๓ - ๑๒,
 มกราคม - มีนาคม, ๒๕๑๐
- ธนู แสงวงศ์, ดร., "ประสิทธิผลทางการศึกษา" ในอนุสรณ์เนื่องในงานพระราช
ทานเพลิงศพ รองอำมาตย์โท ขุนสารีรัฐวินิจ
- บุญถิ่น อัตถากร, อธิบดี ข้อคิดบางประการเกี่ยวกับเศรษฐกิจการศึกษา กรมการฝึกหัดครู
 พระนคร ๒๕ หน้า.
- พจน์ สะเพียรชัย ดร., และคณะ รายงานการวิจัยเกี่ยวกับความถนัด โครงการวิจัย
เลือกสรร คณะวิจัย วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๕๐ หน้า.
- ภิญโญ สาธร, ความสำเร็จในการศึกษา ชั้นมหาวิทยาลัยเปรียบเทียบกับการศึกษาชั้น-
เตรียมอุดมศึกษาของนิสิตระดับปริญญาตรีที่ออกจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๔๘๔ - ๒๕๐๓ ๒๕๒ หน้า.
- วิทยาลัยวิชาการศึกษา คู่มือนิสิตและอาจารย์วิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๖ โรงพิมพ์
 สงเสริมอาชีพ พระนคร ๒๕๐๖, ๑๐๖ หน้า.
- วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร บัณฑิต พ.ศ. ๒๕๐๔
- วิทยาลัยวิชาการศึกษา หลักสูตรปริญญาการศึกษาบัณฑิต โรงพิมพ์สงเสริมอาชีพ พระนคร,
 ๒๕๐๔ ๔๐ หน้า.
- วิทยาลัยวิชาการศึกษา คู่มือนิสิตและนักศึกษาและอาจารย์วิทยาลัยวิชาการศึกษา
พ.ศ. ๒๕๐๔ โรงพิมพ์สงเสริมอาชีพ พระนคร ๒๕๐๔ ๑๒๔ หน้า.
- วิทยาลัยวิชาการศึกษา คู่มืออาจารย์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๒ ธีระพานิช
 พระนคร ๒๕๐๒ ๓๕ หน้า.
- วิทยาลัยวิชาการศึกษา คู่มือนิสิตและอาจารย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ โรงพิมพ์ สงเสริมอาชีพ พระนคร
 ๖๑ หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง, สำนักงานแผนการศึกษา สาระสำคัญของการวางแผนการศึกษา
สำนักงานแผน กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๐๕; ๑๐๔ หน้า.
 สภาการศึกษา, สำนักงาน รายงานการสอบรวมเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา
๒๕๐๕ - ๒๕๐๘ โรงพิมพ์สวนทองถิ่น พระนคร ๕๕ หน้า.

- Anderson, J.R. "Do College Students Lack Motivation?" Personel and Guidance Journal 33: 209-210, 1954.
- Andrew, D.C., "Relationship Between Academic Load and Scholastic Success of Deficient Student," Personel and Guidance Journal 34: 268-270, 1956.
- Armsby, H.H., "Graduation and Withdrawal Ratios for Engineering Students," Journal of Higher Education 10: 45-47, 1957.
- Arnholter, Ethelwyne G., "School Persistence and Personality Factors," The Personel and Guidance Journal 35: 107-109, 1956.
- Asher, E.J., and Gray, F.E., "Relation of Personal History Data to College Success," Journal of Educational Psychology 31: 517 - 526, 1940.
- Ashmore, B., "High School Marks as Indicators of College Success," Journal of American Association, Collegiate Registers 21: 219-230, 1946.
- Assum; A.L., and Levy, S.J., "Acomparative Study of the Academic Ability and Achievement of two Groups of College Students" Journal of Educational Psychology 38: 307-301, 1947.
- Astin, A.W., "Personal and Environmental Factors Associated with College Dropout Among High Aptitude Students" Journal of Educational Psychology 55: 219-227, 1964.
- Baylay, Monica, "A Reviewed Effort to Solve the Problem of Dropout," in Selected Reports and Statistics on School Dropout, 2 p.
- Bayliss Z.B., "A Study of The Factors Contributing to The Unsatisfactory Scholastic Attainment of First Year Woman Students," Journal of Educational Research 27: 687-697, 1934.
- Bell, James W., "A Commparation of Dropouts and Nondropouts on Participation in School Activities," Journal of Educational Research 60: 248-251, 1967.
- Berger, I., and Sutker, A.R., "The Relationship of Emotional Adjustment and Intellectual Capacity to Academic Achievement of College Students" The Mental Hygiene 40: 65-77, 1956.
- Bertrand , J.R., "Relation Between High School Average Grade and Academic Achievement of Agricultural Students, Agricultural and Mechanical College of Texas," College and University 30: 166-181, 1955.
- Benton J., Understood. Psychological Research, Appleton-Century Crafts, New York, 1957

- Blanto, W.L., and Peck, R.F., "College Student Motivation and Academic Performance" Educational and Psychological Measurement 21: 897-921, 1964.
- Bolenbaugh, L., and Proctor, W.M., "Relation of Subjects taken in High School to Success in College," Journal of Educational Research 15: 87-92, 1927.
- Booker, L.A., "Reducing Withdrawals," Journal of Higher Education 4: 249-254, 1933.
- Borow, H., "Current Problems in the Prediction of College Performance," Journal of American Association Collegiate Registrars 22: 14-26, 1946.
- Bragg, E.W., "A Study of Student Withdrawal at W.V.," Journal of Educational Psychology 47: 199-202, 1956.
- Brown, C.W., "The Study Habits of Failing and Successful Student in the First 2 Years of College," Journal of Experimental Education 9: 205-208, 1941.
- Brown, F.G., and Dubois, T.E., "Correlates of Academic Success for High-Ability Freshman Men," The Personnel and Guidance Journal 42: 603-607, 1964.
- Brown, O.H., "Development of a Self-Report Inventory and Its Function in Mental Health Assessment," American Psychologist 16: 402, 1961.
- Brown, W.F., Abbles, N., and Iscoe, I., "Motivational Differences Between High and Low Scholarship Students," Journal of Educational Psychology 45: 251-223, 1954.
- Bryant, G.T., "Why Our Students Leave School," Junior College Journal 21: 271-220, 1950.
- Cavan, J.T., "What Kind of College Gets the Bright Students?" Journal of Higher Education 8: 265-272, 1937.
- Charles, D.C., "College Performance of Top-Quarter High School Graduates," Journal of Educational Psychology 39: 82-91, 1948.
- Chartes, W.W., "Editorial Comments High School Seniors" Journal of Higher Education 7: 501-502, 1937.
- Clark, David Derrix, "An Evaluation of Response to Procedures Used in Working with Mid-Semester Failing Students," in Dissertation Abstract 25: 4490, 1965.
- Cope, Jr, William, "A Study of Selected Characteristics of the Drop-outs at Dillard University," in Thesis Abstract Series, School of Education, Indiana University, PP. 99-106, 1958-1959.
- Crawford, A.B., and Burnham, P.S., "Entrance Examination and College Achievement," School and Society 36: 349-352, 1932.

- Dalrymple, W., "The College Dropout Phenomenon," NEA Journal 56:11-13, 1967.
- Daniel, Kathryn Barchard, "A Study of College Dropouts at the University of Alabama With Respect to Certain Academic and Personality Variables," in Dissertation Abstracts 25: 1736, 1964.
- Davis, J.A., and Frederickson, N., "Public and Private School Graduates in College," Journal of Teacher Education 6: 18-22, 1955.
- Drake, L.E., "MMPI Pattern Prediction of Underachievement," Journal of Counseling Psychology 9: 164-167, 1962.
- Drasgow, J., "Psychological Breakdown Among College Students," Journal of Higher Education 28: 143-146, 1957.
- Dressel, H.L., "Liberal Arts Students Advised to Withdraw," Journal of Higher Education 14: 43-45, 1943.
- Dressel, F.L., "Interests-Stable or Unstable," Journal of Educational Research 48: 95-102, 1954.
- Dwyer, P.S., "The Use of Subcorrelation in Determining the Predictive Power of High School Grades," Journal of Educational Psychology 28: 673-680, 1938.
- Dwyer, P.S., "Some Suggestions Concerning the Relationship Existing Between Size of High School Attended and Success in College," Journal of Educational Research 32: 271-281, 1938.
- Dwyer, P.S., "The Correlation Between Age at Entrance and Success in College," Journal of Educational Psychology 30: 251-264, 1939.
- Eckert, R.E., and Jones, "Long-Time Effects of Training College Students How to Study," School and Society 42: 685-688, 1935.
- Eckland, Bruce Kent, "A Study of College Dropouts and Graduates Ten Years After Matriculation, with Special Reference to Social Origins and Intergenerational Mobility," in Dissertation Abstract 25: 6307, 1965.
- Edward, Troy W., "Student Dropouts of Southern Illinois University" in Thesis Abstract Series, School of Education, Indiana University, 6-7: 39, 1954.
- Elton, Charles E., "Three-Year High School Average as A Prediction of College Success," College and University 40: 165-167, 1965.
- Emme, E.E., "Predicting College Success," Journal of Higher Education 13: 263-267, 1942.
- Faries, M., "Short-Term Counseling at The College Level," Journal of Counseling Psychology 2: 182-124, 1955.

- Ford, E.G., "College Success and Self-Support," Kentucky Personnel Bulletin 3-4, 1934.
- Form, A.L., "Users and Non-Users of Counseling Services," Personnel and Guidance Journal 32: 209-213, 1953.
- Freedman, N.B., "The Passage Three College," Journal of Social Issues 12: 13-28, 1956.
- Freeman, H.J., and Jones, L., "Final Report on the Longtime Effect of Counseling Low Percentile Freshman," Scholl and Society 38: 382-384, 1933.
- Frick, J.W., "Improving the Prediction of Academic Achievement by The Use of The MMPI," Journal of Applied Psychology 39: 49-52, 1955.
- Fullmer, D.W., "Success and Prediction and Prevention of Freshman Attrition," Journal of Counseling Psychology 12:399-403, 1965.
- Gadzelia, Bernadette M., and Bentall Grace, "Differences in High School Academic Achievements and Mental Abilities of College Graduates and College Dropouts," College and University, 42: 351-356, 1967.
- Gaffney Louis, Selected Computer Programs for IBM 1130 and 360 and 360/40 College of Education Prasarnmit.
- Ganett, R.L., "Some Factors in College Success," Journal of Higher Education 6:382-383, 1935.
- Garett, H.F., "A Review and Interpretation of Investigation of Factors Related to Scholastic Success in College of Arts and Science and Teachers Colleges," Journal of Experimental Education 18: 91-138, 1949.
- Garrett, H.L., "Predicting College Success Upon the Basis of High School Record Peabody," Journal of Education 11: 194-201. 1934.
- Gelman, W.S., "Problems of College Sophomores with Serious Scholastic Difficulties," Journal of Counseling Psychology 2:137-141, 1955.
- Gerberich, J.R., "Factors Related to the College Achievement of High Aptitude Students Who Fail of Expectation and Low-Aptitude Students Who Exceed Expectation," Journal of Educational Psychology 32: 253-265, 1941.
- Giusti, J.P., "High School Average as a Predictor in College Success A Survey of the Literature," College and University, 39: 200-209, 1964.

- Goodstein, L.D., and Crites, J.O., "Brief Counseling with Poor College Risks," Journal of Counseling Psychology 8: 318-321, 1961.
- Gough, H.G., Three Papers on Problems of Academic Achievement and Academic Progress, Berkeley: University of California Institute of Personality Assessment and Research, 1962.
- Griffiths, G.R., "The Relationship Between Scholastic Achievement and Personality Adjustment of Men College Students," Journal of Applied Psychology 29: 360-367, 1945.
- Groble, Robert Irvin, "A Study of The Student Dropout Problem at Miami University" in Dissertation Abstracts 17: 61, 1957.
- Guthrie, G.J., and O'Neill, H.W., "Effects of Dormitory Counseling on Academic Achievement," Personel and Guidance Journal 31: 307-309, 1953.
- Hammond, M., "Motive Related to Vocational Choices of College Freshman," Journal of Counseling Psychology 3: 257-261, 1956.
- Harris, R.W., "Leaving College Because of Emotional Problems," Student Medicine 4: 49-60, 1956.
- Heilbrun, Alfrech B., "Personality Factors in College Dropout," Journal of Applied Psychology 49: 1-7, 1965.
- Hill, G.E., "College Proneness, A Guidance Problem" the Personel and Guidance Journal 33: 70-73, 1954.
- Hill, G.E., "Who Should Attend College?" College of Education, Ohio University, 1955.
- Him Melweit, H.T., and Summerfield, Arthur "Student Selection on Experimental Investigation." The British Journal of Sociology 2: 59-75, 1951.
- Hood, A.B., "Certain Non-Intellectual Factors Related to Student Attrition at Cornell University," in Dissertation Abstract 17: 2919-2920, 1959.
- Howard, Hayden, Higher Education and Development in South East Asia Vol I, Unesco and the IAU, Belgium, 1967, 508 P.
- Hunter, Guy, Higher Education and Development in South - East Asia . Vol 3. Unesco and the IAU, Belgium, 1967, 184 P.
- Iffort, E., "The Student Retention and With Drawal Study" College and University 30: 406-411, 1955.
- Irwin, Floyd S., "Sentence -Completion Responses and Scholastic Success or Failure," Journal of Counseling Psychology 14: 269-271, 1967.
- Johnson, G.B., "A Proposed Technique for the Analysis of Drop-outs at a State College," Journal of Educational Research 47: 381-387, 1954.

- Jones, E.S., "The Probation Student: What He is Like and What Can be Done About It," Journal of Educational Research, 49: 93-103, 1955.
- Jones, J.B., "Some Personal-Social Factors Contributing to Academic Failure at Texas Southern University in Personality Factors on College Campus Austin, Texas. Hogg Foundation For Mental Health," p. 135, 1962. Cited By L.M. Mash, "College Dropouts-A Review," Personel and Guidance Journal 44: 475-481. 1966.
- Kane, J.A., Educational and Occupational Aspiration of 'Common Man' Boys," Harvard Educational Review 23: 186-203, 1953.
- Kimball, B., "The Sentence Completion Technique in A Study of Scholastic Underachievement," Journal of Counseling Psychology 16:353-358, 1962.
- Klingelofor, E.L., "The Relationship of Academic Advisement to the Scholastic Performance of Failing College Students." Journal of Counseling Psychology 1:125-131, 1954.
- Knaak, N.K., "A Study of the Characteristics of Academically Successful and Unsuccessful Freshman Women Who Entered Northwestren University in the Fall of 1954," in Dissertation Abstract 17: 304-305, 1959.
- Koelsche, C.L., "A Study of the Student Drop-out Problem at Indiana University," Journal of Educational Research 49:357-364, 1956.
- Lins, L.J., and Pitt, H, "Staying Power and Rate of Progress of University of Wisconsin Freshman ," College and University 29:86-99, 1953.
- Malloy, J., "An Investigation of Scholastic Over- and Under-Achievement Among Female College Freshmen," Journal of Counseling Psychology 1: 260-263, 1953.
- Manger Paul "Student Persistence in College," Personel and Guidance Journal 35: 241-243, 1956.
- Mark, Edmond, "Student Perception of College Persistance, and their Intellective, Personality and Performance Correlates," Journal of Educational Psychology 58: 210-221, 1967.
- Marshall, M.V., and Simpson E.W., "Vocational Choice and College Grades," Journal of Educational Research 27:303- 305, 1943.
- Martin, L.C., The Prediction of Success for Student in Teacher Education.
- Malnig, L.R., "Anxiety and Academic Prediction," Journal of Counseling Psychology 11: 72-75, 1964.
- Mc. Arthur, C., "Personalities of Public and Private School Boys" Harvard Educational Review 24: 256-261, 1954.

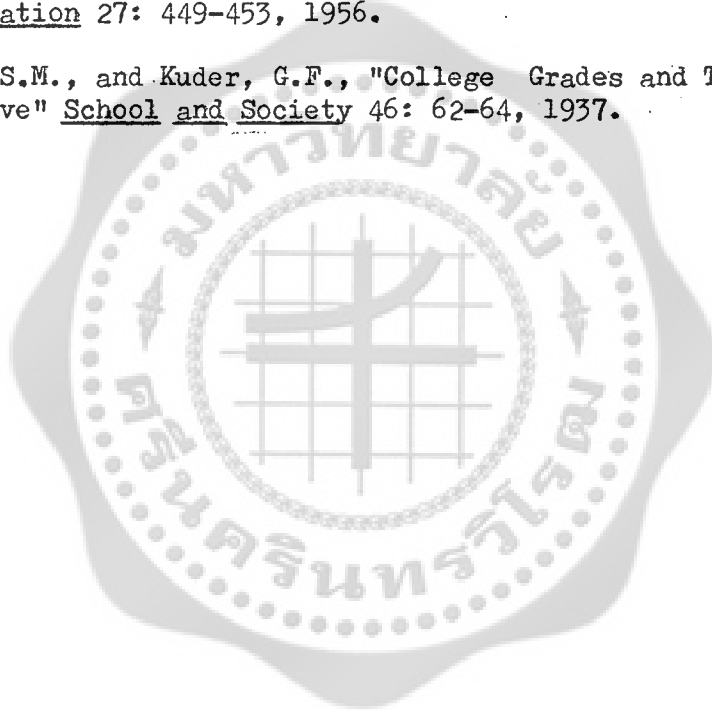
- Mc. Neely, J.H., "College Student Mortality," U.S. Office of Educational Bulletin No. II, 1937.
- Mc Quarry, J.P., "Some Differences Between Under and Over-Achievers in College," Educational Administration and Supervision 40: 117-120, 1954.
- Mothanon, J.C., "The Effect of Conferences on Freshman College Grades," School and Society 46: 94-96, 1937.
- Munger, Paul F., "Factor Related to Persistence in College of Student Who Ranked in the Lower Third of Their High School Class," Journal of Counseling Psychology 1:132-136, 1954.
- Munger, P.F., "Student Persistence in College" Personel and Guidance Journal 35: 241-243, 1956.
- Munger, P.F., and Gockerman, R.W., "Collegiate Persistence of Upper and Lower-Third High School Graduates," Journal of Counseling Psychology 2: 142-145, 1955.
- Myers, R.C., "Biographical Factors and Academic Achievement An Experinental Investigation," Educational and Psychological Measurement 12: 415-426, 1952.
- Owens, W., and Johnson, W.C., "Some Measured Parsonality Traits of Collegiate Under-Achievers," Journal of Educational Psychology 40: 41-46, 1949.
- Parrish, J., and Rethlingshafer, D., "A Study of the Need to Achieve in College Achievers and Non-Achievers," Journal of General Psychology 50: 209-226, 1954.
- Pierson, R.R., "Age Versus Academic Success in College Students," School and Society 68: 94-95, 1948.
- Quarles, B., "Student Separations From School Overview" Association American College Bullatin 35: 404-409, 1949.
- Reian Hardt, E., "Fresman Difficultiss" Journal of Higher Education 4:307 - 309, 1933.
- Registrar, Hunter College, End Term Rules Hunter College New York, 1957.
- Remmers, H.H., Taylor, A.D., and Kintner, K.E., "Student Attitude Toward Basic Freshman College Subjects and Their Relation to Other Variables," Bullatin of Peudue University 37: 145-176, 1936.
- Richardson, L.H., "Grade Patterns of Counseled and Noncounseled College Students," Journal of Counseling Psychology 11: 160-163, 1964.
- Richardson, La P.E., and Peray, J.D., "Counseling For Academic Reecovery," Journal of Counseling Psychology 3:136-139, 1956.

- Rightland, Herbert "Identifying Technical Institute Dropouts," The Personnel and Guidance Journal XLIV: 68-72, 1965
- Robinson, Francis, Effective Study, Harper, New York, 1961, 287 pp.
- Root, A.R., "College Achievement," Journal of Higher Education 7: 387-388, 1936.
- Rose, Harriett, A., "Prediction and Prevention of Freshman Attrition," Personel and Guidance Journal 45: 243-247, 1966.
- Rossmann, Jack E., "An Experimental Study of Faculty Advising," Personel and Guidance Journal 46: 160-164, 1967.
- Sapianchaiy, Poj, The Predictive Efficiency of the Entrance Examination at the College of Education Bangkok Thailand Doctor's Thesis School of Education, Indiana University, 1963. 201 P.
- Sarbaugh, M.E., "Effect of Home Surrounding on Academic Achievement," University of Buffalo Study 13:245-276, 1936.
- Sarnoff, I., and Raphael, I., "Five Failing Collage Students," American Journal of Orthopsychiat 25: 343-372, 1955.
- Sawey, Jane M., Educational Psychology, Allyn and Bacon, Inc., Boston, 1959, 498 P.
- Scott, C.M., "Back Ground and Personal Data as Factors in the Prediction of Scholastic Success in College," Journal of Applied Psychology 22: 42-49, 1938.
- Seltzer, C.C., "Academic Success in College of Public and Private School Students Freshman Year at Harvard," Journal of Psychology 25: 419-431, 1948.
- Sewell, W.H., Haller, A.O., and Straus, M.A., "Social Status and Educational and Occupational Aspiration," American Sociology Review 22:67-73, 1957.
- Sexton, Virginia Stuard, "Factors Contributing to Attrition in College Poppulation: Twenty Five Year Research," The Journal of General Psychology 72: 301-326, 1965.
- Shaffner, M., "The Effect of Part-Time Employment on the Scholarship Ratings of College Students," School and Society 50:541-542, 1939.
- Sheeder, F.I., "College Achievement of Lower Group Secondary School Students," Journal of Educational Research 31:497-505, 1938.
- Shuey, A.M., "Academic Success of Public and Private School Students in Randolph-Macon Woman's College? I the Freshman Year," Journal of Educational Research 49:481-492, 1956.

- Shuman, R.B., "College Dropouts . An Over View," Journal of Educational Sociology 29: 347-350, 1956.
- Slater, M., "Perception . A Context for The Consideration of . Persistence and Attrition Among College Men," Personel and Guidance Journal 35:435 -440, 1957.
- Smading, Donald G., "College Admissions" NEA Journal 55:40-41, 1966.
- Smith, Hyran M. and Miller, Leonard M., "Door Were Opened A Commentary on the 1963, Dropout Campaigs" in Selected Reports and Statistics on School Dropouts.
- Smith, M., "University Student Intelligence and Occupational of Father," American Sociological Review 7: 764-771, 1942.
- Snyder, L.H., " Why do They Leave?" Journal of Higher Education 11: 26-32, 1940.
- Stagner, R., "The Relation of Personality to Academic Aptitude and Achievement," Journal of Educational Research 26:648-655, 1933.
- Stalnaker, J.M. and Remmers, H.H., "What Kind of High Schools Contribute to College Failures," Bullatin Pudedue University 30: No 5, 1930
- Stone, D.R., and Ganung, G.R., "A Study of Scholastic Achievement Related to Personality Measured by the MMPI," Journal of Educational Research 50: 155-156, 1956.
- Stralele, E., "What About Warned Student?" School and Society 42: 581, 1935.
- Stright, I.L., "Some Factors Affecting College Success," Journal of Educational Psychology 38: 332-240, 1947.
- Summerskill, J., "Dropouts From College," in the American College John Wiley and Sons, New York, 1963.
- Taylor, Harold, "The Philosophical Foundation of General Education" in the Fifty - First Yearbook of the National Society for the Study of Education, Part I.
- Teevan, R.C., " Personality Correlates of Undergraduate Field of Specialization," Journal of Consultion Psychology 18: 212-214, 1954.
- The Bangkok Institute for Child Study, "Research Design and Other Methodological Considerations in Studying Educational Wastage" in Technical Seminar on Educational Wastage and School Dropouts, Unesco, Bangkok
- Tiebout , H.M. " The Misnamed Lazy Student," The Educational Record 24: 113-129, 1943.

- Thorndike, E.L., "The Validity of Age at Entrance to College as a Measure of Intelligence," Journal of Educational Psychology 33: 605-607, 1942.
- Unesco Technical Seminar on Educational Wastage and Drop-outs Bangkok 1966.
- Unesco, "A Review of Studies on Educational Wastage and Stagnation" in Technical Seminar on Educational and School Dropouts.
- Unrich, A.C., "Improvement in Scholarship During the Probationary Period," School and Society 35: 129-134, 1932.
- Vaughan, Richard P., "Academic Achievement, Ability, and the MMPI Scales" The Personnel and Guidance Journal 46: 156-159, 1967.
- Waetjen, Walter B., "The Prevention of Failure," NEA Journal 55: 37-40, 1966.
- Wagner, M.L., Eiduson, H.P., and Morris, R.J.R., "The Effect on Federal Emergency Relief Administration Employment Upon College Grades," School and Society 45: 24-26, 1937.
- Watley, J., Donovan, "Personal Adjustment and Prediction of Academic Achievement," Journal of Applied Psychology 49: 20-23, 1965.
- Weigand, G., "Adaptiveness and the Role of Parents in Academic Success," Personnel and Guidance Journal 35: 518-522, 1957.
- Weigand, G., "Goal Aspiration and Academic Success," Personnel and Guidance Journal 31: 458-461, 1953.
- Weintraub, R.G., and Sally, R.E., "Graduation Prospects of Entering Freshman," Journal of Educational Research 39: 116-126, 1945.
- Weitz, H., Clarke, M., and Jones, O., "The Relationships Between Choice of a Major Field of Study and Academic Preparation and Performance," Educational and Psychological Measurement 15: 28-38, 1955.
- Weitz, H., and Wilkinson, H.J., "The Relationship Between Certain Nonintellectual Factors and Academic Success in College," Journal of Counseling Psychology 4: 54-60, 1957.
- Whitmer, C.A., "Nonintellectual Causes of Dropout in Selected Montana Teacher Education Programs," in Dissertation Abstract 24: 5228, 1964.
- Whitmer, C.A., "A Study of Scholastic Progress of College Probationers," Journal of Applied Psychology 17: 39-48, 1933.
- Williams, Vernon, "The College Dropout: Qualities of This Environment," Personnel and Guidance Journal 45: 878, 1967.

- Williamson, E.C., "The Significance for Education Guidance of Personal Histories," School Review 44:41-49, 1936.
- Wilson, Eugene S., "How to Prepare Students for College Dropouts," The Educational Digest 27-31, 1967.
- Wrenn, C.G., "Aiding The Fit," Journal of Higher Education 4: 357 - 363, 1953.
- Young, L.R., "Parant-Child Relationships Which Affect Achievement Motivation of College Freshman" in Dissertation Abstract, 17: 3111, 1957.
- Zimmerman, J.F., "What Motivates Students?," Journal of Higher Education 27: 449-453, 1956.
- Zorbaugh, G.S.M., and Kuder, G.F., "College Grades and The Vocational Motive" School and Society 46: 62-64, 1937.

๑๑๓ ๓๓๑๖

๓๓๑๖

๑๐.๑๗๓

ภาคผนวก ก แบบสอบถาม ฉบับที่ ๑

เพศ..... อายุ..... วศ..... ก่อนเข้าวิทยาลัยนี้สำเร็จ

การศึกษาชั้น..... แผนก.....

ขณะนี้พักอยู่กับ..... ค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่ได้รับเดือนละ..... บาท

เกรดเฉลี่ยถึงเทอมนี้..... คิดว่ามีหวังจะได้เรียนต่อในปีที่ ๓ หรือไม่....

เพราะ.....

เหตุผลที่ท่านไม่ได้เรียนต่อในปีที่ ๓ เพราะคะแนนไม่ถึง ๒.๒ คือ

๑.
๒.
๓.
๔.

สำหรับผู้ที่ไม่ได้เรียนต่อ ท่านคิดว่าเหตุที่ทำให้เพื่อนของท่านบางคนทำคะแนนเฉลี่ยไม่ถึง ๒.๒ คือ

๑.
๒.
๓.
๔.

ปัญหาที่ท่านประสบขณะเรียนอยู่ในวิทยาลัยแห่งนี้ คือ

ขอขอบคุณเป็นอย่างมากในความกรุณาของท่านครั้งนี้ ขอให้จริงของท่านนั้นจะเป็นประโยชน์อย่างมากในการวิจัยเพื่อหาทางช่วยเหลือบัณฑิตในคราวต่อไป.

ภาคผนวก ข.

แบบสอบถาม ฉบับที่ ๒

นิสิตที่รัก

แบบสอบถามที่ได้รับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการค้นคว้าเพื่อการ เขียนปริญญานิพนธ์ของข้าพเจ้า
ฉะนั้น ความร่วมมืออย่างจริงของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการ เสนอข้อเท็จจริง เพื่อให้
วิทยาลัยและนิสิตรุ่นต่อ ๆ ไปได้ปรับปรุงตนเองให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงนับว่าท่านได้มีโอกาสดำเนินการ
และประโยชน์อย่างยิ่งทั้งแก่วิทยาลัยนิสิตรุ่นน้องและข้าพเจ้าซึ่งจะสามารถผลิตผลงานอันสำคัญขึ้นนี้ได้
ก็ด้วยความกรุณาจากท่านเท่านั้น

ฉะนั้น หวังว่าท่านคงกรุณาตอบด้วยความจริงใจที่สุด ขอขอบคุณอย่างยิ่ง.

ขอแสดงความนับถือ

อภา ถนัดช่าง

นิสิตปริญญาโทสาขานะแนว

วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร

โปรดตอบข้อความลงในช่องว่างดังต่อไปนี้

เพศ.....อายุ.....ปี วิทยาลัยวิชาการศึกษา.....ชั้น.....
ก่อนเข้าวิทยาลัยนี้สำเร็จการศึกษาชั้น.....แผนก.....
ขณะนี้พักอยู่กับ.....ภูมิลำเนาเดิม.....
ค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่ได้รับ (หักค่าที่อยู่แล้ว) ประมาณเดือนละ.....บาท
เกรดเฉลี่ยสะสมถึงเทอมนี้.....(กรุณาอย่าลืมตอบ) วิชาเอก.....

ตอนที่ ๑

โปรดกาเครื่องหมาย ลงในช่องว่างที่ตรงตามความเป็นจริงหรือตามความคิด เห็น
ของท่าน

๑. ท่านใช้เวลาในการทูลงสีนอกห้องเรียนโดยเฉลี่ยประมาณวันละ

ก มากกว่า ๔ ช.ม.

ข ประมาณ ๓ - ๔ ช.ม.

ค ประมาณ ๒ - ๓ ช.ม.

ง.....ประมาณ ๑ - ๒ ช.ม.

จ.....ประมาณ ๑ ช.ม. หรือน้อยกว่า

๒. ท่านพบทวนตำรา

ก.....เป็นกิจวัตร

ข.....ก่อนหน้าสอบเกินกว่า ๑ สัปดาห์

ค.....ก่อนหน้าสอบประมาณ ๔ - ๕ วัน

ง.....ก่อนหน้าสอบประมาณ ๒ - ๓ วัน

จ.....ในคืนก่อนสอบ

๓. ท่านเคยทบทวนตำราก่อนสอบ

ก.....เกินกว่า ๓ ครั้ง

ข.....๓ ครั้ง

ค.....๒ ครั้ง

ง.....๑ ครั้ง

จ.....เข้าห้องสอบโดยคุหนังสือยังไม่จบ

๔. ในเทอมหนึ่ง ๆ ท่านขาดเรียนรวมทั้งหมดแล้ว

ก.....เกินกว่า ๑๕ ช.ม.

ข.....ประมาณ ๑๐ - ๑๕ ช.ม.

ค.....ประมาณ ๕ - ๑๐ ช.ม.

ง.....ประมาณ ๑ - ๕ ช.ม.

จ.....ไม่เคยขาดเลย

๕. ขณะนี้ท่านต้องทำงานเลี้ยงตัวเอง

ก.....สัปดาห์ละเกินกว่า ๗ ช.ม.

ข.....สัปดาห์ละประมาณ ๕ - ๗ ช.ม.

ค.....สัปดาห์ละ ๓ - ๕ ช.ม.

ง.....สัปดาห์ละประมาณ ๑ - ๓ ช.ม.

จ.....ไม่ได้ทำงานเลย

๖. ท่านต้องใช้เวลาในการเดินทางมาวิทยาลัย

ก..... มากกว่า ๑ ชม.

ข..... ประมาณ ๔๕ นาที - ๑ ชม.

ค..... ประมาณ ๓๐ - ๔๕ นาที

ง..... ประมาณ ๑๕ - ๓๐ นาที

จ..... ประมาณ ๑ - ๑๕ นาที

เป็นประจำ ส่วนมาก บางครั้ง น้อยมาก ไม่เคยเลย

๗. หนังสือที่ท่านอ่านนอกเวลา

ก. เป็นการทบทวนบทเรียนที่อาจารย์

สอน

ข. เป็นหนังสือที่ประกอบการเรียน

ในแต่ละวิชา

ค. เป็นหนังสือหรือนิตยสารอื่น ๆ

ทางค่านวิชาการซึ่งไม่เกี่ยวกับ

บทเรียนโดยตรง

๘. ท่านใช้เวลาดูภาพยนตร์หรือโทรทัศน์

๙. วิชาที่ท่านขาดเรียน คือ

ก. วิชาที่ท่านไม่ชอบ

ข. วิชาที่ท่านไม่ชอบอาจารย์ผู้สอน

ค. วิชาที่ท่านคิดว่าไม่เข้าเรียนก็

สอบได้

ง. วิชาที่มีหน่วยกิตน้อย

๑๐. ท่านทำงานหรือการบ้านตามที่

อาจารย์กำหนด

๑๑. ท่านส่งงานหรือรายงานตามที่

อาจารย์กำหนดทันเวลา

๑๒. ท่านเคยทำงานหรือดำเนินชีวิต

ประจำวันตามตารางที่ท่านกำหนดไว้

เป็นประจำ ส่วนมาก บางครั้ง น้อยมาก ไม่เคยเลย

๑๓. เมื่ออาจารย์ให้การบ้านหรือรายงาน
- ก. ท่านวางแผนและลงมือทำทันที
- ข. ต้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น
๑๔. ในขณะที่ท่านหนังสือหรือทำงาน
- ก. ทำอย่างหามรุ่งหามค่ำติดต่อกัน
รวกเกี่ยวจนกว่างานจะเสร็จตอน
- ข. คอยทำคอยไปอย่างสม่ำเสมอ
ไม่รีบร้อนนัก
- ค. ทำไปหยุดไปอย่างจับจุก
๑๕. ถอดนอสน
- ก. ท่านมีเวลาหนังสือเต็มที่ทุกครั้ง
- ข. ไม่เคยมีเวลาหนังสือเต็มที่
เพราะมีงานอย่างอื่นจำเป็นต้องทำ
๑๖. ในขณะที่สอบ
- ก. จิตใจของท่านสบายไม่มีความวิตก
กังวลใด ๆ
- ข. คอยวิตกกังวล เกี่ยวกับ เรื่องการสอบ
๑๗. คืนสุดท้ายก่อนสอบ
- ก. ท่านนอนหลับสบายแต่หัวค่ำ
- ข. ใช้เวลาจนถึงคืนเพื่อหนังสือให้จบ
- ค. กังวลใจจนนอนไม่หลับ
- ง. พุกคุดกับเพื่อนดูภาพยนตร์หรือโทรทัศน์
๑๘. เมื่อหนังสือเพื่อสอบวิชาใดจนจบลง
- ก. พักผ่อนสักครู่แล้วจึงดูวิชาอื่นต่อไป
- ข. อ่านวิชาอื่น ๆ ต่อทันที
- ค. นอนพักสมองหรือไปเที่ยว

เป็นประจำ ส่วนมาก บางครั้ง น้อยมาก ไม่เคยเลย

๑๙. ท่านทำงานหรืออ่านหนังสือ

ก. เมื่อถึงเวลาที่ท่านกำหนดไว้ในตาราง

ทำงานของท่าน

ข. เมื่อมีความอยากรจะทำ

ค. เมื่อมีความจำเป็นบังคับ

๒๐. ในการดูหนังสือท่านมัก

ก. อ่านคลุกเคล้า ๆ

ข. อ่านแล้วซึกเส้นใต้ไว้

ค. อ่านแล้วสรุปจดโน้ตไว้

ง. ทบทวนความจำอีกครั้งเมื่ออ่านจบ

๒๑. ท่านเคยตั้งปัญหามาถามตัวเองในเนื้อหา

ขณะที่ท่านกำลังอ่านตำรา

๒๒. ท่านเคยฝึกหัดตัวเองเพื่อจะให้อ่านหนังสือ

ได้เร็วขึ้น

๒๓. ในขณะที่ดูหนังสือท่านมักจะ

ก. พุดคุยกับเพื่อนไปด้วย

ข. พังวิทย์หรือคู่มือโทรทัศน์

ค. คิดถึงเรื่องอื่น ๆ

ง. จิตใจจดจ่ออยู่กับหนังสือตรงหน้าอย่าง

เต็มที่

จ. ง่วงนอน

๒๔. ท่านใช้หลักในการดูหนังสือโดยการ

พยายามจับใจความสำคัญและใจ

เทคนิคในการจำ

๒๕. เวลาอ่านหนังสือท่านมักจะจำไม่ค่อยจะได้

๒๖. ท่านชอบเข้าไปอ่านหนังสือในห้องสมุด

	เป็นประจำ	ส่วนมาก	บางครั้ง	น้อยมาก	ไม่เคยเลย
๒๗. ท่านชอบอ่านหนังสือบนเตียง					
๒๘. ท่านชอบนั่งอ่านหนังสือ เป็นกิจวัตร					
๒๙. เมื่ออาจารย์สอนจบแล้วท่านถามสิ่งที่ท่าน ไม่เข้าใจ					
๓๐. เมื่อท่านไม่เข้าใจวิชาใดวิชาหนึ่งท่านจะ ต้องชวนชายหาคำความเข้าใจให้ได้					
๓๑. การจกเลิกเซอร์ของท่าน					
ก จกทุกคำพูดของอาจารย์					
ข จกตอนที่ท่านเห็นว่าสำคัญ					
ค มีเทคนิคในการจกที่ช่วยให้การจกรวด เร็วขึ้น					
ง จกไม่ทันเลยไม่จกแล้วทิ้งไว้แค่นั้น					
จ ขอลอกจากเพื่อนภายหลัง					
๓๒. ขณะเรียนหนังสือในห้อง					
ก ท่านติดตามเนื้อเรื่องที่อาจารย์สอนอยู่ ตลอดเวลา					
ข ท่านมักคิดถึงเรื่องอื่น ๆ รวมทั้งฝัน กลางวัน					
ค ท่านมักจะคุยกับเพื่อน					
ง ท่านง่วงนอนเสมอ					
๓๓. ท่านเคยเบื่อการเรียน					
๓๔. สาเหตุที่ทำให้ท่านเบื่อการเรียน					
ก ไม่เข้าใจบทเรียน					
ข ไม่ชอบอาจารย์สอน					
ค ไม่ชอบวิธีสอนของอาจารย์					
ง บรรยากาศในห้องเรียนไม่ดี					
๓๕. ท่านชอบทำงานหรือไปไหน ๆ คนเดียว					

	เป็นประจำ	ส่วนมาก	บางครั้ง	น้อยมาก	ไม่เคยเลย
๓๖. ท่านเคยมีความคิดเห็นไม่ลงรอยกับเพื่อน.....					
๓๗. ท่านเคยมีเรื่องบาดหมางกับอาจารย์.....					
๓๘. ท่านต้องขอยืมเงินผู้อื่นเพื่อใช้จ่ายใน การศึกษา.....					
๓๙. ตอนปลายเดือนเงินมักจะขาดมือ.....					
๔๐. ท่านเคยเจ็บป่วยถึงกับขาดเรียน.....					
๔๑. ก่อนมาเรียนท่านได้รับประทานอาหาร เข้ามาแล้ว.....					
๔๒. ท่านปวดศีรษะในขณะที่อ่านหนังสือ.....					
๔๓. ท่านมาเรียนทันเวลาเพราะการ คมนาคมสะดวก.....					
	ดีมาก	ดี	ปานกลาง	พอใช้	ไม่ดีเลย
๔๔. ท่านคิดว่าหลักสูตรที่วิทยาลัยจัดให้ดีเพียงไร.....					
๔๕. ท่านคิดวาระบบการศึกษาระดับของวิทยาลัย.....					
๔๖. การสอนของอาจารย์ที่นี่โดยเฉลี่ยแล้ว.....					
๔๗. บริการของห้องสมุดให้ความสะดวกเป็นที่พอใจ.....					
๔๘. บรรณารักษ์ของห้องเรียนและสถานที่เรียน.....					
๔๙. สุขภาพของท่านอยู่ในเกณฑ์.....					
๕๐. ที่พักของท่านมีสิ่งแวดล้อมเป็นที่น่าอยู่.....					
๕๑. สถานที่ที่ท่านใช้ทำงานเป็นประจำมีสภาพ เป็นระเบียบ.....					
๕๒. สภาพของห้องทำงานก่อให้เกิดสมาธิใน การดูหนังสือ.....					

	มากเกินไป	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยมาก
๕๓. ท่านคิดว่าเกรคเฉลี่ยสะสม ๒.๒๓ ที่ วิทยาลัยว่างสำหรับผู้ที่ผ่านไปเรียนปี๓.....					

เป็นประจำ ส่วนมาก บางครั้ง น้อยมาก ไม่เคยเลย

๓๖. ท่านเคยมีความคิดเห็นไม่ลงรอยกับเพื่อน.....
๓๗. ท่านเคยมีเรื่องบาดหมางกับอาจารย์.....
๓๘. ท่านต้องขอยืมเงินผู้อื่นเพื่อใช้จ่ายใน
กิจกรรม.....
๓๙. ตอนปลายเดือนเงินมักจะขาดมือ.....
๔๐. ท่านเคยเจ็บป่วยถึงกับขาดเรียน.....
๔๑. ก่อนมาเรียนท่านได้รับประทานอาหาร
เข้ามาแล้ว.....
๔๒. ท่านปวดศีรษะในขณะที่อ่านหนังสือ.....
๔๓. ท่านมาเรียนทันเวลาเพราะการ
คมนาคมสะดวก.....

ดีมาก ค่อนข้างพอใจ ไม่ค่อย

๔๔. ท่านคิดว่าหลักสูตรที่วิทยาลัยจัดให้ดีเพียงไร.....
๔๕. ท่านคิดว่าระบบการศึกษาระดับวิทยาลัย.....
๔๖. การสอนของอาจารย์ที่นี่โดยเฉลี่ยแล้ว.....
๔๗. บริการของห้องสมุดให้ความสะดวกเป็นที่พอใจ.....
๔๘. บรรยากาศของห้องเรียนและสถานที่เรียน.....
๔๙. สุขภาพของท่านอยู่ในเกณฑ์.....
๕๐. ที่พักของท่านมีสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นที่น่าอยู่.....
๕๑. สถานที่ท่านใช้ทำงานเป็นประจำมีสภาพ
เป็นระเบียบ.....
๕๒. สภาพของห้องทำงานก่อให้เกิดสมาธิใน
การอ่านหนังสือ.....

มากเกินไป มาก ปานกลาง น้อย น้อยมาก

๕๓. ท่านคิดว่าเกรดเฉลี่ยสะสม ๒.๒ ที่
วิทยาลัยว่างสำหรับผู้ที่ผ่านไปเรียนปี๓.....

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยมาก
๓๑. ท่านมีความรู้สึกท้อท้อในชีวิต					
๓๒. ผู้ปกครองของท่านสนับสนุนในการเรียน					
- ของท่าน					
๓๓. ท่านมักมีกังวลใจอื่น ๆ หรือมีความคิด					
ฟุ้งซ่านจนทำให้เรียนหนังสือไม่รู้เรื่อง					
๓๔. ท่านมีความรู้สึกขาดความอบอุ่นใจ					
๓๕. ท่านต้องการหารายได้เลี้ยงตัวเอง					
๓๖. ครอบครัวของท่านมีปัญหาทางค่าน					
- เศรษฐกิจ					
๓๗. อาหารที่ท่านรับประทานทุกวันนี้มีประโยชน์					
มากเพียงพอ					
๓๘. ท่านมีความไม่พอใจหรือเคืองแค้นใจ					
เรื่องที่พักอาศัย					
๓๙. ที่พักของท่านมีสิ่งรบกวน (เช่น เสียงก้าง)					
ต่อสมาธิการทำงานและคุณหนังสือของท่าน					
๔๐. ท่านคิดว่าประสบการณ์ที่ท่านได้รับตลอด					
เวลา ๒ ปี ในวิทยาลัยเพียงพอที่ท่านจะ					
ออกไปเผชิญชีวิตในสังคมตามลำพังได้					
คือเพียงพอ					
๔๑. ท่านคิดว่าท่านได้รับประสบการณ์ที่จะ					
พัฒนาทางค่านอารมณ์และสังคมของท่าน					
มากเพียงพอจากวิทยาลัยนี้					
๔๒. ท่านคิดว่าท่านได้รับความเอาใจใส่จาก					
อาจารย์ที่ปรึกษาของท่าน					
๔๓. ในการเรียนที่ผ่านเคยได้รับการชี้แจง					
ให้ทราบถึงวิธีการเรียนแบบหน่วยกิตมาก					
เพียงพอ					

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยมาก
๔๔. ในการเรียนที่นี้ท่านเคยได้รับการแนะนำเกี่ยวกับวิธีการเรียนให้ใคร					
๔๕. ท่านเคยได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการเลือกวิชาเอก					
๔๖. ห้องสมุดมีหนังสือเพียงพอเกี่ยวกับการค้นคว้า					
๔๗. พื้นความรู้ของท่านก่อนเข้าวิทยาลัยนี้เป็นพื้นฐานในการเรียนที่นี่เพียงพอ					
๔๘. ท่านมาเรียนที่นี่เพราะ					
ก..... ต้องการใบปริญญา กศ.บ. เลยมาเรียนด้วยใจสมัคร					
ข..... บิดามารดาต้องการให้มาเรียนที่นี่					
ค..... สอบเข้าที่อื่นไม่ได้เมื่อสอบได้ที่นี่ก็เลยจำใจเรียน					
ง..... เรียนที่นี่เพราะเสียค่าใช้จ่ายน้อย					
จ..... เรียนที่นี่เพราะสำเร็จได้ง่าย					

.....

	มีส่วนมากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่มีส่วนเลย
๑๖. มีเรื่องไม่สบายใจเกี่ยวกับทางบ้าน					
๑๗. มีเรื่องเกี่ยวข้องกับทางด้านความรักและ เพื่อนต่างเพศ					
๑๘. มีความกังวลใจในเรื่องต่าง ๆ อยู่เสมอ					
๑๙. ขาดความอบอุ่นและความมั่นคงปลอดภัย ในจิตใจ					
๒๐. ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง					
ค. ปัญหาการเงิน					
๒๑. มีปัญหาในด้านการเงินอยู่เสมอ					
๒๒. ทำงานหาเงินมากเกินไปจนไม่สามารถ เรียนหนังสือได้เต็มที่					
ง. ปัญหาสุขภาพ					
๒๓. สุขภาพไม่ดีทำให้เรียนหนังสือไม่ได้เต็มที่					
จ. ปัญหาที่อยู่อาศัย					
๒๔. ไม่ได้ได้รับความสกรจากที่พักเท่าที่ควร					
๒๕. สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยไม่เหมาะ แก่การดูแลสุขภาพ					
๒๖. สถานที่พักอาศัยอยู่ไกลจากวิทยาลัยมาก เกินไป					
<u>สาเหตุจากวิทยาลัย</u>					
ก. หลักสูตร					
๒๗. หลักสูตร เพ่งเล็งในเนื้อหาวิชามากเกินไป ไม่สอดคล้องกับจุดหมายของวิชาทั่วไป					
๒๘. ความถนัดและพื้นฐานความรู้ในวิชาภาค บังคับบางวิชาของนิสิตมีไม่เพียงพอ					

มีส่วนมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย ไม่มีส่วนเลย

ข. ระเบียบการวัดผลและประเมินผล

๓๖. การคิดคะแนนแบบ T - score

ไม่สามารถทำให้นิสิตทุกคนบรรลุถึง
ระดับที่ตนต้องการได้

.....

๓๗. ความไม่ยุติธรรมในการตัดเกรดรวม
กันในการเรียนบางวิชาระหว่างกลุ่ม
ที่มีพื้นฐานความรู้ต่างกันอย่างมากมาในวิชา
นั้น

.....

๓๘. ความไม่ยุติธรรมในการไม่คิดค่า
+,- ของเกรด

.....

๓๙. วิชาบังคับแต่ละวิชาหน่วยกิตไม่เท่ากันทำ
ให้เกิดการเสียเปรียบได้เปรียบกันขึ้น
สำหรับคนที่ถนัดต่างกัน

.....

ค. การสอนและวิธีวัดผลของอาจารย์

๔๐. ผู้สอนตั้งมาตรฐานในการให้เกรดสูง
เกินไป

.....

๔๑. ผู้สอนใช้อารมณ์ส่วนตัวในการตัดเกรด

.....

๔๒. สาเหตุจากการสอนของอาจารย์เช่นสอน

เร็วเกินไปสอนไม่เข้าใจ

.....

ง. ปัจจัยอื่นทางวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวก
สวดกสบายในการเรียน

๔๓. หนังสือในห้องสมุดมีไม่พอให้คนคว้า

.....

๔๔. บรรณารักษ์ในห้องเรียนไม่ดี เช่นอบอ้าว

สถานที่คับแคบ

.....

๔๕. นิสิตขาดความเข้าใจในเรื่องการเรียน

แบบหน่วยกิต

.....

๔๐. ท่านคิดว่าหลักสูตรปีที่ ๑ - ๒ ที่จัดอยู่ในขณะนี้เหมาะสมเพียงไร.....
เพราะ.....
.....

๔๑. ท่านคิดว่าการคิดคะแนนแบบ T - score เป็นสาเหตุที่ทำให้ลิดไม่สามารถเรียนต่อหรือไม่..... เพราะ.....
.....

ท่านมีความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการที่ลิดปีที่ ๒ บางส่วนไม่สามารถเรียนต่อปีที่ ๓ อย่างไร กรุณา
เติมของว่างนี้

ภาคผนวก ค.

นำนักคะแนนที่กำหนดในแบบสอบถาม ฉบับที่ ๒

นิสิตที่รัก

แบบสอบถามที่ได้รับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการค้นคว้าเพื่อการเขียนวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้า ฉะนั้นความร่วมมืออย่างจริงของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการเสนอขอเท็จจริงเพื่อให้วิทยาลัย และนิสิตรุ่นต่อ ๆ ไปได้ปรับปรุงตนเองให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงนับว่าท่านได้มีโอกาสทำบุญคุณและประโยชน์อย่างจริงจังแก่วิทยาลัคนิสิตรุ่นน้องและข้าพเจ้าซึ่งจะสามารถผลิตผลงานอันสำคัญชิ้นนี้ได้ก็ด้วยความกรุณาจากท่านเท่านั้น

ฉะนั้นหวังว่าท่านคงกรุณาตอบด้วยความจริงใจที่สุด ขอขอบคุณอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

อภา ฤกษ์งาม

นิสิตปริญญาโทสาขาแนะแนว

วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร

โปรดตอบข้อความลงในช่องว่างดังต่อไปนี้

เพศ.....อายุ.....ปี วิทยาลัยวิชาการศึกษา.....ชั้น.....

ก่อนเข้าวิทยาลัยนี้สำเร็จการศึกษาชั้น.....แผนก.....

ขณะนี้พักอยู่กับ.....ภูมิลำเนาเดิม.....

ค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่ได้รับ (หักค่าที่อยู่แล้ว) ประมาณเดือนละ.....บาท

เกรงเหนื่อยสะสมถึงเทอมนี้.....(กรุณาอย่าลืมตอบ) วิชาเอก.....

ตอนที่ ๑

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงตามความเป็นจริงหรือตามความคิดเห็นของท่าน

๑. ท่านใช้เวลาในการดูหนังสือนอกห้องเรียนโดยเฉลี่ยประมาณวันละ

ก๕..... มากกว่า ๕ ช.ม.

ข๔..... ประมาณ ๓-๔ ช.ม.

ค๓..... ประมาณ ๒ - ๓ ช.ม.

ง.....๒.....ประมาณ ๑ - ๒ ช.ม.

จ.....๑.....ประมาณ ๑ ช.ม. หรือน้อยกว่า

๒. ท่านพบทวนตำรา

ก.....๕.....เป็นกิจวัตร

ข.....๔.....ก่อนหน้าสอบเกินกว่า ๑ สัปดาห์

ค.....๓.....ก่อนหน้าสอบประมาณ ๔ - ๕ วัน

ง.....๒.....ก่อนหน้าสอบประมาณ ๒ - ๓ วัน

จ.....๑.....ในคืนก่อนสอบ

๓. ท่านเคยทวนตำราก่อนสอบ

ก.....๕.....เกินกว่า ๓ ครั้ง

ข.....๔.....๓ ครั้ง

ค.....๓.....๒ ครั้ง

ง.....๒.....๑ ครั้ง

จ.....๑.....เข้าห้องสอบโดยคุุหนังสือยังไม่จบ

๔. ในเทอมหนึ่ง ๆ ท่านขาดเรียนรวมทั้งหมดแล้ว

ก.....๑.....เกินกว่า ๑๕ ช.ม.

ข.....๒.....ประมาณ ๑๐ - ๑๕ ช.ม.

ค.....๓.....ประมาณ ๕ - ๑๐ ช.ม.

ง.....๔.....ประมาณ ๑ - ๕ ช.ม.

จ.....๕.....ไม่เคยขาดเลย

๕. ขณะนี้ท่านต้องทำงานเลี้ยงตัวเอง

ก.....๑.....สัปดาห์ละเกินกว่า ๗ ช.ม.

ข.....๒.....สัปดาห์ละประมาณ ๕ - ๗ ช.ม.

ค.....๓.....สัปดาห์ละ ๓ - ๕ ช.ม.

ง.....๔.....สัปดาห์ละประมาณ ๑ - ๓ ช.ม.

จ.....๕.....ไม่ได้ทำงานเลย

๖. ท่านต้องใช้เวลาในการเดินทางมาวิทยาลัย

ก.....๑..... มากกว่า ๑ ชม.

ข.....๒..... ประมาณ ๔๕ นาที - ๑ ชม.

ค.....๓..... ประมาณ ๓๐ - ๔๕ นาที

ง.....๔..... ประมาณ ๑๕ - ๓๐ นาที

จ.....๕..... ประมาณ ๑ - ๑๕ นาที

เป็นประจำ ส่วนมาก บางครั้ง น้อยมาก ไม่เคยเลย

๗. หนังสือที่ท่านอ่านนอกเวลา

ก. เป็นการทบทวนบทเรียนที่อาจารย์

สอน๕..... ๔..... ๓..... ๒..... ๑.....

ข. เป็นหนังสือที่ประกอบการเรียน

ในแต่ละวิชา๕..... ๔..... ๓..... ๒..... ๑.....

ค. เป็นหนังสือหรือนิตยสารอื่นๆ

ทางด้านการซึ่งไม่เกี่ยวกับ

บทเรียนโดยตรง

.....๕..... ๔..... ๓..... ๒..... ๑.....

๘. ท่านใช้เวลาถ่ายภาพยนต์หรือโทรทัศน์๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....

๙. วิชาที่ท่านขาดเรียน คือ

ก. วิชาที่ท่านไม่ชอบ

.....๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....

ข. วิชาที่ท่านไม่ชอบอาจารย์ผู้สอน

.....๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....

ค. วิชาที่ท่านคิดว่าไม่เข้าเรียนก็

สอบได้

.....๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....

ง. วิชาที่มีหน่วยกิตน้อย

.....๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....

๑๐. ท่านทำงานหรือการบ้านตามที่

อาจารย์กำหนด

.....๕..... ๔..... ๓..... ๒..... ๑.....

๑๑. ท่านส่งงานหรือรายงานตามที่

อาจารย์กำหนดทันเวลา

.....๕..... ๔..... ๓..... ๒..... ๑.....

๑๒. ท่านเคยทำงานหรือดำเนินชีวิต

ประจำวันตามตารางที่ท่านกำหนดไว้.....๕..... ๔..... ๓..... ๒..... ๑.....

เป็นประจำ ส่วนมาก บางครั้ง น้อยมาก ไม่เคยเลย

๑๓. เมื่ออาจารย์ให้การบ้านหรือรายงาน

ก. ทำวางแผนและลงมือทำทันที ...๕... ..๔... ..๓... ..๒... ..๑...

ข. ต้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น ...๑... ..๒... ..๓... ..๔... ..๕...

๑๔. ในขณะที่ท่านดูหนังสือหรือทำงาน

ก. ทำอย่างหามรุ่งหามค่ำติดต่อกันรวดเดียว

จนกว่างานจะเสร็จตอน ...๕... ..๔... ..๓... ..๒... ..๑...

ข. ค่อยทำค่อยไปอย่างสม่ำเสมอไม่รีบร้อนนัก

...๕... ..๔... ..๓... ..๒... ..๑...

ค. ทำไปหยุดไปอย่างฉับจุก

...๑... ..๒... ..๓... ..๔... ..๕...

๑๕. กานสอย

ก. ท่านมีเวลาดูหนังสือเต็มที่ทุกครั้ง ...๕... ..๔... ..๓... ..๒... ..๑...

ข. ไม่เคยมีเวลาดูหนังสือเต็มที่เพราะ

มีงานอย่างอื่นจำเป็นต้องทำ ...๑... ..๒... ..๓... ..๔... ..๕...

๑๖. ในขณะที่สอย

ก. จิตใจของท่านสบายไม่มีความวิตก

กังวลใด ๆ ...๕... ..๔... ..๓... ..๒... ..๑...

ข. คอยวิตกกังวลเกี่ยวกับเรื่องการสอย ...๑... ..๒... ..๓... ..๔... ..๕...

๑๗. คื่นสูกท้ายก่อนสอย

ก. ท่านนอนหลับสบายแต่หัวค่ำ ...๕... ..๔... ..๓... ..๒... ..๑...

ข. ใช้เวลาจนคื่นเพื่อหนุนหนังสือให้จบ ...๑... ..๒... ..๓... ..๔... ..๕...

ค. กังวลใจจนนอนไม่หลับ ...๑... ..๒... ..๓... ..๔... ..๕...

ง. พุกคู้กับเพื่อนคุณภาพยนต์หรือโทรทัศน์ ...๑... ..๒... ..๓... ..๔... ..๕...

๑๘. เมื่อคุณหนังสือเพื่อสอบวิชาใดจบลง

ก. พักผ่อนสักครู่แล้วจึงดูวิชาอื่นต่อไป ...๕... ..๔... ..๓... ..๒... ..๑...

ข. อ่านวิชาอื่น ๆ ต่อทันที ...๑... ..๒... ..๓... ..๔... ..๕...

ค. นอนพักสมองหรือไปเที่ยว ...๕... ..๔... ..๓... ..๒... ..๑...

๑๙. ท่านทำงานหรืออ่านหนังสือ

ก. เมื่อถึงเวลาที่ท่านกำหนดไว้ในตาราง

ทำงานของท่าน	...๕...	...๔...	...๓...	...๒...	...๑...
ข. เมื่อมีความอยากจะทำ	...๑...	...๒...	...๓...	...๔...	...๕...
ค. เมื่อมีความจำเป็นบังคับ	...๑...	...๒...	...๓...	...๔...	...๕...

๒๐. ในการดูหนังสือท่านมัก

ก. อ่านตลุมเขี่ย ๆ	...๑...	...๒...	...๓...	...๔...	...๕...
ข. อ่านแล้วชี้คั่นได้ไว้	...๕...	...๔...	...๓...	...๒...	...๑...
ค. อ่านแล้วสรุปใจโน้ตไว้	...๕...	...๔...	...๓...	...๒...	...๑...
ง. พบทวนความจำอีกครั้งเมื่ออ่านจบ	...๕...	...๔...	...๓...	...๒...	...๑...

๒๑. ท่านเคยตั้งปัญหาตามตัวเองในเนื้อหา

ขณะที่ท่านกำลังอ่านตำรา	...๕...	...๔...	...๓...	...๒...	...๑...
-------------------------	---------	---------	---------	---------	---------

๒๒. ท่านเคยนึกหัดตัวเองเพื่อจะให้ท่านหนังสือ

ได้เร็วขึ้น	...๕...	...๔...	...๓...	...๒...	...๑...
-------------	---------	---------	---------	---------	---------

๒๓. ในขณะที่ดูหนังสือท่านมักจะ

ก. พุคคยกับเพื่อนไปค้าย	...๑...	...๒...	...๓...	...๔...	...๕...
ข. พังวิทยหรือดูโทรทัศน์	...๑...	...๒...	...๓...	...๔...	...๕...
ค. คิดถึงเรื่องอื่น ๆ	...๑...	...๒...	...๓...	...๔...	...๕...

ง. จิตใจจจอยกับหนังสือตรงหน้าอย่าง

เต็มที่	...๕...	...๔...	...๓...	...๒...	...๑...
จ. งรงนอน	...๑...	...๒...	...๓...	...๔...	...๕...

๒๔. ท่านใช้หลักในการดูหนังสือโดยการ

พยายามจับใจความสำคัญและใจ

เทคนิคในการจำ	...๕...	...๔...	...๓...	...๒...	...๑...
---------------	---------	---------	---------	---------	---------

๒๕. เวลาอ่านหนังสือท่านมักจะจำไม่ค่อยจะได้

๒๖. ท่านชอบเข้าไปอ่านหนังสือในห้องสมุด	...๕...	...๔...	...๓...	...๒...	...๑...
--	---------	---------	---------	---------	---------

	เป็นประจำ	ส่วนมาก	บางครั้ง	น้อยมาก	ไม่เคยเลย
๒๗. ท่านชอบอ่านหนังสือบันเทิง	...๑....	...๒....	...๓....	...๔....	...๕....
๒๘. ท่านชอบนั่งอ่านหนังสือเป็นกิจลักษณะ	...๕....	...๔....	...๓....	...๒....	...๑....
๒๙. เมื่ออาจารย์สอนจบแล้วท่านถามสิ่งที่ท่าน ไม่เข้าใจ	...๕....	...๔....	...๓....	...๒....	...๑....
๓๐. เมื่อท่านไม่เข้าใจวิชาใดวิชาหนึ่งท่านจะ ต้องชวนช่วยทำความเข้าใจให้ได้	...๕....	...๔....	...๓....	...๒....	...๑....
๓๑. การจกเลิกเซอรของท่าน					
ก จกทุกคำพูดของอาจารย์	...๑....	...๒....	...๓....	...๔....	...๕....
ข จกตอนที่ท่านเห็นว่าสำคัญ	...๕....	...๔....	...๓....	...๒....	...๑....
ค มีเทคนิคในการจกที่ช่วยให้การจกรวด เร็วขึ้น	...๕....	...๔....	...๓....	...๒....	...๑....
ง จกไม่ทันเลยไม่จกแล้วทิ้งไว้แค่นั้น	...๑....	...๒....	...๓....	...๔....	...๕....
จ ขอลอกจากเพื่อนภายหลัง	...๑....	...๒....	...๓....	...๔....	...๕....
๓๒. ขณะเรียนหนังสือในห้อง					
ก ท่านติดตามเนื้อเรื่องที่อาจารย์สอนอยู่ ตลอดเวลา	...๕....	...๔....	...๓....	...๒....	...๑....
ข ท่านมักคิดถึงเรื่องอื่น ๆ รวมทั้งฝัน กลางวัน	...๑....	...๒....	...๓....	...๔....	...๕....
ค ท่านมักจะคุยกับเพื่อน	...๑....	...๒....	...๓....	...๔....	...๕....
ง ท่านง่วงนอนเสมอ	...๑....	...๒....	...๓....	...๔....	...๕....
๓๓. ท่านเคยเบื่อการเรียน	...๑....	...๒....	...๓....	...๔....	...๕....
๓๔. สาเหตุที่ทำให้ท่านเบื่อการเรียน					
ก ไม่เข้าใจบทเรียน	...๑....	...๒....	...๓....	...๔....	...๕....
ข ไม่ชอบอาจารย์ผู้สอน	...๑....	...๒....	...๓....	...๔....	...๕....
ค ไม่ชอบวิธีสอนของอาจารย์	...๑....	...๒....	...๓....	...๔....	...๕....
ง บรรยากาศในห้องเรียนไม่ดี	...๑....	...๒....	...๓....	...๔....	...๕....
๓๕. ท่านชอบทำงานหรือไปไหน ๆ คนเดียว	...๑....	...๒....	...๓....	...๔....	...๕....

	เป็นประจำ	ส่วนมาก	บางครั้ง	น้อยมาก	ไม่เคยเลย
๓๖. ท่านเคยมีความคิดเห็นไม่ลงรอยกับเพื่อน...๑....	๑	๒	๓	๔	๕
๓๗. ท่านเคยมีเรื่องบาดหมางกับอาจารย์๑....	๑	๒	๓	๔	๕
๓๘. ท่านต้องขอยืมเงินผู้อื่นเพื่อใช้จ่ายใน การศึกษา	๑	๒	๓	๔	๕
๓๙. ตอนปลายเดือนเงินมักจะขาดมือ	๑	๒	๓	๔	๕
๔๐. ท่านเคยเจ็บป่วยถึงกับขาดเรียน	๑	๒	๓	๔	๕
๔๑. ก่อนมาเรียนท่านได้รับประทานอาหาร เช้ามาแล้ว	๕	๔	๓	๒	๑
๔๒. ท่านปวดศีรษะในขณะอ่านหนังสือ	๑	๒	๓	๔	๕
๔๓. ท่านมาเรียนทันเวลาเพราะการ คมนาคมสะดวก	๕	๔	๓	๒	๑

	ดีมาก	ดี	ปานกลาง	พอใช้	ไม่ดีเลย
๔๔. ท่านคิดว่าหลักสูตรที่วิทยาลัยจัดให้ดีเพียงไร..๕..	๕	๔	๓	๒	๑
๔๕. ท่านคิดวาระบบการศึกษาระดับของวิทยาลัย ..๕..	๕	๔	๓	๒	๑
๔๖. การสอนของอาจารย์ที่นี่โดยเฉลี่ยแล้ว ..๕..	๕	๔	๓	๒	๑
๔๗. บริการของห้องสมุดให้ความสะดวกเป็นที่พอใจ ..๕..	๕	๔	๓	๒	๑
๔๘. บรรยากาศของห้องเรียนและสถานที่เรียน ..๕..	๕	๔	๓	๒	๑
๔๙. สุขภาพของท่านอยู่ในเกณฑ์ ..๕..	๕	๔	๓	๒	๑
๕๐. ที่พักของท่านมีสิ่งแวดล้อมเป็นที่น่าอยู่ ..๕..	๕	๔	๓	๒	๑
๕๑. สถานที่ท่านใช้ทำงานเป็นประจำมีสภาพ เป็นระเบียบ	๕	๔	๓	๒	๑
๕๒. สภาพของห้องทำงานก่อให้เกิดสมาธิใน การดูหนังสือ	๕	๔	๓	๒	๑

	มากเกินไป	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยมาก
๕๓. ท่านคิดว่าเกรดเฉลี่ยสะสม ๒.๒ ที่ วิทยาลัยว่างสำหรับผู้ที่ผ่านไปเรียนปี ๓	๑	๒	๓	๔	๕

	มากเกินไป	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยมาก
๕๔. ท่านคิดว่างานที่อาจารย์กำหนดให้ทำ ในแต่ละเทอม	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๕๕. ท่านคิดว่าจำนวนวิชาที่ทำให้เรียนแต่ละ เทอม	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๕๖. ท่านใช้เวลาในการเที่ยวเตร่หรือหา ความสนุกเพลิดเพลินอื่น ๆ	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๕๗. ท่านรวมกิจกรรมนอกหลักสูตรของวิทยา ลัย	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยมาก
๕๘. ท่านมีความรู้สึกไม่ชอบอาชีพครู	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๕๙. ท่านมีความรู้สึกไม่ภาคภูมิใจในสถาบัน ที่ท่านกำลังเรียน	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๖๐. การเรียนที่วิทยาลัยนี้ท่านรู้จักวิธีการคน กว่า	๕.....	๔.....	๓.....	๒.....	๑.....
๖๑. ท่านให้ความสนใจในวิชาที่ท่านไม่ถนัด	๕.....	๔.....	๓.....	๒.....	๑.....
๖๒. ท่านใช้เวลาว่างในการเที่ยวเตร่พุก คุยกับเพื่อนต่างเพศของท่าน	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๖๓. ท่านมีเพื่อนประเภทชอบศึกษาหาความรู้	๕.....	๔.....	๓.....	๒.....	๑.....
๖๔. ท่านมีเพื่อนที่ชอบชักชวนไปในการเที่ยว เตร่หาความสนุกสนาน	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๖๕. ท่านกังวลใจในเรื่องเกรด	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๖๖. ท่านกังวลกลัวไม่ได้เรียนต่อ	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๖๗. ท่านกังวลเกี่ยวกับหน้าตาและบุคลิก ภาพของท่าน	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๖๘. ท่านกังวลใจเกี่ยวกับปัญหาทางบ้าน	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๖๙. ท่านใช้ความคิดไปในเรื่องเพื่อนต่าง เพศ	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๗๐. ท่านกลัวมีใจเกี่ยวกับปัญหาความรัก	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยมาก
๗๑. ท่านมีความรู้สึกท้อแท้ในชีวิต	๑	๒	๓	๔	๕
๗๒. ผู้ปกครองของท่านสนับสนุนในการเรียน					
- ของท่าน	๕	๔	๓	๒	๑
๗๓. ท่านมักมีกังวลใจอื่น ๆ หรือมีความคิด					
ฟุ้งซ่านจนทำให้เรียนหนังสือไม่รู้เรื่อง	๑	๒	๓	๔	๕
๗๔. ท่านมีความรู้สึกขาดความอบอุ่นใจ	๑	๒	๓	๔	๕
๗๕. ท่านต้องการหารายได้เลี้ยงตัวเอง	๑	๒	๓	๔	๕
๗๖. ครอบครัวของท่านมีปัญหาทาง					
- เศรษฐกิจ	๑	๒	๓	๔	๕
๗๗. อาหารที่ท่านรับประทานทุกวันนี้มีประโยชน์					
มากเพียงใด	๕	๔	๓	๒	๑
๗๘. ท่านมีความไม่พอใจหรือเคืองร้อนใจ					
เรื่องที่พักอาศัย	๑	๒	๓	๔	๕
๗๙. ที่พักของท่านมีสิ่งรบกวน (เช่น เสียงกิ้ง)					
ต่อสมาธิการทำงานและคูหนังสือของท่าน	๑	๒	๓	๔	๕
๘๐. ท่านคิดว่าประสบการณ์ที่ท่านได้รับตลอด					
เวลา ๒ ปี ในวิทยาลัยเพียงพอที่ท่านจะ					
ออกไปเผชิญชีวิตในสังคมตามลำพังได้					
ก็เพียงใด	๕	๔	๓	๒	๑
๘๑. ท่านคิดว่าท่านได้รับประสบการณ์ที่จะ					
พัฒนาทางอารมณ์และสังคมของท่าน					
มากเพียงใดจากวิทยาลัยนี้	๕	๔	๓	๒	๑
๘๒. ท่านคิดว่าท่านได้รับความเอาใจใส่จาก					
อาจารย์ที่ปรึกษาของท่าน	๕	๔	๓	๒	๑
๘๓. ในการเรียนที่นี้ท่านเคยได้รับการชี้แจง					
ให้ทราบถึงวิธีการเรียนแบบหน่วยกิตมาก					
เพียงใด	๕	๔	๓	๒	๑

มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยมาก

๔๔. ในการเรียนที่นี้ท่านเคยได้รับการแนะ

นำเกี่ยวกับวิธีการเรียนให้ไ้ค้ยล ...๕... ..๔... ..๓... ..๒... ..๑...

๔๕. ท่านเคยได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการ

เลือกวิชาเอก ...๕... ..๔... ..๓... ..๒... ..๑...

๔๖. ห้องสมุดมีหนังสือเพียงพอเกี่ยวกับการ

ค้นคว้า ...๕... ..๔... ..๓... ..๒... ..๑...

๔๗. พื้นความรู้ของท่านก่อนเข้าวิทยาลัยนี้

เป็นพื้นฐานในการเรียนที่นี้เพียงใด ๕ ๔ ๓ ๒ ๑.....

๔๘. ท่านมาเรียนที่นี้เพราะ

ก.....๕..... ต้องการไปปริญญา กศ.บ. เลยมาเรียนด้วยใจสมัคร

ข.....๔..... มีทุนมาเรียนที่นี้

ค.....๓..... สอบเข้าที่อื่นไม่ได้เมื่อสอบได้ที่นี่ก็เลยจำใจเรียน

ง.....๒..... เรียนที่นี้เพราะเสียค่าใช้จ่ายน้อย

จ.....๑..... เรียนที่นี้เพราะสำเร็จไ้่ง่าย

.....

ตอนที่ ๒

ท่านคิดว่ากรณีที่นิสิตปีที่ ๒ รุ่นนี้ (ปีการศึกษา ๒๕๐๕) ไม่สามารถมีสิทธิ์เรียนต่อในปีที่ ๓ นั้นเป็นเพราะสาเหตุต่าง ๆ ต่อไปนี้มีส่วนมากน้อยเพียงใด

สาเหตุจากตัวนิสิตเอง

ก. ทางด้านการเรียน	มีส่วนมากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่มีส่วนเลย
๑. สติปัญญาไม่ดี	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๒. เกียจคร้านไม่เอาใจใส่ในการเรียน	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๓. ขาดความพยายามและตั้งใจจริง	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๔. ประมาทในการเรียนจึงทำให้ยากที่จะแก้ไข	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
ไขเกรศให้ดีขึ้นในตอนหลัง ๆ ได้	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๕. เทียวเตร่สมาคมมากเกินไป	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๖. ร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรมากเกินไป	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๗. ขาดนิสัยในการ เรียนที่ดี แบ่งเวลาไม่เป็น	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
ไม่ทำงานอย่างสม่ำเสมอ	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๘. ไม่รู้จักวิธีดูหนังสือ, จับใจความหรือจำไม่ค่อยได้	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๙. ไม่รู้จักวิธีจดเลคเชอร์และค้นคว้า	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๑๐. นิสิตมีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาและผู้สอนบางวิชา	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๑๑. นิสิตมีทัศนคติไม่ดีต่ออาชีพครูและสถาบันของ	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
ตนจึงทำให้ไม่ตั้งใจเรียนอย่างจริงจัง	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๑๒. ห่อเหี่ยวเมื่อไม่สามารถทำคะแนนได้อย่าง	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
ที่ตนคาดหวัง	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๑๓. หมกมัวลังใจเพราะอาจารย์ไม่เห็นใจและ	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
เข้าใจนิสิต	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
ข. มีปัญหาส่วนตัว					
๑๔. ปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนไม่ได้	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๑๕. ปรับตัวให้เข้ากับอาจารย์ไม่ได้	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....

	มีส่วนมากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่มีส่วนเลย
๑๖. มีเรื่องไม่สบายใจเกี่ยวกับทางบ้าน	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๑๗. มีเรื่องเกี่ยวของทางด้านความรักและ เพื่อนต่างเพศ	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๑๘. มีความกังวลใจในเรื่องต่าง ๆ อยู่เสมอ	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๑๙. ขาดความอบอุ่นและความมั่นคงปลอดภัย ในชีวิต	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๒๐. ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
ค. ปัญหาการเงิน					
๒๑. มีปัญหาในด้านการเงินอยู่เสมอ	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๒๒. ห่วงหาเงินมากเกินไปจนไม่สามารถ เรียนหนังสือได้เต็มที่	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
ง. ปัญหาสุขภาพ					
๒๓. สุขภาพไม่ดีทำให้เรียนหนังสือไม่ได้เต็มที่	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
จ. ปัญหาที่อยู่อาศัย					
๒๔. ไม่ได้ได้รับความสะดวกจากที่พักเท่าที่ควร	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๒๕. สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยไม่เหมาะสม แก่การดูแลสุขภาพ	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๒๖. สถานที่พักอาศัยอยู่ไกลจากวิทยาลัยมาก เกินไป	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
สาเหตุจากวิทยาลัย					
ก. หลักสูตร					
๒๗. หลักสูตรเพ่งเล็งในเนื้อหาวิชามากเกินไป ไม่สอดคล้องกับมุ่งหมายของวิชาทั่วไป	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....
๒๘. ความหนักและพื้นความรู้ในวิชาภาค บังคับบางวิชาของนิสิตมีไม่เพียงพอ	๑.....	๒.....	๓.....	๔.....	๕.....

มีส่วนมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย ไม่มีส่วนเลย

ข. ระเบียบการวัดผลและประเมินผล

๓๐. การคิดคะแนนแบบ T - score

ไม่สามารถทำให้สถิติทุกคนบรรลุถึง

ระดับที่ตนต้องการได้

.....๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....

๓๑. ความไม่ยุติธรรมในการตัดเกรดรวม

กันในการเรียนบางวิชาระหว่างกลุ่ม

ที่มีพื้นฐานความรู้ต่างกันอย่างมากภายในวิชา

นั้น

.....๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....

๓๒. ความไม่ยุติธรรมในการไม่คิดค่า

+, - ของเกรด

.....๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....

๓๓. วิชาบังคับแต่ละวิชาหน่วยกิตไม่เท่ากันทำ

ให้เกิดการเสียเปรียบได้เปรียบกันขึ้น

สำหรับคนที่ถนัดต่างกัน

.....๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....

ค. การสอนและวิธีวัดผลของอาจารย์

๓๔. ผู้สอนตั้งมาตรฐานในการให้เกรดสูง

เกินไป

.....๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....

๓๕. ผู้สอนใช้อารมณ์ส่วนตัวในการตัดเกรด

.....๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....

๓๖. สาเหตุจากการสอนของอาจารย์เช่นสอน

เร็วเกินไปสอนไม่เข้าใจ

.....๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....

ง. ปัจจัยอื่นทางวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวก

สะดวกสบายในการเรียน

๓๗. หนังสือในห้องสมุดไม่พอให้ยืม

.....๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....

๓๘. บรรยากาศในห้องเรียนไม่ดี เช่นอบอ้าว

สถานที่คับแคบ

.....๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....

๓๙. นิสิตขาดความเข้าใจในเรื่องการเรียน

แบบหน่วยกิต

.....๑..... ๒..... ๓..... ๔..... ๕.....

๔๐. ท่านคิดว่าหลักสูตรปีที่ ๑ - ๒ ที่จัดอยู่ในขณะนี้เหมาะสมเพียงไร.....

เพราะ.....

.....

.....

๔๑. ท่านคิดว่าการคิดคะแนนแบบ T - score เป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนต่อหรือไม่..... เพราะ.....

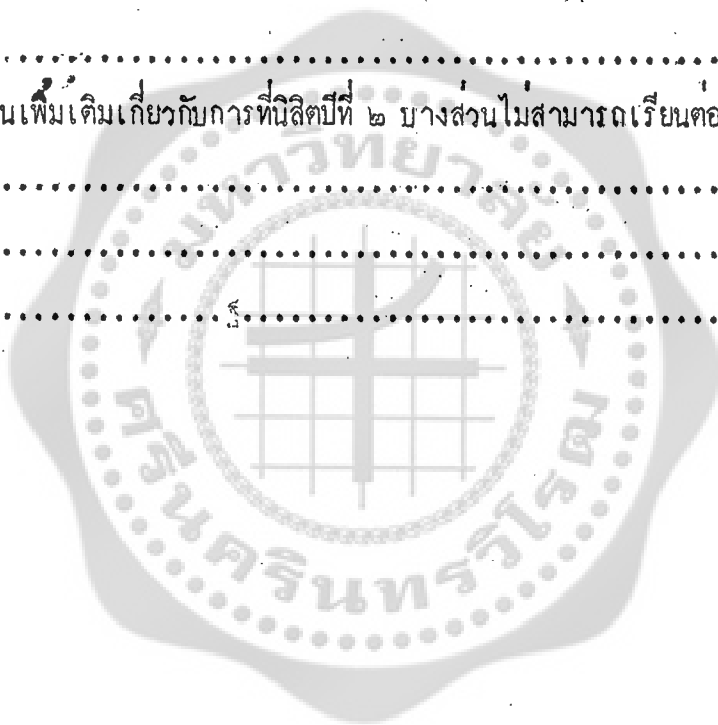
.....

.....

ท่านมีความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการที่ผู้เรียนปีที่ ๒ บางส่วนไม่สามารถเรียนต่อปีที่ ๓ อย่างไร กรุณาเติมช่องว่างนี้

.....

.....

ภาคผนวก ง

การรวบรวมความคิดเห็นจากแบบสอบถามฉบับที่ ๒ ตอนที่ ๒

การรวบรวมความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดหลักสูตร การคิดคะแนนแบบ T-score และความคิดเห็นอื่น ๆ เพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต

เพื่อให้การวิจัยเกี่ยวกับการเรียนไม่สำเร็จของนิสิตได้เป็นไปอย่างกว้างขวางและครอบคลุมสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ จึงได้จัดให้มีตอนแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมในตอนที่ ๒ ของแบบสอบถามฉบับที่ ๒ ในข้อที่ ๑๑,๑๒ ซึ่งรวบรวมได้ดังต่อไปนี้

ความคิดเห็นของนิสิตทั้ง ๓ วิทยาลัยทอหลักสูตรปีที่ ๑ - ๒ ที่จัดสอนอยู่ในวิทยาลัยปัจจุบันนี้

ก. กลุ่มนิสิตที่เห็นว่าหลักสูตรปีที่ ๑ - ๒ ที่จัดสอนอยู่ขณะนี้เหมาะสมแล้วมีร้อยละ ๒๒.๓๘ ของจำนวนนิสิตทั้งหมดที่มีเหตุผลดังนี้

๑. แต่ละเทอมจัดวิชาให้เรียนมีปริมาณเหมาะสมไม่มากและไม่น้อยเกินไป
๒. นิสิตได้มีความรู้ทั่วไปเกือบทุกด้านและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้บ้าง และครูครมีความรู้ทั่วไป
๓. เมื่อเรียนผ่านปีที่ ๑ - ๒ แล้วสามารถจะปรับปรุงตัวเองได้เข้ากับสังคมและแก้ปัญหาในการสอนได้
๔. เป็นการวางรากฐานที่สำคัญสำหรับการเรียนต่อในปีที่ ๓
๕. ทุกคนได้มีโอกาสเรียนวิชายังคงทำให้มีความรู้พื้นฐานเท่ากันทุกคน
- ข. กลุ่มนิสิตที่เห็นว่าหลักสูตรปีที่ ๑ - ๒ ที่จัดอยู่ในขณะนี้เหมาะสมพอใช้มีร้อยละ ๔๒.๔๑

ของจำนวนนิสิตทั้งหมดที่มีเหตุผลดังนี้

๑. ได้เรียนวิชาทั่ว ๆ ไป เหมาะกับความรู้นของนิสิตปี ๑ - ๒
๒. จัดเนื้อหาวิชาหลายอย่างที่เป็นในชีวิตประจำวันไว้มากก็แต่เรียนรู้ไม่ลึกซึ้งจึงนำไปใช้ไม่ได้เท่าที่ควร
๓. กำหนดเวลาให้คนคว่ำได้พอควร
๔. หลักสูตรเหมาะสมสำหรับคนระดับสติปัญญาปานกลาง

๕. ให้ความรู้พอสมควรแก่การเป็น " ผู้มีการศึกษา " ชอบทบทวนเป็นเพราะบางวิชา
อาจารย์ไม่สามารถให้ความรู้ที่ต้องการได้

๖. วิชาที่เรียนหากไม่สามารถเรียนต่อปีที่ ๓ ได้ก็พอมีความรู้สอนชั้นประถมได้ แต่ด้าน
จิตวิทยาในการสอนยังมีน้อยอาจเป็นปัญหาในการสอน

ค. กลุ่มนิสิตที่เห็นว่าหลักสูตรปีที่ ๑ - ๒ ที่จัดอยู่ในขณะนี้ยังไม่เหมาะสมมีร้อยละ ๓๕.๕๕
ของจำนวนนิสิตทั้งหมดที่มีเหตุผลดังนี้

๑. วิชาบางวิชาเรียนน้อยไปและบางวิชาเรียนมากไปไม่มีความสมดุลกัน
๒. วิชาบังคับมีหน่วยกิจไม่เท่ากัน จึงเป็นการไม่ยุติธรรม เพราะจะทำให้เกิดการเสีย
เปรียบได้เปรียบกันขึ้นสำหรับคนที่ถนัดต่างกัน
๓. จัดหลักสูตรให้เรียนมากเกินไป แต่เวลาเรียนน้อยทำให้ได้ความรู้เพียงผิวเผิน
๔. วิชาทั่วไปเป็นการบังคับให้นิสิตที่ไม่มีความถนัดและไม่มีความสนใจ ต้องมาเรียน
รู้และคิดเกรกรวมกับผู้ที่ถนัดและสนใจในวิชานั้น ทำให้เกิดความเสียเปรียบและได้เปรียบกันขึ้น เช่น
นิสิตที่สำเร็จม. ๑. ๕ แผนกศิลปต้องเรียนวิชาคณิตศาสตร์วิทยาศาสตร์รวมกับนิสิตที่สำเร็จมศ. ๕ แผนก
วิทยาศาสตร์หรือในขณะเดียวกัน นิสิตทั้งสองพวกต้องเรียนรายวิชาทางด้านภาษาร่วมกัน
๕. บางวิชาไม่มีความสำคัญและจำเป็นพอในการประกอบอาชีพครู
๖. บางวิชาหลักสูตรคาบเกี่ยวหรือซ้ำกับ มศ. ๕ ซึ่งนิสิตได้เคยเรียนมาแล้วทำให้เกิด
ความเบื่อหน่ายขึ้น
๗. หลักสูตรในปีที่ ๑ เรียนมากเกินไปทำให้คนที่ไม่คุ้นเคยกับระบบการเรียนแบบหน่วยกิจไม่
สามารถปรับตัวได้ทัน
๘. หลักสูตรที่จัดให้โดยทั่วไปเป็นการเรียนอย่างผิวเผิน ถ้าจบ อ.กศ. ก็ไม่มีความรู้ที่
พอเพียงในการออกไปสอน

ความคิดเห็นของนิสิตทั้งวิทยาลัยต่อการคิดคะแนนแบบ T - score

ก. กลุ่มที่เห็นว่าควรคิดคะแนน แบบ T - score เป็นสาเหตุที่ทำให้นิสิตไม่สามารถ
เรียนต่อ มีร้อยละ ๔๔.๓๕ ของจำนวนนิสิตทั้งหมดซึ่งมีเหตุผลดังต่อไปนี้

๑. การตัดเกรดแบบนี้เป็นการเปรียบเทียบแบบหมู่ซึ่งทำให้ต้องมีการแข่งขันกัน และเป็น
ธรรมดาที่นิสิตในกลุ่มปกติหรือกลุ่มที่ต่ำกว่า มักจะได้ C หรือต่ำกว่า และเป็นการยากมากสำหรับนิสิต

ในกลุ่มที่ต่ำกว่าจะมีโอกาสทำเกรด A, B มาเฉลี่ยหรือชดเชยกับเกรด C หรือต่ำกว่า เพื่อให้คะแนนเฉลี่ยสะสมในปลายปีการศึกษาที่ ๒ ถึง ๒.๒

๒. นิสิตที่ถนัดในรายวิชาที่มีหน่วยกิตน้อยก็ยอมเสียเปรียบนิสิตที่ถนัดในรายวิชาที่มีหน่วยกิตมาก และผลเฉลี่ยในที่สุดก็ต่ำกว่า

๓. ช่วงภายในเกรดคือ + , - ตัวอย่างเช่น C^- , C^+ มีค่าต่างกันมากแต่ช่วงระหว่างเกรดคือ C^+ , B^- ต่างกันน้อยมาก ทำให้เกิดการเสียเปรียบได้เปรียบเทียบกันขึ้นในกรณีที่มีการพิจารณาการตัดสินใจเรียนต่อ เช่นในกรณีนิสิตบางคนได้ C^+ มากอาจไม่ได้เรียนต่อแต่นิสิตบางคนได้ B^- มากอาจได้เกียรตินิยม

๔. นิสิตที่เรียนในระดับปานกลางทุกวิชามักจะได้เกรด C ซึ่งทำให้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๒.๐๐

๕. เป็นไปได้ที่คะแนนคิดต่างกันเล็กน้อยแต่เมื่อนำมาคิดแบบ Normalize T-score แล้วจะอยู่กันคนละเกรด ซึ่งทำให้เปิดโอกาสให้เกิดความลำเอียงเข้ามามีบทบาทอยู่มาก

ข. กลุ่มที่เห็นว่าการคิดคะแนนแบบ T-score ไม่เป็นสาเหตุที่ทำให้ นิสิตไม่สามารถเรียนต่อมีร้อยละ ๑๐.๖๕ ของจำนวนนิสิตทั้งหมดมีเหตุผลดังต่อไปนี้

๑. ถ้าชั้นเรียนการคิดคะแนนแบบไหนก็เหมือนกัน

๒. การคิดคะแนนแบบนี้ก็นำมาจากคะแนนดิบ และเป็นการยุติธรรมแล้วเพราะไม่ใช่เป็นการคิดคะแนนชนิดที่เข้มงวดมากเกินไป

ความคิดเห็นอื่น ๆ เพิ่มเติมหรือข้อเสนอแนะของนิสิตทั้ง ๓ วิทยาลัยเกี่ยวกับการที่นิสิตบางส่วนเรียนไม่สำเร็จ

๑. นิสิตที่ไม่ได้เรียนต่อเหล่านี้อาจมีความสามารถพอที่จะเรียนในระดับปริญญาตรีได้ แต่โดยกฎธรรมชาติที่จะต้องมินิกัดกลุ่มตัวอยู่ในชั้นหนึ่ง ๆ ซึ่งเมื่อคิดเกรดรวมกันแล้วทำให้ นิสิตเหล่านั้นหมดโอกาสที่จะดึงตัวเองให้สูงกว่าระดับเฉลี่ยปกติ ๒.๐

๒. ควรให้นิสิตปีที่ ๒ ที่ได้เกรดเฉลี่ย ๒.๐ มีสิทธิเรียนต่อปีที่ ๓ ได้

การรวบรวมความคิดเห็นจากอาจารย์ผู้สอนบางส่วนของวิทยาลัยต่อหลักสูตร การคิดคะแนนแบบ T-score แสดงความคิดเห็นอื่น ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับการเรียนไม่สำเร็จมีดังต่อไปนี้

ความคิดเห็นของอาจารย์ต่อหลักสูตรปีที่ ๑ - ๒ ที่จัดสอนอยู่ในวิทยาลัยขณะนี้

ก. กลุ่มอาจารย์ที่มีความเห็นว่าหลักสูตรที่จัดสอนปัจจุบันในวิทยาลัยเหมาะสมดีแล้วมีเหตุผลดังนี้

๑. เป็นวิชาหลักทั่ว ๆ ไป
๒. เป็นการจัดให้นิสิตปี ๑ - ๒ ได้เรียนทุกอย่างพอสมควร เช่น ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ วิชาการศึกษา ฯลฯ อันเป็นวิชาพื้นฐานที่จะช่วยให้ให้นิสิตที่เรียนได้ อ.กศ. พอไปสอนได้ และเป็นพื้นฐานสำหรับนิสิตที่จะเรียนต่อไปในปีที่ ๓ - ๔ แต่อย่างไรก็ตามหลักสูตรควรจะมีการปรับปรุงอยู่เสมอ
- ข. กลุ่มอาจารย์ที่มีความเห็นว่าหลักสูตรที่จัดสอนปัจจุบันในวิทยาลัย พอใช้มีเหตุผลดังนี้
๑. ควรจะเพิ่มทางด้านวิชาการทั่วไป (general education) ให้มากขึ้นส่วนทางด้านวิชาชีพ (professional Knowledge) นั้นพอได้แล้ว

๒. โดยทั่วไปก็แล้วแต่ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยอยู่เสมอ

ค. กลุ่มอาจารย์ที่มีความเห็นว่าหลักสูตรที่จัดสอนในปัจจุบัน ในวิทยาลัย ยังไม่เหมาะสม มีเหตุผลดังนี้

๑. หลักสูตรส่วนใหญ่ซ้ำและคล้ายกับหลักสูตร มศ. ๔ - ๕ ซึ่งไม่เหมาะสมกับนิสิตปทุมวัน และบางแสน เพราะทำให้นิสิตที่เคยเรียนมาแล้ว ไม่สนใจในสิ่งที่ต้องเรียนซ้ำควรจะได้มีการปรับปรุงใหม่

๒. เนื้อหาบางวิชามากมาย จนสอนไม่ทัน และบางหัวข้อไม่เหมาะสมกับนิสิตชั้นปีที่ ๑-๒

๓. เนื้อหาบางวิชาในปีที่ ๑ ซึ่งเป็นพื้นฐานในปีที่ ๒ ไม่ต่อเนื่องกันควรจะมีการแก้ไข

๔. หลักสูตรเพ่งเล็งเนื้อหาวิชาสูงเกินไป เกินความสามารถและพื้นฐานความรู้เดิมของนิสิตซึ่งจะออกไปเป็นเพียงครูในระดับมัธยมศึกษา ไม่ใช่ช้อออกไปเป็นผู้เชี่ยวชาญ (specialist) ในสาขาวิชานั้น ๆ

๕. หลักสูตรเน้นทฤษฎีมากเกินไป การนำไปใช้กับหลักสูตรมัธยมจึงน้อยไป

ความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการคิดคะแนนแบบ T-score ว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้นิสิตไม่สนใจเรียนหรือไม่

ก. กลุ่มอาจารย์ที่เห็นว่า การคิดคะแนนแบบ T-score เป็นสาเหตุที่ทำให้นิสิตไม่สนใจเรียนหรือไม่ มีเหตุผลดังนี้

๑. บางที population ไม่ normal แต่ T-score เปลี่ยนให้เป็น normal population ซึ่งผิดความจริง

๒. เป็นการเปรียบเทียบในหมู่ แม้จะเป็นหมู่ที่เป็นเด็กเก่ง แต่ เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วก็ต้องมีคนอยู่สุดขั้วในกลุ่ม

๓. คะแนนกลุ่มใหญ่เป็น ๑ ส่วน B, A มีน้อย

ข. กลุ่มอาจารย์ที่เห็นว่าการคิดคะแนนแบบ T - score ไม่เป็นสาเหตุที่ทำให้นิสิตไม่สามารถเรียนต่อ มีเหตุผลดังนี้

๑. วิทยาลัยมิไคมุง T - score เป็นส่วนสำคัญที่สุด แต่เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่ง และยังมีพิจารณาอย่างอื่นอีก เช่นการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ผลงานตลอดปีการสอบกลางปี และคุณสมบัติอันยุติธรรมของอาจารย์ ฯลฯ

๒. การคิดคะแนนแบบนี้ไม่แตกต่างจากการให้คะแนนแบบเปอร์เซ็นต์เท่าไรนัก

๓. การคิดคะแนนแบบนี้เป็นที่นิยมแพร่หลายกันทั่วโลก

๔. ขึ้นอยู่กับคะแนนดิบ ถ้าคะแนนดิบไม่ดี T - score ก็ไม่ดีไปด้วย

๕. คะแนน T - score เป็นคะแนนมาตรฐานที่แบ่งผลการเรียนของนิสิตเป็นพวก ๆ ที่มีความแตกต่างกันอยู่แล้ว และนิสิตพวกที่ได้คะแนนต่ำนั้น ไม่ว่าจะคิดคะแนนแบบไหนก็ตกทั้งนั้น

ความคิดเห็นอื่น ๆ เพิ่มเติมและข้อเสนอแนะของอาจารย์ในวิทยาลัยเกี่ยวกับการที่นิสิตบางส่วนเรียนไม่สำเร็จ

๑. เป็นการเหมาะสมแล้วที่นิสิตที่มีความสามารถน้อยไม่ควรจะได้เรียนต่อในปีที่ ๓ เพราะจะทำให้เกิดปัญหาที่หลัง

๒. นิสิตเหล่านี้เล่นมากกว่าเรียน และผู้ที่ขาดความพยายาม ขาดความเอาใจใส่ต่อการเรียนขาดความอดทนความตั้งใจจริงที่ประสบความสำเร็จ ไม่สมควรจะเป็นครูบรมสั่งสอนเยาวชนของชาติ

๓. พื้นความรู้เดิมของนิสิตก่อนมากไม่เข้ามาตรฐานของนิสิตวิทยาลัย

๔. วิทยาลัยตั้งเกรดเฉลี่ยสะสมสำหรับผู้เรียนต่อในปีที่ ๓ ไว้สูงเกินไป (๒.๒) ซึ่งขนาดมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ ในสหรัฐ ตั้งไว้เพียง ๑.๕ (Ohio State University) หรือระดับเฉลี่ย ๑ (Indiana University) ถ้าเราตั้งมาตรฐานไว้สูงเกินไป ถึงแม้หลักสูตรวิธีสอนดี การประเมินผลดี ก็จะต้องมีคนส่วนหนึ่งที่จะต้องได้เกรดไม่ถึง ๒.๒

๕. การตั้งมาตรฐานของ B สูงเกินไป

๖. นิสิตที่เรียนได้เกรด D ในวิชาใดควรจะได้เรียนซ้ำ เพื่อให้มีความรู้ความสามารถดีขึ้น ไม่ใช่จะช่วยกันให้จบออกไปแบบที่เป็น ๆ กันอยู่ ทั้งนี้เพราะครูที่มีความรู้จะช่วยให้แก่นักเรียนในอนาคตมีความรู้ยิ่งน้อยลงไปอีก

๗. การที่นิสิตปีที่ ๒ จะได้เรียนต่อในปีที่ ๓ ทุกคนยินยอมเป็นไปไม่ได้เพราะเรา
ไม่แน่ใจว่า การสอบคัดเลือกเข้ามาในตอนที่ ๑ นั้น เราจะได้เด็กเก่งมาทั้งหมดแต่อย่างไรรู้
ตามการ เปิดโอกาสให้คนที่ได้คะแนนเฉลี่ย ๒.๐๐ ขึ้นไป (แต่ไม่ถึง ๒.๒) มีสิทธิเข้าในปีที่ ๓
เช่นที่เรื้อนทำกับนิสิตรุ่นนั้นๆ ก็นับเป็นการเหมาะสม

ลักษณะทางค่านิยมจิตวิทยาของนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ

เพื่อให้การศึกษามีความละเอียดและเชื่อมั่นได้มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้สัมภาษณ์ นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จเป็นรายบุคคล จำนวน ๔๐ คน ซึ่งคิดเป็นประมาณร้อยละ ๘๗ ของจำนวน นิสิตที่เรียนไม่สำเร็จทั้งหมด เพื่อทราบลักษณะทางค่านิยมจิตวิทยาบางประการ ที่มีอาจทราบได้จาก การใช้แบบสอบถาม หรือเพื่อนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์มาขยาย และสนับสนุนข้อมูลที่ได้จากแบบ สอบถาม ซึ่งได้สรุปได้ดังต่อไปนี้

ก. ความรู้สึกและทัศนคติที่นิสิตมีต่อตนเอง และวิทยาลัยในการที่ตนไม่มีสิทธิเรียน ต่อในปีที่ ๓.

จ. ความรู้สึกของนิสิต ที่มีต่อชาวการเรือนของตน สืบเนื่องจากความดีใน การางข้างล่างนี้.

ตารางที่ ๑. ความรู้สึกของนิสิตเมื่อทราบชาวการเรือนไม่สำเร็จของตน

ความรู้สึก	จำนวนนิสิต
ตกใจมาก	-
ตกใจพอควร	๒๕
ไม่ตกใจเลย	๑๕
เสียใจมาก	๖
เสียใจพอควร	๒๔
ไม่เสียใจเลย	๖

จากตารางที่ ๑. นี้แสดงว่านิสิตส่วนมากรู้สึกตกใจพอควร ไม่มีใครรู้สึกตกใจมาก ทั้งนี้ เพราะนิสิตเหล่านั้นรู้ตัวว่าตนคงไม่มีสิทธิเรียนต่อในปีที่ ๓ โดยอาศัยข้อมูลจากใบแจ้งผลการ เรียนของตนในเทอมแรก ๆ

นิสิตส่วนมากรู้สึกเสียใจพอควร มีส่วนน้อยที่รายงานว่าตนไม่รู้สึกเสียใจเลย และมี ส่วนน้อยที่รายงานว่ารู้สึกเสียใจ และอับอายเพื่อน ๆ มากในการที่ตนมีสิทธิเรียนต่อ

๒. ทัศนคติของนิสิตที่มีต่อตนเอง

ตาราง ๒. ทัศนคติของนิสิตที่มีต่อตนเองในการเรียนไม่สำเร็จของตน

ทัศนคติ	จำนวนนิสิต
ยอมรับตนเอง	๓๕
ไม่ยอมรับตนเอง	๕

จากตาราง ๒. แสดงว่านิสิตส่วนมาก ยอมรับตนเองตามสภาพที่ตนกำลังเป็นอยู่ คือ มองตนเองในฐานะเป็นผู้ที่มีความสามารถ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับนิสิตที่เรียนสำเร็จแล้ว ตนมีความสามารถทางการเรียนบางคนน้อยกว่า และหากวิทยาลัยได้ปรับปรุงระเบียบการประเมินผลและหลักสูตรในบางส่วนให้เหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคลแล้ว ตนก็สามารถจะเรียนสำเร็จได้ และนิสิตกลุ่มนี้ยังคงรายงานว่าตนยังมีกำลังใจที่จะต่อสู้เพื่อหาทางที่จะเรียนให้สำเร็จปริญญาตรี และนิสิตกลุ่มนี้มิได้มีความรู้สึกว่าการที่ตนไม่ได้เรียนต่อนั้นเป็นปมค้อยแต่อย่างใด

ส่วนนิสิตที่มีทัศนคติไม่ยอมรับตนเอง หมายถึงนิสิตที่มีมองตัวเองในค่านที่ไม่ดี มัก **ตำหนิ** ตนเองหรือดูหมิ่นตนเอง หรือมีฉันทะรังสรวรตนเองจนเกินไป นิสิตกลุ่มนี้จะมองตนเองในฐานะผู้ขาดความสามารถ รู้สึกตนต่ำค้อย ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเองและรู้สึกท้ออาลัยในชีวิต

๓. ทัศนคติที่นิสิตมีต่อวิทยาลัย

ตารางที่ ๓. ทัศนคติของนิสิตที่มีต่อวิทยาลัยในการเรียนไม่สำเร็จของตน

ทัศนคติ	จำนวนนิสิต
ทัศนคติในเชิงบวกต่อวิทยาลัย	๔
ทัศนคติเป็นกลางต่อวิทยาลัย	๓๐
ทัศนคติในเชิงลบต่อวิทยาลัย	๖

ตารางที่ ๓. แสดงว่า นิสิตส่วนมากมีทัศนคติเป็นกลางต่อวิทยาลัย หมายถึงมีความรู้สึกเฉย ๆ ไม่แสดงความคิดเห็นวิพากวิจารณ์ในสิ่งที่วิทยาลัยได้กระทำลงไป อันได้แก่การไม่ให้สิทธิแก่พวกที่ทำคะแนนเฉลี่ยสะสมในปลายปี ๒ ค่ากว่า ๒.๖ ขึ้นไปเรียนในชั้นปีที่ ๓

และให้ออกฝึกสอนเพื่อรับอนุปริญญาการศึกษา (อ.กศ.) และมีนิสิตส่วนน้อย คือ จำนวน ๒ คน ที่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการกระทำของวิทยาลัย และเห็นว่าการจำกัดสิทธิของนิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ย ปลายปีการศึกษาที่ ๒ ต่ำกว่า ๒.๒ ไม่ให้ขึ้นไปเรียนในปีที่ ๓ นั้น เป็นการเหมาะสมแล้ว และการให้นิสิตออกฝึกสอนเพื่อรับอนุปริญญานี้เป็นการยุติธรรมแล้ว และนิสิตกลุ่มนี้มีความ คิดว่าไม่ควรจะโทษวิทยาลัยแต่ควรจะโทษตนเองมากกว่า ส่วนนิสิตอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นกลุ่มที่มี ทัศนคติในเชิงลบต่อวิทยาลัยมีความคิดเห็นว่าการกระทำของวิทยาลัยในการจำกัดสิทธิ ผู้ที่หาคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า ๒.๒ ขึ้นไปเรียนในปีที่ ๓ นั้น เป็นการกระทำที่ไม่สมควร ขาดความยุติธรรม เพราะในการเรียนไม่สำเร็จของนิสิตในครั้งนั้น มีสาเหตุมาจากความบกพร่องของวิทยาลัยเป็น ส่วนใหญ่

ข. ความช่วยเหลือที่นิสิตเรียนไม่สำเร็จ ต้องการที่จะได้รับจากวิทยาลัย

๑. นิสิตส่วนมากต้องการจะได้รับความช่วยเหลือในขณะที่เรียนอยู่ในชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒ ดังต่อไปนี้

ก. นิสิตต้องการคำชี้แจง แนะนำเกี่ยวกับระบบการเรียนในวิทยาลัยให้ละเอียดชัดเจนกว่าที่ได้รับอยู่ นิสิต วศ.ปทุมวัน ต้องการความช่วยเหลือด้านนี้มากที่สุด

ข. นิสิตโดยเฉพาะนิสิต วศ.ปทุมวัน ต้องการความเอาใจใส่จากอาจารย์ที่ปรึกษามากกว่าที่เป็นอยู่

ค. นิสิตต้องการการแนะนำเรื่องวิธีเรียนให้ชัดเจน และต้องการผู้อธิบายเพิ่มเติมในวิชาต่าง ๆ เป็นพิเศษ

ง. นิสิตโดยเฉพาะนิสิต วศ.ปทุมวัน ต้องการการแนะแนวเกี่ยวกับการเลือกวิชาเอก

จ. นิสิตต้องการให้วิทยาลัยปรับปรุงการคิดคะแนน หรือการประเมินผล โดยให้พิจารณา $\neq$, - ของเกรดแต่ละชั้น และนำพิจารณาตั้งมาตรฐานคะแนนเฉลี่ยสะสม สำหรับผู้ที่ผ่านไปเรียนในปีที่ ๓ เสียใหม่

ฉ. นิสิตต้องการให้วิทยาลัยปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เช่น ไม่ควรให้นิสิตที่มีพื้นฐานความรู้ ม.ศ.๕ แผนกศิลป์ และวิทยาศาสตร์ เรียนและตัดเกรดรวมกันใน วิชาบังคับบางวิชา เช่น วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาคำนวณ วิชาภาษาอังกฤษ

๒. นิสิตต้องการความช่วยเหลือขณะฝึกสอน เพื่อรับอนุปริญญาการศึกษา
ดังต่อไปนี้

นิสิตส่วนมากโดยเฉพาะนิสิต วศ.ปทุมวัน และนิสิต วศ.บางแสนกล่าวว่า การฝึกสอน
นับเป็นประสบการณ์ที่ดีสำหรับตน แต่วิทยาลัยควรจะได้หาทางช่วยเหลือนิสิตให้มีการเตรียมตัวในการ
ออกสอนที่ดีกว่านี้ เช่น ควรจัดให้นิสิตเหล่านี้ได้เรียนวิชาที่ว่าด้วยวิธีสอน หรือควรมีการนิเทศการสอน
เป็นเวลาพอสมควร ก่อนที่จะปล่อยให้ นิสิตออกทำการฝึกสอน

๓. นิสิตต้องการความช่วยเหลือ จากเสร็จสิ้นการฝึกสอนแล้ว ดังต่อไปนี้

นิสิตที่ออกฝึกสอนเป็นเวลา ๑ ภาคเรียน เนื่องจากไม่มีสิทธิเรียนต่อในปีที่ ๓ เพื่อ
รับอนุปริญญาการศึกษาเหล่านี้ส่วนมากบอกว่า ตนรู้สึกเครียดกว้างตอการที่ต้องออกจากวิทยาลัย
กลางคัน และมีความกังวลใจเกี่ยวกับชีวิตในอนาคตหลังจากเสร็จสิ้นการฝึกสอนแล้ว เพราะไม่
แน่ใจว่าตนสามารถจะหางานทำ หรือหาทางเรียนต่อได้หรือไม่ ฉะนั้น นิสิตเหล่านี้จึงบอกว่าตน
ต้องการที่จะให้วิทยาลัยเปิดบริการ การจัดหางานให้ทำหลังจากได้ อ.กศ.แล้ว

ค. ลักษณะท่าทางของนิสิตกลุ่มที่เรียนไม่สำเร็จ ซึ่งแสดงออกให้สังเกตเห็นจาก
การสัมภาษณ์ มีดังต่อไปนี้

๑. นิสิตส่วนมาก ประมาณร้อยละ ๘๖ ของนิสิตที่ให้สัมภาษณ์มีอาการเป็นปกติ
กิริยาสุภาพเรียบร้อย ไม่มีปฏิกิริยาในเชิงปฏิเสธ ก้าวร้าว หรือเศร้าซึมแต่ประการใด และนิสิต
เหล่านี้ให้ความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์และการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

๒. นิสิตส่วนมาก ประมาณร้อยละ ๘๐ ของนิสิตที่ให้สัมภาษณ์ แสดงความคิดเห็น
อย่างอิสระ ตรงไปตรงมาในประเด็นต่าง ๆ ที่ผู้สัมภาษณ์ต้องการจะทราบ ส่วนนิสิตที่เหลือออกนั้น
ไม่ค่อยมีความเชื่อมั่นในตนเองที่จะแสดงความรู้สึกรู้สึกและความคิดเห็นออกมาอย่างอิสระ

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

การเสนอแนะครั้งนี้เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียน ซึ่งมีรากฐานมาจากผลการค้นคว้าในการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษารองประกอบบางประการที่มีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปีการศึกษา ๒๕๐๘" ในการค้นคว้าครั้งนี้ได้พบว่า องค์ประกอบสำคัญที่มีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต คือ องค์ประกอบทางด้านวิทยาลัย อันได้แก่ หลักสูตร ระเบียบการประเมินผล การสอนของอาจารย์ ปัจจัยที่อำนวยความสะดวกสบายในการเรียน และองค์ประกอบทางด้านนิสิต อันได้แก่ การเรียน (ความเอาใจใส่ นิสัย และวิธีเรียน ทักษะและกำลังใจในการเรียน) ปัญหาทางด้านอารมณ์และสังคม สุขภาพ ที่อยู่อาศัย และการเงิน ฉะนั้น เพื่อเป็นการลดปัญหาการเรียนไม่สำเร็จหรือเพื่อช่วยให้ นิสิตประสบความสำเร็จในการเรียนที่วิทยาลัยมากขึ้น วิทยาลัยน่าจะได้นำไปปรับปรุงในทางต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับองค์ประกอบทางด้านวิทยาลัย

วิทยาลัยวิชาการศึกษาจะได้ปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

การคัดเลือกนิสิตเข้าเรียนในวิทยาลัย

จากการวิจัยพบว่า แบบทดสอบหลายฉบับที่ใช้เป็นเกณฑ์คัดเลือกนิสิตเข้าเรียนในวิทยาลัยวิชาการศึกษาปีการศึกษา ๒๕๐๘ มีความเที่ยงตรงในการทำนายค่าหรือไม่มีความเที่ยงตรงในเชิงทำนายเลย ฉะนั้น เพื่อให้ได้บุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมเข้าเรียนในวิทยาลัย วิทยาลัยจึงน่าจะได้นำไปปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้คัดเลือกนิสิต และเกณฑ์ในการคัดเลือกนิสิตวิทยาลัย วิชาการศึกษา ควรจะพิจารณาในแง่ของความสามารถในการที่จะเป็นครูที่ดี ซึ่งจะห่อหุ้มประกอบด้วยความสามารถทางด้านสติปัญญา (อันได้แก่ความถนัด และความสามารถในการเรียนวิชาครู) และบุคลิกภาพในการเป็นครู (อันได้แก่ความสนใจทักษะ นิสัยใจคอ ลักษณะท่าทางที่เหมาะสมในการเป็นครู) ฉะนั้น เครื่องมือที่จะสนองเกณฑ์คัดเลือกดังกล่าวจึงควรมีหลายชนิด เพื่อให้การคัดเลือกนั้นมีความแม่นยำ เที่ยงตรง และมีความเชื่อมั่นยิ่งขึ้น

ผู้เขียนใคร่เสนอแนะเครื่องมือที่อาจใช้ในการคัดเลือกดังต่อไปนี้คือ

๑. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แล้วมา เพื่อจะได้ทราบแนวโน้มของความสามารถทางการเรียนต่อไป เครื่องมือที่ใช้อาจได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ดังเช่นที่วิทยาลัยกระทำอยู่แล้ว แต่ควรปรับปรุงให้มีความเชื่อมั่นและเที่ยงตรงยิ่งขึ้น) และผลการเรียนจากสถานศึกษาเดิม

๒. การวัดความถนัดทางการเรียน โดยการใช้แบบทดสอบวัดความถนัด (ดังเช่นที่วิทยาลัย เพิ่งนำออกใช้ในวันหลัง ๆ) ซึ่งแผนกทดสอบของวิทยาลัยจัดทำนั้นควรจะแน่ใจว่ามีความเที่ยงตรงในเชิงทำนายสูงควย

๓. การวัดความสนใจและบุคลิกภาพ เครื่องมือที่ใช้อาจได้แก่ แบบทดสอบความสนใจและบุคลิกภาพ การสัมภาษณ์ การมีใบรับรองความประพฤติ เป็นต้น

ระเบียบการประเมินผลของวิทยาลัย

๑. วิทยาลัยน่าจะไ้ทำการทดลองวิจัยก่อนที่จะตั้งเกณฑ์ในการคัดเลือกนิสิตที่สำเร็จปีที่ ๒ เรียนต่อในปีที่ ๓

การที่วิทยาลัยตั้งเกณฑ์การคัดเลือกนิสิตที่สำเร็จปีที่ ๒ เข้าเรียนในปีที่ ๓ โดยถือผลการเรียนคะแนนเฉลี่ยสะสม ๒.๒ นั้น ย่อมจะแสดงให้เห็นว่าวิทยาลัยมีจุดประสงค์จะกรันกรองนิสิตที่มีความสามารถสูงกว่าระดับเฉลี่ยของกลุ่มนั้น ๆ อีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่นิสิตกลุ่มนั้นไ้ผ่านการสอบคัดเลือกมาแล้ว ซึ่งผู้เขียนคิดว่า ถ้าหากระบบการคัดเลือกมีประสิทธิภาพ และถ้าหากวิทยาลัยมีจุดประสงค์ที่จะฝึกฝนบุคคลที่มีความสามารถในระดับปกติของกลุ่มที่ผ่านการคัดเลือกแล้ว วิทยาลัยน่าจะตั้งเกณฑ์สำหรับผู้ที่จะผ่านไปเรียนในปีที่ ๓ โดยอิงคะแนนเฉลี่ยสะสมเพียง

๒.๐๐

ทั้งนี้ จากการศึกษาโดยการติดตามผล นิสิตที่ไ้คะแนนเฉลี่ยไม่ถึง ๒.๒ ในปีการศึกษา ๒๕๐๔ แต่สามารถสอบเข้าเรียนในปีที่ ๓ ได้ใหม่ ในปีการศึกษา ๒๕๑๐ นั้น ผู้เขียนพบว่าประมาณร้อยละ ๒๕ ของนิสิตกลุ่มนี้ สามารถทำคะแนนเฉลี่ยสะสมในปีที่ ๓ เกิน ๒.๔ และร้อยละ ๕๐ สามารถทำคะแนน เฉลี่ยสะสมเกิน ๒.๑ มีเพียงร้อยละ ๒๕ ที่ทำคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า ๒.๐ ซึ่งนิสิตในกลุ่มหลังสุดนี้แทบทั้งหมดกำลังเรียนอยู่ในสถาบันอื่นด้วย และจากข้อมูลในปีอื่น ๆ ก็พบว่านิสิตจำนวนไม่น้อยที่ออกจากวิทยาลัยเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยสะสมปลายปีที่ ๒ ไม่ถึง ๒.๒ นั้นภายหลังสามารถสอบเข้าเรียนต่อในปีที่ ๓ และเรียนสำเร็จปริญญาตรีในที่สุด ซึ่งแสดงให้เห็นว่านิสิตที่ไม่สามารถทำคะแนนเฉลี่ยสะสมปลายปีการศึกษาที่ ๒ ได้ถึง ๒.๒ นั้น ก็มีความสามารถในการเรียนสำเร็จปริญญาตรีทางการศึกษาเช่นกัน

อนึ่ง การตั้งเกณฑ์คัดเลือกโดยถืออัตราเฉลี่ยจาก ๒.๒ มาเป็น ๒.๐ ก็มิได้เป็น การลดมาตรฐาน คุณภาพทางด้านความรู้ของนิสิตแต่ประการใด เพราะคุณภาพทางด้านความรู้ของนิสิตขึ้นอยู่กับ การเรียน การสอน ที่มีประสิทธิภาพมากกว่า นอกจากนั้นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง

ในต่างประเทศหลายแห่งที่ถือระบบการประเมินผลแบบเดียวกับที่ใช้อยู่ในวิทยาลัยวิชาการ
ศึกษา อาทิเช่น มหาวิทยาลัยแห่งรัฐมิชิแกน^๑ มหาวิทยาลัยไมอามี^๒ และมหาวิทยาลัย
แห่งรัฐฟลอริดา^๓ ก็ได้กำหนดเกณฑ์สำหรับรับนิสิตซึ่งสำเร็จการศึกษาปีที่ ๒ ของมหาวิทยาลัย
เข้าเรียนต่อในคณะกรรมการศึกษาของมหาวิทยาลัยโดยกำหนดคะแนนเฉลี่ยสะสมเพียง ๒.๐
เท่านั้น

๒. วิทยาลัยควรรหาทางลดความได้เปรียบเสียเปรียบในการกำหนดเกรดแก่นิ
สิต
ระบบการประเมินผลที่ใช้อยู่ในวิทยาลัยปัจจุบันนี้ ยังมีความลำเอียงที่เด่นชัด ดัง
ตัวอย่างต่อไปนี้

รายวิชา	จำนวนหน่วยกิตชั่วโมง ที่เรียนใน ๑ สัปดาห์	นิสิต ก.		นิสิต ข.	
		ชั้นที่ได้	หน่วยกิต	ชั้นที่ได้	หน่วยกิต
Art 101	3	A ⁻	12	E	0
Bio 101	5	B ⁻	15	C ⁺	10
Eng 101	4	C ⁻	8	C ⁺	8
Math 101	3	D	3	B ⁺	9
HPE 101	1	E	0	A	4
รวม	16		38		31
อัตราเฉลี่ยของหน่วยกิต			2.37		1.93

1. Michigan State University, Michigan State University
Publication 1967 61:8,125, 1966

2. University of Miami, Bulletin University of Miami -
Undergraduate Studies 1967 - 1968 41:219, 1966

3. Florida State University, Florida State University,
General Information Bulletin 1966 - 1967 LVIV: 45, 1966

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า แมวนิสิต ก และ ข จะได้เกรด A B C D E เท่ากัน แต่ปรากฏว่านิสิต ก. ได้เปรียบ ขณะเดียวกันนิสิต ข. เสียเปรียบ ทั้งนี้ เพราะ ก.) วิชาที่นิสิต ข. ถนัดหรือได้คะแนนดีนั้น มีหน่วยกิตน้อยกว่าวิชาที่นิสิต ก. ถนัด ทำให้อัตราเฉลี่ยหน่วยกิตของนิสิต ก มากกว่าของนิสิต ข.

ข) การกำหนดช่วงคะแนนระหว่างเกรด (เช่น จาก $C^+ - B^-$) สั้นกว่าช่วงภายในเกรด (เช่นจาก $C^- - C^+$) โดยไม่พิจารณาเครื่องหมายบวก ลบ ย่อมทำให้เกิดการเสียเปรียบได้มาก เช่น ในกรณีนี้ นิสิต ก และ ข อาจจะได้คะแนนเต็มในวิชา Bio 101 ต่างกันเพียง ๑ คะแนน แต่เป็นผลให้กำหนดหน่วยกิตต่างกันมาก ขณะเดียวกันในวิชา Eng 101 นิสิตทั้งสอง อาจได้คะแนนถึงต่างกันถึง ๑๕ คะแนน แต่หน่วยกิตเท่ากัน ฉะนั้น ทั้ง ๆ ที่นิสิต ข ได้เกรด E, C^+, C^+, B, A ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นอันดับที่ถือว่า E, D, C^-, B, A^- ของนิสิต ก แต่เมื่อเฉลี่ยค่าหน่วยกิตแล้ว ปรากฏว่านิสิต ก. ได้อัตราเฉลี่ยสูงกว่า

นอกจากนั้น การตัดเกรดรวมกันในการเรียนบางวิชา สำหรับผู้ที่มีความรู้แตกต่างกันมาก (เช่น การตัดเกรดรวมกันระหว่างนิสิตที่สำเร็จ มศ.๕ แผนกศิลป์ และ วิทยาศาสตร์ ในวิชา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์) ย่อมทำให้เกิดความเสียเปรียบได้เปรียบกันขึ้น

ฉะนั้น วิทยาลัยน่าจะหาทางลดความเสียเปรียบได้เปรียบดังกล่าว และควรจะได้อธิบายให้นิสิตได้เข้าใจในระบบการประเมินผลนั้น ๆ ด้วย

หลักสูตร

๑. เนื้อหาหลักสูตรในชั้นปีที่ ๑ - ๒ ควรจะได้จัดขึ้นตามหลักปรัชญาของการศึกษามัธยมศึกษา (General Education)

เนื่องจากหลักสูตรในปีที่ ๑ - ๒ นี้ เน้นหนักทางด้านวิชาสามัญ (ประมาณร้อยละ ๗๗ ของวิชาที่เรียนในปีที่ ๑ - ๒) ฉะนั้น วิทยาลัยน่าจะได้นำมาตรวจสอบหรือจัดสัมมนาเพื่อพิจารณาว่า หลักสูตรปัจจุบันได้จัดขึ้นตามปรัชญาการศึกษามัธยมศึกษา (ซึ่งเน้นในด้านการปลูกฝัง ทศนคติ ค่านิยม ด้งกับป้ และความคิดในวิชานั้น มากกว่ารายละเอียดของเนื้อหาวิชา) หรือไม่เพียงใด

๒. การจัดหลักสูตรควรยึดหยุ่นโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

ก. หลักสูตรควรคำนึงถึงความแตกต่างของพื้นฐานการศึกษา และ ความถนัดของแต่ละบุคคล หลักสูตรบางวิชา เช่น วิชาภาษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สำหรับนิสิตที่มีพื้นฐานความรู้ มศ.๕ แผนกวิทยาศาสตร์ มศ.๕ แผนกศิลป์ และ ป.กศ. ไม่ควรจะเหมือนกัน หรือควรแยกกลุ่มนิสิตที่มีพื้นฐานต่างกันออกจากกันในการสอนวิชาเหล่านี้

ข. นิสิตควรได้เรียนวิชาตามอัตราที่พอเหมาะสำหรับตน เนื่องจากหลักสูตร ๒ ปีแรก กำหนดให้นิสิตทำหน่วยกิต ๑๔ หน่วยกิตเป็นอย่างน้อย ซึ่งหมายความว่าเฉลี่ยแล้วนิสิตจะต้องเรียนรายวิชาแต่ละภาคเรียนไม่ต่ำกว่า ๑๔ หน่วยกิต และตามข้อกำหนดของวิทยาลัย นิสิตต้องใช้เวลาปฏิบัติงาน หรือศึกษาวิชานั้น ๆ นอกห้องเรียนเพิ่มขึ้นเป็น ๒ เท่าของจำนวนหน่วยกิต ฉะนั้น เฉลี่ยแล้วนิสิตจะต้องใช้เวลาในการศึกษาทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนรวมแล้วประมาณสัปดาห์ละ ๕๙ ชั่วโมง (ซึ่งนับเป็นอัตราเฉลี่ยที่สูงกว่าอัตราเฉลี่ยของการเรียนของนิสิตในมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา ซึ่งใช้เวลาเรียนในห้องเรียนสัปดาห์ละ ๑๕ - ๑๖ ชั่วโมง และเมื่อรวมเวลาการศึกษาทั้งในนอกห้องเรียนและในห้องเรียนแล้วประมาณสัปดาห์ละ ๔๕-๔๖ ชั่วโมง) การกำหนดอัตรากายวิภาคในการเรียนนี้ อาจไม่เหมาะสมสำหรับนิสิตที่เรียนช้าหรือเรียนเร็วกว่าระดับปกติของกลุ่ม วิทยาลัยควรเปิดโอกาสให้นิสิตเลือกอัตราการเรียนที่เหมาะสมสำหรับตนเอง โดยไม่จำเป็นว่าทุกคนจะต้องเรียนจบหลักสูตรพร้อมกัน วิธีนี้อาจเป็นหนทางหนึ่งที่นอกจากนิสิตจะได้เรียนตามอัตราความสามารถของตนเองแล้ว ยังทำให้นิสิตมีความรับผิดชอบตัวเองมากขึ้น หรือมีการแข่งขันกับตนเองมากขึ้น

การสอนและการประเมินผลของผู้สอน

เมื่อเป็นที่ปรากฏจากการรายงานของนิสิตว่า การสอนและการประเมินผลของอาจารย์เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ นิสิตเรียนไม่สำเร็จ ฉะนั้นอาจารย์ในวิทยาลัยวิชาการ จึงน่าจะได้ประเมินผลการสอนของตน ทั้งนี้ เพื่อจะได้ปรับปรุงการสอนให้มีประสิทธิภาพตรงกับความต้องการของนิสิตยิ่งขึ้น และในด้านการสอนนั้น อาจารย์ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาในฐานะเป็นผู้นำทางการศึกษา ควรจะเป็นผู้ที่สามารถให้การศึกษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ภาพ เป็นตัวอย่างที่ดีของครู และควรมีความคิดริเริ่ม เป็นผู้บุกเบิกทดลองใช้วิธีการใหม่ ๆ ที่จะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น หรืออย่างน้อยควรจะได้นำวิธีสอนใหม่ ๆ ที่มีผู้คิดขึ้นมาทดลองใช้ นอกไปจากวิธีที่ใช้สอนอยู่ขณะนี้

การสอนสำหรับนิสิตปีที่ ๑ - ๒ นั้นควรที่จะพึงเล็งในการฝึกให้นิสิตรู้จักค้นคว้าด้วยตัวเอง ไม่ใช่แบบ "ป้อน" ในชั้นมัธยมและก็ไม่ใช้ทอคิดให้นิสิต "งมหา" เอาเอง การที่อาจารย์ผู้สอนเอาใจใส่ดูแลนิสิตอย่างใกล้ชิดนอกจากเป็นการช่วยประคับประคองให้นิสิตใหม่ที่ยังไม่คุ้นกับการเรียนในวิทยาลัยให้รู้จักเรียนรู้ในการช่วยตัวเองรวดเร็วขึ้นแล้ว ยังเป็นการช่วยให้การค้นคว้าและการอภิปรายของนิสิตเป็นไปอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น

เป็นที่ทราบกันดีว่า มาตรฐานของวิทยาลัยจะส่งได้ขึ้นอยู่กับการสอน และวิธีวัดผลของผู้สอน ฉะนั้น อาจารย์ที่สอนในวิทยาลัยจึงควรพิจารณาการเลือกเฟ้นอย่างถี่ถ้วนว่าจะต้องทราบจุดมุ่งหมายของการศึกษาในวิทยาลัย และจุดมุ่งหมายของวิชาที่ตนสอน ในฐานะวิชาสามัญหรือวิชาเอกโท บุคคลที่ควรได้รับการเลือกเฟ้นเข้าเป็นอาจารย์ในวิทยาลัยควรมีคุณสมบัติอย่างน้อย ๓ ประการ ตามที่คอนเกอร์เคอร์รี่^๕ เสนอแนะดังต่อไปนี้คือ

๑. มีความสามารถในการสอน
๒. มีความสามารถในการวิจัยค้นคว้า อย่างน้อยก็จะได้สามารถประเมินผลการสอนของตนอย่างเป็นกลาง (Objective) และจะได้ทราบข้อบกพร่องที่ควรแก้ไขในวิชาที่ตนสอน
๓. มีความสามารถ และมีความตั้งใจที่จะช่วยกิจการงานของวิทยาลัย เช่น ในด้านบริการนิสิต ทั้งนี้ เพื่อจะได้หาทางส่งเสริมนิสิตให้มีประสิทธิภาพ และพัฒนาการมากยิ่งขึ้น

นอกจากนั้นอาจารย์ในวิทยาลัย ควรจะมีบุคลิกภาพ หรือคุณธรรมเหมาะสมในการเป็นอาจารย์ด้วย

นอกจากวิทยาลัยจะมีหน้าที่รับผิดชอบในการคัดเลือกอาจารย์ผู้สอนที่มีประสิทธิภาพแล้ว วิทยาลัยควรจะช่วยปรับปรุงและส่งเสริมคุณภาพ และประสิทธิภาพของอาจารย์ ซึ่งอาจกระทำโดยการจัด inservice training และการอำนวยความสะดวกในการทำ

5 Donger kery, S.R., Thoughts on University Education,

งานของอาจารย์ดังต่อไปนี้

๒๐๕

๑. มีการสัมมนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกันภายในคณะ และระหว่างคณะของอาจารย์ในวิทยาลัย การสัมมนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนี้จะเป็นการส่งเสริมและกระตุ้นให้อาจารย์ได้มีการค้นคว้า และมีการศึกษาวิทยาการใหม่ ๆ ให้ทันสมัยอยู่เสมอ

๒. ส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัย ซึ่งจะทำให้อาจารย์ในวิทยาลัยตื่นตัวในการคิดค้นความรู้ใหม่ ๆ และรู้จักติดตามผลการวิจัยใหม่ ๆ เพื่อประโยชน์ในการนำมาสอน และเป็นแนวทางแก่การวิจัยของตนเอง

๓. การจัดหาเงินทุนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่อำนวยความสะดวกในการสอนและการวิจัย เช่น การให้ครูสอนได้มีห้องทำงานและค้นคว้าเป็นส่วนตัว

๔. การกำหนดอัตราการสอนที่พอเหมาะไม่มากเกินไป และวิทยาลัยควรจะได้ระบุอัตราการทำงานของอาจารย์ไว้อย่างชัดเจน ดังเช่น มหาวิทยาลัยในประเทศอังกฤษ ได้ระบุชั่วโมงการทำงานใน ๑ สัปดาห์ ของอาจารย์ระดับต่าง ๆ และคณะต่าง ๆ ไว้ดังนี้

	Actual teaching	Teaching including preparation and correction	Research	Administration
Grade				
Professor	6	11	8	10
Reader	8	13	12	6
Senior lecturer	8	13	8	5
Lecturer	8	15	10	3
Assistant lecturer	8	16	12	2
Demonstrator	10	15	17	1
Faculty				
Humanities	7	15	8	4
Social studies	6	12	8	6
Science	9	14	14	4

และในแต่ละเทอมอัตราส่วนในการทำงานของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยจะแบ่งออกเป็น ๓๓% ในการสอน ๒๕% ในการวิจัย ๑๑% ในการศึกษาส่วนตัว ๑๑% ในการบริหาร ๑๑% ในกิจกรรมอื่น ๆ ภายในวิทยาลัย และ ๖% ในการสอน การประชุมนอกมหาวิทยาลัย ส่วนในตอนที่เทอมอัตราส่วนของการสอนจะลดลงเป็น ๘% และการวิจัยจะเพิ่มขึ้นเป็น ๔๔%

การเรียนรู้จะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ถ้าหากมีปัจจัยสิ่งแวดล้อมช่วยสนับสนุนความพร้อมและแรงจูงใจในการเรียน จากการศึกษาครั้งนี้พบว่านิสิตประสบปัญหาคำนนี้ไม่น้อย และเมื่อเปรียบเทียบนิสิตทั้งสามวิทยาลัยแล้ว นิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน ประสบปัญหาคำนนี้มากที่สุด และนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสนประสบปัญหาทางคำนนี้น้อยที่สุด

การปรับปรุงปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม อาจจะพิจารณาในค่านต่อไปนี้

๑. การปรับปรุงบริการห้องสมุด วิทยาลัยอาจจะปรับปรุงบริการห้องสมุดให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยอาศัยผลจากการสำรวจความต้องการของนิสิต ความคิดเห็นของอาจารย์ที่เกี่ยวข้อง และการสนับสนุนทางการเงินจากแหล่งต่าง ๆ เพื่อจัดหาวัสดุเอกสารเพิ่มเติมให้เพียงพอแก่ความต้องการ และปรับปรุงบริการให้ความสะดวกสบายในการศึกษาค้นคว้ายิ่งขึ้น เพราะห้องสมุดเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกในฐานะเป็นแหล่งความรู้ที่สำคัญยิ่ง และเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการศึกษาขั้นอุดมศึกษา

๒. เพิ่มเติมอาคารสถานที่เรียน และปรับปรุงห้องเรียนที่มีอยู่แล้วให้มีบรรยากาศเหมาะสมแก่การเรียนยิ่งขึ้น เช่นห้องเรียนใดมีบรรยากาศร้อนอบอ้าวควรจะปรับปรุงระบบการถ่ายเทอากาศ หรือมีพัดลมช่วยระบายความร้อน แต่สำหรับวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวันการเพิ่มเติมอาคารสถานที่เรียนอาจจะกระทำไยยากเพราะวิทยาลัยแห่งนี้ไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง และบริเวณที่วิทยาลัยนี้ตั้งอยู่ก็มีอาณาเขตจำกัด วิธีแก้ปัญหาคำนนี้อาจจะทำได้โดยวิธีใดวิธีหนึ่งดังต่อไปนี้คือ

ก. วิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน ควรมีที่ดินเป็นของตนเองเพียงพอแก่การจัดสร้างอาคารเรียน และบริเวณสำหรับการสนับสนุนการเรียนของนิสิต

ข. รวมวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวันเข้าเป็นแห่งเดียวกับวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร เพราะวิทยาลัยทั้งสองแห่งนี้อยู่ในพระนครด้วยกัน การรวมกำลังคนและเครื่องมืออุปกรณ์เข้าด้วยกัน จะเป็นการขจัดความไม่สมดุลและความสูญเสียเปล่าบางประการในการใช้กำลังคนและเครื่องมือ ทั้งนี้เพราะตัวอาจารย์และอาคารสถานที่ตลอดจนเครื่องมือเครื่องใช้ได้ถูกหมุนเวียนใช้ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ และทำให้การแบ่งสรรเงินงบประมาณเป็นไปอย่างประหยัดยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับองค์ประกอบทางค่านินิสิต

ปัญหาเกี่ยวกับตัวนิสิตเอง อันได้แก่ปัญหาทางค่านการเรียน ปัญหาส่วนตัวทางอารมณ์และสังคม ปัญหาการเงิน ปัญหาสุขภาพ และปัญหาในด้านที่อยู่อาศัยนั้นอาจจะลดน้อยลงไป ถ้าหาก

นิสิตได้รับการช่วยเหลืออย่างถูกต้องจากวิทยาลัย และวิทยาลัยอาจให้ความช่วยเหลือแก่นิสิตโดย
ผ่านกิจกรรมทางค่านบริการนิสิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริการแนะแนว ดังต่อไปนี้

๒๐๙

การแนะแนวการศึกษา

ปัญหาทางด้านการเรียน แบ่งออกเป็น ๓ ด้านใหญ่ คือการขาดความเอาใจใส่ในการเรียน
การขาดนิสัยในการเรียนและวิธีเรียนที่ดี การขาดทัศนคติและกำลังใจในการเรียน ซึ่งวิทยาลัยอาจ
ให้ความช่วยเหลือได้โดย

๑. ปรับปรุงและส่งเสริมการปฏิบัติหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษา (faculty advisers)
การที่วิทยาลัยได้ออกคำสั่งตามประกาศ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๐๐ กำหนดให้มีอาจารย์ที่ปรึกษา
ประจำกลุ่มนิสิตในอัตราอาจารย์ ๑ คนต่อนิสิตประมาณ ๒๐ คน เพื่อให้คำแนะนำแก่นิสิตในด้านการเรียน
ความประพฤติและอื่น ๆ โดยให้อาจารย์เรียกประชุมนิสิตในกลุ่มของตนทุก ๆ สัปดาห์ นั้น วิทยาลัย
ควรจะต้องติดตามผลและประเมินผล การปฏิบัติหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาดังกล่าวด้วย และอาจารย์
แนะแนว (counselors) ของวิทยาลัยควรมีการติดต่อประสานงานหรือให้คำแนะนำแก่อาจารย์
ที่ปรึกษาอย่างใกล้ชิด เพื่อให้การดำเนินงานของอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
ยิ่งขึ้นและการจัดอาจารย์ที่ปรึกษานั้น ควรจะมีการคัดเลือกตามเกณฑ์ วิเคราะห์แล้วดังนี้

๑. มีลักษณะที่ก่อให้เกิดความอบอุ่นใจ และมีความสนใจในตัวนิสิตแม้ในนอกห้องเรียน
๒. มีความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร และเกี่ยวกับงานทะเบียนที่เกี่ยวข้องกับตัวนิสิตเป็นอย่างดี
๓. ควรเป็นผู้ที่คุ้นเคยและสนใจในการรับฟังข่าวสารใหม่ ๆ ที่จะ เป็นประโยชน์ต่อนิสิต

นอกจากนั้นอาจารย์ที่ปรึกษาควรจะได้เข้าซึ่งในปรัชญาของงานบริการนิสิต

หน้าที่โดยสรุปของอาจารย์ที่ปรึกษาก็คือการช่วยเหลือและเป็นที่ปรึกษาของนิสิตในการเรียน
และการดำเนินชีวิตในวิทยาลัย แนะนำวิธีเรียนที่ไฉไล เช่นการสร้างนิสัยในการเรียนที่ดี การฝึกฝน
ประสิทธิภาพในการอ่าน การฝึกฝนทักษะในการจดคำบรรยายและการค้นคว้า รวมทั้งการอบรมมารยาท
การวางตัวโดยทั่ว ๆ ไปของนิสิต อาจารย์ที่ปรึกษาควรจะต้องพบปะนิสิตในความดูแลของตนเป็นประจำ
ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มหรือเป็นรายบุคคล

วิทยาลัยอาจช่วยให้อาจารย์ที่ปรึกษาปฏิบัติหน้าที่ดียิ่งขึ้นโดยการปฐมนิเทศให้อาจารย์
ทราบขอบเขตและวิธีปฏิบัติงานในค่านนี้ รวมทั้งการลดภาระค่านอื่นเป็นการชดเชย

๒. เพิ่มการปฐมนิเทศเกี่ยวกับระบบการเรียนในวิทยาลัยและการปรับตัวอื่น ๆ ใน
วิทยาลัยแก่นิสิตเข้าใหม่ ความจริงบริการค่านนี้วิทยาลัยได้จัดให้นิสิตเข้าใหม่ทุก ๆ ปีในวันเปิด
ภาคเรียนแรก แต่เพื่อให้การปฐมนิเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสนองความต้องการของนิสิตมากขึ้น

วิทยาลัยควรจะเน้นเกี่ยวกับระบบการเรียน วิธีการเรียน และการปรับตัวในวิทยาลัยเพื่อนิสิตเข้าใหม่ จะได้ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ในวิทยาลัยรวดเร็วยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิทยาลัย วิชาการศึกษายุคใหม่ และวิทยาลัยวิชาการศึกษามองไกลจะได้อธิบายให้นิสิตเข้าใจในระบบ การเรียนแบบนี้อย่างแจ่มแจ้ง เพราะระบบการเรียนแบบหน่วยกิตนี้นิสิตไม่เคยมาก่อน นอกจาก นั้นนิสิตเข้าใหม่ในปีที่ ๑ ทุกคน ควรจะได้รับการคัดเลือกให้ทราบล่วงหน้าว่านิสิตจะต้องมีความรับผิดชอบตัวเองมากขึ้น ไม่ว่าทางด้านการเรียนและทางด้านสังคม

๓. การใช้ประสบการณ์ในห้องเรียน แก่ปัญหาการเรียน ปัญหาในด้านการขาดนิสัย และวิธีเรียนที่ดีนั้น อาจารย์ผู้สอนแต่ละวิชาอาจจะให้ความช่วยเหลือได้โดยการที่นอกจากสอนเนื้อหา วิชาแล้ว ก็ควรมีการแนะนำวิธีการเรียนที่ได้ผลสำหรับวิชานั้น ๆ ด้วย ส่วนในด้านการขาดทัศนคติ และกำลังใจในการเรียนนั้น อาจารย์ผู้สอนอาจจะส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนโดยการสร้าง บรรยากาศ การเรียนที่อบอุ่นเป็นกันเอง และปลูกฝังทัศนคติที่ถูกต้องรวมทั้งคุณค่าของวิชานั้น ๆ แก่นิสิตด้วย นอกเหนือไปจากการปรับปรุงวิธีสอนให้เป็นไปตามหลักจิตวิทยาของการเรียนรู้

นอกจากนี้รายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการเขียน การอ่าน ควรจะได้มีส่วนช่วยในการพัฒนา วิธีการอ่านหนังสือ วิธีฟังและจดคำบรรยายรวมทั้งวิธีการค้นคว้าการรายงานที่มีประสิทธิภาพอีกด้วย

๔. วิทยาลัยน่าจะจัดจัดทำแบบทดสอบและแบบสำรวจทางจิตวิทยาขึ้น เพื่อค้นหา ความบกพร่องต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนและการพัฒนาการด้านอื่น ๆ ของนิสิต และควรมีแหล่งบริการที่เรียกว่าสถานซ่อมสร้าง (remediation clinics) เพื่อแก้ไขปัญหาด้านนั้น

นอกจากนี้วิทยาลัยควรจะได้ค้นคว้าหาตัวทำนาย ความสำเร็จในการเรียนของนิสิต โดยอาจจะทำการวิจัยร่วมกับนิสิตกลุ่มอื่นในปีต่อไป เพื่อเปรียบเทียบผลกับปริมาณที่พบขณะนี้ ทั้งนี้ เพื่อนำมาใช้เป็นเครื่องกลั่นกรองนิสิตเข้ารับบริการให้คำปรึกษาเป็นพิเศษ ขณะเดียวกันก็ใช้เป็น เครื่องคัดเลือกนิสิตให้ระมัดระวังในเรื่องการเรียน

การจัดบริการเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย

จากการค้นคว้าขั้นปริญญาโทฉบับนี้พบว่านิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษายุคใหม่ และนิสิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรประสบปัญหาด้านนี้มากกว่านิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษามองไกล ฉะนั้นวิทยาลัยทั้งสองแห่งคือวิทยาลัยวิชาการศึกษายุคใหม่ และวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร น่าจะช่วยเหลือนิสิตโดย

๑. บริการที่พักนอกบริเวณวิทยาลัย โดยวิทยาลัยอาจจะติดต่อขอเช่าอะพาร์ตเมนต์จากรัฐบาลเพื่อนิสิตได้เช่าอาศัยอยู่ และควรจะมีบริการรถรับส่งเพื่อความสะดวกในการเดินทางไปกลับวิทยาลัย

๒. วิทยาลัยน่าจะติดต่อกับหอพักเอกชนที่อยู่ใกล้เคียงวิทยาลัย เพื่อจะได้สอดส่องดูแลความเป็นอยู่ของนิสิตอย่างใกล้ชิด และเพื่อขอความร่วมมือจากเจ้าของหอพักในการจัดสร้างอาคารสถานที่รวมทั้งบริการให้ความสะดวก ปลอดภัยและถูกสุขลักษณะแก่นิสิต

การให้ค่าปรึกษาส่วนตัวทางอารมณ์และสังคม

บริการการให้ค่าปรึกษา นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นมากต่อการช่วยนิสิต แก้ไขปัญหาความยุ่งยากใจที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน และการพัฒนาการทั้งหลาย บริการด้านนี้จะมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อวิทยาลัยได้มีตัวบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมและมีจำนวนเพียงพอในการทำหน้าที่เป็นอาจารย์แนะแนว (counselors) นอกจากนั้นวิทยาลัยควรหาทางช่วยเหลือให้อาจารย์แนะแนวได้ปฏิบัติหน้าที่ด้านนี้อย่างเต็มที่ โดยการลดอัตราการสอนและจัดหาอุปกรณ์เครื่องมือและสถานที่อย่างเหมาะสมในการให้ค่าปรึกษา และอาจารย์ที่ทำหน้าที่ให้ค่าปรึกษาคงจะได้งานการฝึกฝนในด้านการให้ค่าปรึกษาขึ้นอาชีพมาโดยเฉพาะ

บริการสุขภาพ

แม้ว่าวิทยาลัยจะจัดให้มีการตรวจสุขภาพก่อนรับนิสิตเข้าเรียนก็ตาม แต่ก็ยังคงปรากฏว่านิสิตมีปัญหาทางด้านสุขภาพ ฉะนั้นเพื่อส่งเสริมสุขภาพของนิสิตวิทยาลัยน่าจะจัดให้มีการตรวจสุขภาพเป็นประจำเดือนละครั้งโดยมีแพทย์มาทำการตรวจ นอกจากนั้นนิสิตควรจะได้รับการฝึกฝนอบรมให้สามารถใช้ความรู้จากวิชาโภชนาการและอนามัยส่วนบุคคล (ซึ่งเป็นวิชาบังคับที่จัดให้เรียนในปีที่ ๑-๒) ให้เป็นประโยชน์ในการรักษาสุขภาพของตนเอง

บริการทางด้านการเงิน

แม้ว่าเมื่อเปรียบเทียบกับปัญหาอื่น ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ปัญหาทางด้านการเงินเป็นสาเหตุของการเรียนไม่สำเร็จน้อยที่สุด แต่กระนั้นก็ตามนิสิตโดยเฉพาะนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ควรจะได้รับความช่วยเหลือทางด้านนี้โดยวิทยาลัยอาจจะ

๑. นอกจากจะให้เงินทุนการศึกษาแบบให้เปล่าและให้ตามความประสงค์ขององค์กรต่าง ๆ ผู้เป็นเจ้าของทุนแล้ว วิทยาลัยควรจะขยายบริการให้กู้เงินโดยไม่คิดดอกเบี้ยแก่นิสิตที่ขัดสนในกรณีฉุกเฉิน

๒. ขยายบริการจัดหางานให้นิสิตทำพิเศษนอกเวลา โดยมีระบบการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น มีการติดต่อกับชุมชนอย่างกว้างขวางเพื่อหาตลาดแรงงานโดยการลงประกาศทางสื่อสารมวลชน หรือการเขียนจดหมายติดต่อกับนายจ้างโดยตรง นอกจากนั้นควรมีการปรับปรุงระบบการสื่อสารระหว่างนายจ้างกับวิทยาลัย เช่นควรมีโทรศัพท์โต้ตอบ ในกิจการด้านนี้ และควรมีเจ้าหน้าที่ประจำรับผิดชอบโดยตรงในค่านี้นี้

๓. ควรจะอบรมให้นิสิตรู้จักใช้เงินอย่างประหยัด